

Pracownia SPATIUM Monika Jabłońska

pracownia@spatium.com.pl - tel. 609-789-098

OCHRONA I KSZTAŁTOWANIE ŚRODOWISKA - ARCHITEKTURA I REWITALIZACJA
KRAJOBRAZU - PLANOWANIE PRZESTRZENNE I URBANISTYKA

PROGNOZA ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO PROJEKTU
ZMIANY MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA
PRZESTRZENNEGO NAD JEZIOREM DŁUGIM W OLSZTYNIE

AUTORZY OPRACOWANIA:

MGR INŻ. MONIKA JABŁOŃSKA

SPECJALISTA W ZAKRESIE
KSZTAŁTOWANIA I OCHRONY ŚRODOWISKA

Monika Jabłońska
mgr inż. Monika Jabłońska

MGR INŻ. PAWEŁ JABŁOŃSKI

SPECJALISTA W ZAKRESIE
KSZTAŁTOWANIA I OCHRONY ŚRODOWISKA

Paweł Jabłoński
mgr inż. Paweł Jabłoński

OLSZTYN – MARZEC 2018 r.

SPIS TREŚCI

CZĘŚĆ OPISOWA

WSTĘP.....	4
1. INFORMACJE O ZAWARTOŚCI, GŁÓWNYCH CELACH PROJEKTOWANEGO DOKUMENTU ORAZ JEGO POWIĄZANIACH Z INNYMI DOKUMENTAMI	
1.1. PODSTAWA PRAWNA I MERYTORYCZNA ORAZ ZAKRES PROGNOZY.....	4
1.2. CEL OPRACOWANIA PROGNOZY I METODY PRACY	5
1.3. INFORMACJA O ZAWARTOŚCI I GŁÓWNYCH CELACH PROJEKTU PLANU	
1.3.1. STRUKTURA PROJEKTU PLANU.....	5
1.3.2. CEL SPORZĄDZENIA PROJEKTU PLANU.....	6
1.3.3. ZASADY ZAGOSPODAROWANIA OBSZARU.....	6
1.4. POWIĄZANIE USTALEŃ ZAWARTYCH W PROJEKCIE PLANU Z INNYMI DOKUMENTAMI.....	9
2. INFORMACJE O METODACH ZASTOSOWANYCH PRZY SPORZĄDZANIU PROGNOZY.....	21
3. PROPOZYCJE DOTYCZĄCE PRZEWIDYWANYCH METOD ANALIZY SKUTKÓW REALIZACJI POSTANOWIEŃ PROJEKTU PLANU ORAZ CZĘSTOTLIWOŚCI JEJ PRZEPROWADZANIA.....	21
4. INFORMACJE O MOŻLIWYM TRANSGRANICZNYM ODDZIAŁYWANIU NA ŚRODOWISKO.....	22
5. ISTNIEJĄCY STAN ŚRODOWISKA ORAZ POTENCJALNE ZMIANY JEGO STANU W PRZYPADKU BRAKU REALIZACJI PROJEKTU PLANU	
5.1. ISTNIEJĄCY STAN ŚRODOWISKA.....	22
5.2. POTENCJALNE ZMIANY ISTNIEJĄCEGO STANU ŚRODOWISKA W PRZYPADKU BRAKU REALIZACJI PROJEKTU PLANU.....	32
6. STAN ŚRODOWISKA NA OBSZARACH OBJĘTYCH PRZEWIDYWANYM ZNACZĄCYM ODDZIAŁYWANIEM.....	33
7. ISTNIEJĄCE PROBLEMY OCHRONY ŚRODOWISKA ISTOTNE Z PUNKTU WIDZENIA REALIZACJI PROJEKTU PLANU, W SZCZEGÓLNOŚCI DOTYCZĄCE OBSZARÓW PODLEGAJĄCYCH OCHRONIE NA PODSTAWIE USTAWY Z DNIA 16 KWIEŃNIA 2004 R. O OCHRONIE PRZYRODY.....	34
8. CELE OCHRONY ŚRODOWISKA USTANOWIONE NA SZCZEBLU MIĘDZYNARODOWYM, WSPÓLNOTOWYM I KRAJOWYM, ISTOTNE Z PUNKTU WIDZENIA PROJEKTU PLANU, ORAZ SPOSOBY, W JAKICH TE CELE I INNE PROBLEMY ŚRODOWISKA ZOSTAŁY UWZGLĘDNIONE PODCZAS OPRACOWYWANIA PROJEKTU PLANU.....	37
9. PRZEWIDYWANE ZNACZĄCE ODDZIAŁYWANIA, W TYM ODDZIAŁYWANIA BEZPOŚREDNIE, POŚREDNIE, WTÓRNE, SKUMULOWANE, KRÓTKOTERMINOWE, ŚREDNIOTERMINOWE I DŁUGOTERMINOWE, STAŁE I CHWILOWE ORAZ POZYTYWNE I NEGATYWNE, NA CELE I PRZEDMIOT OCHRONY OBSZARU NATURA 2000 ORAZ INTEGRALNOŚĆ TEGO OBSZARU, A TAKŻE ŚRODOWISKO.....	43

10. ROZWIĄZANIA MAJĄCE NA CELU ZAPOBIEGANIE, OGRANICZANIE LUB KOMPENSACJĘ PRZYRODNICZĄ NEGATYWNYCH ODDZIAŁYWAŃ NA ŚRODOWISKO, MOGĄCYCH BYĆ REZULTATEM REALIZACJI PROJEKTU PLANU, W SZCZEGÓLNOŚCI NA CELE I PRZEDMIOT OCHRONY OBSZARU NATURA 2000 ORAZ INTEGRALNOŚĆ TEGO OBSZARU.....	57
11. ROZWIĄZANIA ALTERNATYWNE DO ROZWIĄZAŃ ZAWARTYCH W PROJEKCIE PLANU WRAZ Z UZASADNIENIEM ICH WYBORU ORAZ OPIS METOD DOKONANIA OCENY PROWADZĄCEJ DO TEGO WYBORU ALBO WYJAŚNIENIE BRAKU ROZWIĄZAŃ ALTERNATYWNYCH, W TYM WSKAZANIA NAPOTKANYCH TRUDNOŚCI WYNIKAJĄCYCH Z NIEDOSTATKÓW TECHNIKI LUB LUK WE WSPÓŁCZESNEJ WIEDZY.....	58
12. PODSUMOWANIE.....	58
13. STRESZCZENIE W JĘZYKU NIESPECJALISTYCZNYM.....	59

➤ OŚWIADCZENIE WYNIKAJĄCE Z ART. 51 UST. 2 PKT. 1 LIT F USTAWY Z DNIA 3 PAŹDZIERNIKA
2008 R. O UDOSTĘPNIANIU INFORMACJI O ŚRODOWISKU I JEGO OCHRONIE, UDZIALE
SPOŁECZEŃSTWA W OCHRONIE ŚRODOWISKA ORAZ O OCENACH ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO
(T.J. DZ.U. Z 2017 R. POZ. 1405 ZE ZM.)

CZEŚĆ KARTOGRAFICZNA

ZAŁĄCZNIK GRAFICZNY W SKALI 1:1000 PN. „RYSUNEK DO PROGNOZY ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO
ZMIANY MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO NAD JEZIOREM DŁUGIM W
OLSZTYNIE”.

WSTĘP

Rada Miasta Olsztyna na podstawie art. 14 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.), na wniosek Prezydenta Olsztyna, Uchwałą Nr XXXIX/668/17 z dnia 30 sierpnia 2017 r. przystąpiła do sporządzenia zmiany Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie.

Zgodnie z art. 17 pkt 4 przytoczonej ustawy prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego, sporządza projekt planu (...) wraz z prognozą oddziaływania na środowisko.

Prognoza oddziaływania na środowisko jest elementem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o której mowa w ustawie o z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 ze zm.). Zgodnie z art. 46 pkt 1 w/w ustawy projekt planu zagospodarowania przestrzennego wymaga przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. W myśl art. 51 ust. 1 cytowanej ustawy organ opracowujący projekt planu sporządza prognozę oddziaływania na środowisko.

1. INFORMACJE O ZAWARTOŚCI, GŁÓWNYCH CELACH PROJEKTOWANEGO DOKUMENTU ORAZ JEGO POWIĄZANIACH Z INNYMI DOKUMENTAMI

1.1. PODSTAWA PRAWNA I MERYTORYCZNA ORAZ ZAKRES PROGNOZY

Zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko został określony w piśmie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie – znak WOOŚ.411.110.2017.MT z dnia 18 września 2017 r. oraz w piśmie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Olsztynie – znak ZNS.4082.59.2017.MA z dnia 19 września 2017 r.

Podstawę merytoryczną opracowania prognozy stanowią:

- Projekt zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie.
- Obowiązujący miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego pn.: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie, uchwalony Uchwałą Nr XIX/255/16 Rady Miasta Olsztyna z dnia 27 stycznia 2016r.
- *Opracowanie ekofizjograficzne do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie* sporządzone przez Panią mgr Łucję Krupińską w czerwcu/lipcu 2015 r.
- Akty i przepisy prawa związane z ochroną środowiska i przyrody.
- Publikacje związane z ochroną środowiska i przyrody.

Niniejsza prognoza wpływu ustaleń projektu zmiany planu na środowisko składa się z następujących części:

- opisowej zawierającej oceny hipotetycznej, opartej na zasadach logicznego wnioskowania, w tym opis poszczególnych elementów środowiska, ocenę ich stanu i wrażliwości, informacje o aktualnym zagospodarowaniu terenu i ustaleniach projektu zmiany planu, pełniącą funkcję informacyjną w stosunku do późniejszych etapów projektowania inwestycji, wskazując jakie problemy z zakresu ochrony środowiska muszą być w ich trakcie brane pod uwagę i rozwiązywane.
- kartograficznej stanowiącej integralną część niniejszego opracowania, na którą składa się rysunek w skali 1:1000 stanowiący załącznik.

Podczas sporządzania niniejszej prognozy nie napotkano na istotne trudności lub luki informacyjne, które uniemożliwiłyby identyfikację zagrożeń lub ocenę oddziaływania na poszczególne elementy środowiska.

Prognoza sporządzana była etapowo i polegała na ocenie poszczególnych, kolejno powstających wariantów projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i wprowadzaniu do nich możliwych poprawek.

1.2. CEL OPRACOWANIA PROGNOZY I METODY PRACY

Prognoza oddziaływania na środowisko miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest elementem procedury oceny oddziaływania na środowisko planu.

Podstawowym celem prognozy opracowywanej równocześnie z projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest identyfikacja możliwych wpływów na komponenty środowiska danego obszaru i zdrowie ludzi, jakie potencjalnie mogą nastąpić na skutek realizacji ustaleń planu oraz współpraca z autorem ustaleń planu w celu wyeliminowania niekorzystnych ustaleń, które mogą spowodować negatywne skutki dla środowiska. Ważnym zadaniem prognozy jest informowanie lokalnej społeczności, władz samorządowych i podmiotów gospodarczych o skutkach realizacji ustaleń planu. Rolą tego opracowania jest minimalizacja szkodliwej działalności człowieka na środowisko przyrodnicze w wyniku realizacji ustaleń planu, a także uzasadnienie decyzji zawartych w planie.

Każda prognoza wpływu ustaleń planu na środowisko zawiera oceny hipotetyczne, oparte bardziej na prawdopodobieństwie i zasadach logicznego myślenia niż na konkretnych wyliczeniach dla realizowanych w przyszłości zamierzeń. Prognoza, analizując skutki najsilniej obciążające środowisko pełni rolę informacyjną i ostrzegawczą w stosunku do późniejszych etapów projektowania inwestycji, wskazując jakie problemy z zakresu ochrony środowiska muszą być w ich trakcie brane pod uwagę i rozwiązywane, a także czym może grozić brak odpowiednich rozwiązań. Na etapie projektu planu sygnalizuje się dopiero możliwość wystąpienia zagrożeń w przyszłości, ale mogą one nie wystąpić lub mieć inny (łagodniejszy) charakter, o ile podejmie się odpowiednie działania zapobiegawcze na dalszych etapach projektowania dopuszczonych przedsięwzięć.

Celem niniejszego opracowania jest ocena projektu Zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie w aspekcie ochrony zasobów naturalnych środowiska przyrodniczego i przedstawienia przewidywanych przekształceń środowiska oraz warunków życia ludzi w wyniku realizacji zmiany planu.

1.3. INFORMACJA O ZAWARTOŚCI I GŁÓWNYCH CELACH PROJEKTU PLANU

1.3.1. STRUKTURA PROJEKTU PLANU

Ustalenia projektu planu zostały sformułowane w czterech rozdziałach, z czego w niniejszym opracowaniu omówiono trzy pierwsze; ostatni, czwarty zawiera przepisy końcowe, które nie odnoszą się do możliwych oddziaływań ustaleń projektu planu na środowisko. Kolejnymi opisanymi rozdziałami dokumentu są:

- Rozdział I – Przepisy porządkowe, zawierający:
 - przedmiot ustaleń planu,
 - zakres rysunku planu,
 - definicje ważniejszych pojęć użytych w treści uchwały,
- Rozdział II – Ustalenie ogólne planu, zawierający:
 - symbole i opis podstawowego przeznaczenia terenów wyznaczonych liniami rozgraniczającymi
 - opis zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego,
 - opis zasad kształtowania przestrzeni publicznych,
 - opis zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,
 - opis zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego,
 - opis zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu,
 - opis granic i sposobów zagospodarowania terenów i obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych,
 - opis zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości,

- opis szczegółowych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu,
- opis zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji,
- opis zasad tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów,
- opis zadań dla realizacji celów publicznych,
- Rozdział 3 – Ustalenia szczegółowe planu, zawierający:
 - karty ustaleń szczegółowych dla wyznaczonych terenów oznaczonych poszczególnymi symbolami,
- Rozdział 4 – Postanowienia końcowe.

1.3.2. CEL SPORZĄDZENIA PROJEKTU PLANU

Podstawowym celem projektu planu jest stworzenie prawnych i przestrzennych warunków dla realizacji programów inwestycyjnych na terenie położonym w mieście Olsztynie, a także zapewnienie ochrony cennych zasobów przyrodniczych i kulturowych obszaru.

1.3.3. ZASADY ZAGOSPODAROWANIA OBSZARU

Podstawowym elementem ustaleń projektu planu jest określenie przeznaczenia terenu i warunków jego zagospodarowania wynikających z potrzeb ochrony zasobów środowiska w kontekście rozwoju określonych w projekcie planu funkcji oraz przyrodniczych terenu.

W granicach obszaru objętego niniejszą prognozą wyznaczono następujące jednostki funkcjonalno – przestrzenne przeznaczone pod:

- 1) tereny zabudowy mieszkaniowej:
 - a) MN – jednorodzinnej,
 - b) MW – wielorodzinnej,
 - c) MWU – wielorodzinnej z usługami,
- 2) tereny zabudowy usługowej:
 - a) U – teren usług
 - b) UO – usługi oświaty i wychowania,
 - c) UZ – usługi zdrowia,
 - d) UKr – teren kultu religijnego,
- 3) tereny zieleni:
 - a) ZP –urządzonej,
 - b) ZI – izolacyjnej,
 - c) ZNN –nieurządzonej,
 - d) WS – tereny wód powierzchniowych,
- 4) tereny infrastruktury technicznej:
 - a) IT – telekomunikacji i elektroenergetyki,
 - b) E – elektroenergetyki,
 - c) G – gazownictwa,
 - d) W – wodociągów,
 - e) K – kanalizacji,
- 5) tereny komunikacji:
 - a) KDG – dróg publicznych klasy głównej,
 - b) KDZ – dróg publicznych klasy zbiorczej,
 - c) KDD – dróg publicznych klasy dojazdowej,
 - d) KDPP – ciągów pieszych,
 - e) KDW – dróg wewnętrznych,
 - f) KS – obsługi komunikacji samochodowej,
- 6) TZk – tereny zamknięte – kolejowe.

W granicach wydzielonych terenów elementarnych określono przeznaczenie podstawowe i/lub dopuszczalne terenu, które zdefiniowane następująco:

- przeznaczenie podstawowe – oznacza takie przeznaczenie funkcjonalne, które jest przeważające na danym terenie, zarówno w zakresie wykorzystania powierzchni jak i kubatury,
- przeznaczenie dopuszczalne – oznacza przeznaczenie różne niż podstawowe, które może współistnieć z funkcją podstawową w sposób nie powodujący konfliktów lub występuje zamiennie, o ile ustalenia szczegółowe nie stanowią inaczej,

W granicach obszaru objętego projektem planu w celu ochrony wartości przyrodniczo – krajobrazowych wprowadzono ważne zasady zagospodarowania polegające m.in. na:

- Określeniu sposobów zagospodarowania i ochrony terenów zieleni i wód powierzchniowych, oznaczonych w rysunku planu symbolami ZP, ZNN, ZI oraz WS, a w szczególności zakazu zabudowy tych terenów obiektami budowlanymi z wyłączeniem wymienionych wyjątków.
- Ustaleniu zasad lokalizacji reklam.
- Zakazie stosowania ogrodzeń pełnych na styku zabudowy z przestrzenią publiczną, z terenami zieleni ZP, ZI, ZNN oraz w granicach tych terenów.
- Zakazie lokalizowania tymczasowych obiektów budowlanych, w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, za wyjątkiem zaplecza budowy oraz zakazie tymczasowego zagospodarowania i urządzania terenów.
- Nakazie, aby wszelkie elementy kształtujące przestrzeń publiczną, w tym nawierzchnie, obiekty małej architektury i inne elementy wyposażenia należy wykonać z materiałów o wysokim standardzie jakościowym i technologicznym, mających stanowić o atrakcyjności i reprezentacyjnym charakterze tych przestrzeni.
- Zakazie lokalizacji elementów instalacji i urządzeń technicznych mogących pogorszyć estetyczny wygląd elewacji budynków. W przypadku, kiedy umieszczenie tego typu urządzeń jest konieczne dopuszczenie ich realizacji pod warunkiem zastosowania np. ażurowych osłon architektonicznych, których nie wlicza się do wysokości zabudowy, w przypadku umieszczania ich na dachu budynku.
- Określeniu zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.
- Nakazie odprowadzania ścieków bytowych do sieci kanalizacji sanitarnej z terenów przeznaczonych do zainwestowania zabudową przeznaczoną na pobyt ludzi. Ścieki z usług gastronomicznych, stacji paliw przed odprowadzeniem do miejskiej kanalizacji sanitarnej, należy poddać podczyszczeniu w separatorze tłuszczu.
- Nakazie odprowadzenia wód opadowych i roztopowych z istniejących i projektowanych powierzchni szczelnych powierzchni ulic i parkingów do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji.
- Nakazie zagospodarowania wód opadowych i roztopowych z pozostałych powierzchni szczelnych i utwardzonych (dachy, tarasy, ciągi piesze, itp) w granicach nieruchomości. Należy ograniczyć stosowanie powierzchni szczelnych, poprzez użycie materiałów i technologii ograniczających odpływ wody deszczowej w celu zapobiegania zmniejszeniu naturalnej retencji w zlewni. W przypadku braku takiej możliwości dopuszcza się odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej z uwzględnieniem miejscowej retencji.
- Nakazie zaopatrzenia w wodę istniejącej i projektowanej zabudowy z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę do celów przeciwpożarowych.
- Zakazie stosowania, w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, innych rozwiązań, również czasowo, niż przewidziane planem.

- Ustaleniu dopuszczalnych poziomów hałasu odpowiednio do obowiązujących rozporządzeń wykonawczych do ustawy prawo ochrony środowiska:
 - dla terenów UO – jak dla terenów przeznaczonych pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz tereny domów opieki społecznej;
 - dla terenów MN – jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,
 - dla terenów MW, MWU – jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej oraz zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej z usługami,
 - dla terenów WS, ZP – jak dla terenów rekreacyjno-wypoczynkowych.
- Nakazie zachowania w maksymalnym stopniu wartościowej, istniejącej zieleni wysokiej; dopuszczeniu przesadzania lub wycinkę istniejącego drzewostanu wyłącznie w uzasadnionych przypadkach; teren wokół drzew należy zagospodarować w sposób zapewniający naturalną wegetację; przy nowych nasadzeniach należy zachować gatunki charakterystyczne dla terenu.
- Nakazie zachowania zieleni wysokiej porastającej przybrzeżny pas jezior, z wyjątkiem zieleni kolidującej z funkcjonowaniem i zagospodarowaniem terenów turystycznych i rekreacyjnych.
- Nakazie ochrony w stanie naturalnym, jako szczególnie ważnej dla środowiska przyrodniczego, strefy litoralne jezior porośnięte roślinnością szuwarową oraz skarpy nadjeziorne wraz z zielenią, która pełni funkcję glebochronną oraz wspomagającą stateczność zbocza, z wyłączeniem linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych.
- Nakazie zaopatrzenia w energię elektryczną z sieci energetycznej.
- Nakazie zaopatrzenia w gaz ziemny z sieci gazowej niskiego lub średniego ciśnienia.
- Nakazie zaopatrzenia w ciepło w pierwszej kolejności w oparciu o zasilanie z miejskiego systemu ciepłowniczego; dopuszczeniu rozwiązań indywidualnych pod warunkiem stosowania do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się niskimi wskaźnikami emisji substancji szkodliwych do powietrza oraz stosowania do ich spalania urządzeń charakteryzujących się wysokim stopniem sprawności, a także rozwiązania wykorzystujące energię elektryczną lub odnawialne źródła energii.
- Zakazie wykonywania prac ziemnych, które mogą skutkować przemieszczaniem się mas ziemnych do wód jeziora.
- Nakazie ochrony skarp na terenach 71KDG i 107ZI, predestynowane do zagospodarowania trwałą zielenią zadarniającą.
- Zakazie prowadzenia działalności związanej z przetwarzaniem odpadów, w tym składowisk odpadów; procesy odzysku lub unieszkodliwiania odpadów innych niż komunalne może odbywać się jedynie na zasadach określonych w przepisach o odpadach.
- Wyznaczeniu nieprzekraczalnych linii zabudowy na rysunku projektu planu, zgodnie z którymi należy realizować nowe budynki oraz rozbudowy budynków istniejących.
- Nakazie zabezpieczenia minimalnej liczby miejsc postojowych zlokalizowanych w granicach terenu, w tym w wielostanowiskowych garażach lub parkingach otwartych i wbudowanych w zabudowę zgodnie ze wskaźnikami dla poszczególnych funkcji.
- Nakazie zabezpieczenia miejsc postojowych dla rowerów, w ilości minimum 10% liczby projektowanych miejsc postojowych dla samochodów, w tym zadaszone, z wyłączeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej.

- Wprowadzeniu zapisów, że w granicach obszaru objętego projektem planu występuje pas technologiczny elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV, dla którego obowiązują następujące ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu:
 - zakaz tworzenia hałd i nasypów,
 - zakaz nasadzeń zieleni wysokiej bezpośrednio pod istniejącą linią elektroenergetyczną wysokiego napięcia 110 kV i w odległości 8 m od rzutu poziomego skrajnego przewodu linii elektroenergetycznych wysokich napięć zgodnie z przepisami odrębnymi.
- Wprowadzeniu zapisu, że teren objęty projektem planu położony jest w zasięgu występowania jednego z głównych, wstępnie rozpoznanych zbiorników wód podziemnych w Polsce, oznaczonego jako GZWP nr 213 „Olsztyn”, w zasięgu którego stosuje się przepisy Prawa wodnego.

W ustaleniach dotyczących zasad obsługi w zakresie komunikacji określono, że powiązanie terenu objętego opracowaniem z zewnętrznym układem komunikacyjnym odbywa się ulicą Bałtycką poprzez istniejący układ dróg.

W planie ustala się realizację ścieżek rowerowych na terenach wyznaczonych ulic, placów, terenów zieleni oraz ciągów pieszych skoordynowanych z systemem dróg rowerowych, określonym w Programie budowy dróg rowerowych w Olsztynie lub jego aktualizacji.

W granicach terenu objętego projektem planu wyznaczono tereny przestrzeni publicznych tj.: pasy drogowe dróg publicznych KDG, KDZ, KDD, dróg wewnętrznych KDW i przejść pieszych KDPp; tereny zieleni ZP, ZI, ZNN oraz tereny wód WS.

Na obszarze objętym projektem planu do zadań dla realizacji celów publicznych zaliczono:

- 1) Budowę i utrzymanie pomieszczeń szkół publicznych, przedszkola, domu opieki społecznej, obiektów sportowych.
- 2) Opiekę nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.
- 3) Budowę i utrzymanie dróg publicznych na terenach KDG, KDZ, KDD, dróg rowerowych,
- 4) Urządzenie publicznie dostępnych ciągów pieszych, placów, parków, bulwarów.
- 5) Utrzymanie linii kolejowej,
- 6) Budowę zewnętrznych sieci i urządzeń technicznego uzbrojenia terenu w zakresie zaopatrzenia w wodę i energię oraz odprowadzania ścieków i wód opadowych, o których mowa w §13 projektu planu.

1.4. POWIĄZANIE USTALEŃ ZAWARTYCH W PROJEKCIE PLANU Z INNYMI DOKUMENTAMI

PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO – MAZURSKIEGO.

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa warmińsko – mazurskiego uchwalony został przez Sejmik Województwa Warmińsko-Mazurskiego Uchwałą Nr VII/164/15 z dnia 27 maja 2015 r.

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa jest narzędziem do realizacji jednego z ważniejszych zadań samorządu województwa, jakim jest kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej w województwie. W oparciu o ocenę przestrzennych uwarunkowań rozwoju formułuje on kierunki polityki przestrzennej oraz zasady organizacji przestrzennej na poziomie struktur regionalnych.

Celem Planu województwa jest ochrona i kształtowanie ładu przestrzennego, który ma zasadnicze znaczenie dla prowadzenia rozwoju w sposób zrównoważony. W praktyce oznacza to:

- określenie przestrzennych uwarunkowań rozwoju (społecznych, gospodarczych i środowiskowych), w tym zróżnicowanych cech przestrzeni regionu, aby mogły one służyć realizacji programów i projektów rozwojowych na wszystkich poziomach planowania: krajowym, wojewódzkim i lokalnym,

- rozmieszczenie w przestrzeni celów i działań ustalonych w „Strategii rozwoju społeczno-gospodarczego województwa warmińsko-mazurskiego do roku 2025”,
- wskazanie zasadniczych ram dla rozwoju przestrzennego gmin w kontekście krajowym, regionalnym oraz międzygminnym.

W Planie zagospodarowania przestrzennego województwa przyjmuje się główny kierunek dla realizacji polityki przestrzennej województwa w odniesieniu do ładu przestrzennego: Przywrócenie i kształtowanie ładu przestrzennego jako główny cel w gospodarowaniu przestrzenią i jednocześnie strategiczny składnik zintegrowanej polityki zrównoważonego rozwoju regionu.

W Planie zagospodarowania przestrzennego województwa rekomenduje się następujące zasady i działania w kształtowaniu ładu przestrzennego:

- a) Uwzględnianie problematyki przywrócenia i kształtowania ładu przestrzennego jako priorytetu w samorządowych dokumentach planistycznych i strategiczno-programowych.
- b) Określenie w dokumentach planistycznych i strategiczno-programowych, działań w zakresie kształtowania ładu przestrzennego oraz warunków realizacji tych działań.
- c) Przyjęcie, że każda działalność zmieniająca przestrzeń powinna być warunkowana pozytywnym jej wpływem na ład przestrzenny lub co najmniej nie powinna zagrażać ładowi przestrzennemu i ładowi ekologicznemu.

Analizowany projekt planu miejscowego wpisuje się w następujące ustalenia, działania i zasady dla realizacji ładu przestrzennego:

1. Dążenie do uporządkowania różnych elementów i funkcji przestrzeni oraz harmonii między nimi, jako niezbędnego wyznacznika równoważenia rozwoju – tak w wymiarze planistycznym, jak i realizacyjnym, poprzez:
 - a) Rewitalizację zdegradowanej przestrzeni miejskiej, w tym szczególnie terenów śródmiejskich, terenów przemysłowych oraz powojсковych.
 - b) Prowadzenie kompleksowych działań estetyzujących przestrzeń miejską oraz podmiejską, w tym ochrona przed agresywnymi reklamami.
 - c) Całościowe kształtowanie nowych zespołów urbanistycznych, uwzględniające także ich spójność z systemami ekologicznymi.
 - d) Racjonalne wykorzystanie przestrzeni – preferowanie optymalnego jej zagospodarowania.
 - e) Dbłość o harmonijne komponowanie i wysoką jakość terenów przestrzeni publicznej.
 - f) Określanie rzeczywistych potrzeb terenowych pod budownictwo mieszkaniowe w dokumentach planistycznych. Dążenie do ograniczenia nieuzasadnionego przeznaczania terenów pod budownictwo mieszkaniowe, dostosowanie wielkości tych terenów do dynamiki demograficznej gminy.
 - g) Dostosowanie intensywności zagospodarowania rekreacyjnego do cech środowiska przyrodniczego i jego chłonności inwestycyjnej i turystycznej.
 - h) Dążenie do ustawicznego podnoszenia standardów przestrzennych i użytkowych zagospodarowania terenów rekreacyjnych.
 - i) Ochronę przed dysharmonijnym zainwestowaniem i zagospodarowaniem terenów, nie wprowadzanie w krajobrazie obcych, dominujących elementów technicznych (dominant), powodujących obniżenie jakości przestrzeni.
 - j) Dążenie do zwiększania pokrycia powierzchni województwa miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego, stanowiącymi podstawowe narzędzie kształtowania ładu w „grze o przestrzeń”. Ograniczanie zagospodarowania terenu, na podstawie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, będących w znacznej części przyczyną powstawania chaosu przestrzennego.
 - k) Zachowanie i ochronę wyróżniających cech przestrzeni stanowiących o tożsamości miejsca, takich jak osie widokowe, naturalne dominanty, cechy rzeźby terenu, panoramy i widoki wieloplanowe.

Na podstawie klasyfikacji ośrodków osadniczych wg KPZK 2030 oraz cech ośrodków osadniczych uwzględniających potencjał miast: demograficzny, usługowy i gospodarczy, miasto Olsztyn w hierarchii sieci osadniczej w województwie warmińsko-mazurskim zostało wskazane jako ośrodek wojewódzki. Opracowanie planu miejscowego

wpisuje się w działanie: *Dążenie do uzyskania wysokiej atrakcyjności przestrzeni miejskiej mającej wpływ na jakość życia mieszkańców.*

Obszar województwa warmińsko-mazurskiego należy do jednego z najbogatszych pod względem przyrodniczym regionów Polski, wyraźnie wyróżniającym się także w skali Europy. Efektywne i racjonalne korzystanie z dostępnych zasobów środowiska regionu stanowi kluczowy warunek rozwoju zrównoważonego, warunek konieczny dla dalszej poprawy jakości życia.

Analizowany projekt planu miejscowego wpisuje się w następujące ustalenia, działania i zasady w zakresie środowiska przyrodniczego i kulturowego:

- ochrona różnorodności biologicznej, uzasadniona koniecznością zachowania, wzmocnienia oraz odbudowy funkcji ekosystemów i usług ekosystemowych, mających zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania społeczeństwa,
- zrównoważone wykorzystanie zasobów,
- ochrona najcenniejszych zasobów środowiska kulturowego,
- uwzględnienie działań w zakresie zwiększania i ochrony bioróżnorodności w polityce przestrzennej i w dokumentach planistycznych,
- zachowanie, wzbogacanie i pielęgnację terenów zieleni w miastach, jako ostoi przyrody dużej różnorodności, istotnie poprawiających warunki zamieszkania,
- ochronę charakterystycznych cech wszystkich typów krajobrazu,
- ograniczenie możliwości wprowadzania obcych krajobrazowo oraz agresywnych elementów i form zagospodarowania przestrzennego,
- ochronę walorów widokowych szczególnych elementów krajobrazu, takich jak panoramy miast historycznych, dominanty architektoniczne i urbanistyczne, zespoły sakralne oraz parkowo-rezydencjonalne, punkty widokowe, uwzględniając także strefy wglądu na obszary o wysokich walorach krajobrazowych (...),
- ochronę przedpola ekspozycji istotnych elementów krajobrazu, np. poprzez ograniczanie wprowadzania zabudowy, reklam wielkoformatowych, ekranów dźwiękochłonnych, farm wiatrowych np.
- stosowanie zasady kontynuacji w zakresie „dobrego sąsiedztwa”, z utrzymaniem tradycji miejsca oraz wykluczeniem rozwiązań dysharmonijnych,
- uwzględnianie kontekstu krajobrazowego w warunkach ochrony zespołów zabytkowych o wyjątkowych i unikatowych walorach, wskazanych w części dotyczącej środowiska kulturowego,
- zintegrowane podejście do gospodarowania terenami podnoszące efektywność w tworzeniu zielonej infrastruktury,
- zachowanie, odtwarzanie i wzbogacanie miejskich systemów ekologicznych, w tym związanych z wodami powierzchniowymi,
- zwiększenie reżimów gospodarowania w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, odpadowej, rolnictwa i leśnictwa, lokalizowania ferm hodowlanych oraz funkcjonowania zakładów produkcyjno-usługowych w szczególności na obszarach, na których brak jest izolacji poziomów użytkowych wód podziemnych od powierzchni,
- realizację systemów kanalizacji sanitarnej i budowę lub modernizację oczyszczalni zapewniających odpowiedni stopień oczyszczania ścieków. Wskazuje się na potrzebę takich rozwiązań wokół jezior jako niezbędny element zabezpieczenia ekosystemów wodnych przed degradacją,
- zwiększenie ochrony zlewniowej w ochronie wszystkich typów wód – w celu zatrzymania procesu eutrofizacji,
- rozważne realizowanie funkcji rekreacyjnej i wypoczynkowej na wodach powierzchniowych z uwzględnieniem chłonności i pojemności turystycznej,
- ustanawianie stref ochrony ujęć wód oraz ich właściwe użytkowanie,
- zmniejszanie emisji niskiej z palenisk domowych poprzez zamianę paliw węglowych na paliwa niskoemisyjne,
- rozbudowę zbiorowych systemów zaopatrywania w energię ciepłą,
- zachowanie bezpiecznych odległości pomiędzy urządzeniami będącymi źródłem promieniowania elektromagnetycznego a obiektami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi i zwierząt,

- zapobieganie ruchom masowym ziemi oraz zabezpieczenie osuwisk z zachowaniem wartości przyrodniczych i krajobrazowych,
Plan województwa warmińsko-mazurskiego realizowany będzie między innymi poprzez uwzględnianie jego ustaleń w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin i w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

PROGRAM OCHRONY ŚRODOWISKA WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO – MAZURSKIEGO DO ROKU 2020.

Program Ochrony Środowiska Województwa Warmińsko-Mazurskiego do roku 2020 został przyjęty Uchwałą Nr XIX/445/16 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 30 sierpnia 2016 r.

Program Ochrony Środowiska jest narzędziem realizacji polityki ochrony środowiska, zbieżnej z założeniami najważniejszych dokumentów strategicznych i programowych, w województwie warmińsko-mazurskim. Określa obszary, kierunki interwencji i zadania służące poprawie stanu środowiska i bezpieczeństwa ekologicznego jego mieszkańców. Zapewnia ciągłość działań związanych z tworzeniem warunków zrównoważonego rozwoju województwa, jest kontynuacją i rozszerzeniem planów określonych w Programie Ochrony Środowiska Województwa Warmińsko-Mazurskiego na lata 2011–2014 z uwzględnieniem perspektywy na lata 2015–2018.

Podstawową strukturę dokumentu tworzą:

- Wstęp (zawierający wprowadzenie, ogólną charakterystykę województwa i prognozę trendów rozwojowych),
- Ocena stanu środowiska (w poszczególnych obszarach interwencji: Ochrona klimatu i jakości powietrza, Zagrożenia hałasem, Pola elektromagnetyczne, Gospodarowanie wodami, Gospodarka wodno-ściekowa, Zasoby geologiczne, Gleby, Gospodarka odpadami i zapobieganie powstawaniu odpadów, Zasoby przyrodnicze, Zagrożenia poważnymi awariami),
- Cele, kierunki interwencji i zadania Programu,
- System realizacji Programu, zawierający harmonogram rzeczowo-finansowy oraz opis monitorowania realizacji Programu.

Ocena stanu środowiska w każdym obszarze interwencji definiuje przyczyny sprawcze i czynniki presji, opisuje stan poszczególnych komponentów środowiska, zawiera analizę SWOT i ocenę stanu realizacji POŚ WWM, określa kierunki interwencji i wyznacza 164 zadania nowego Programu. Harmonogram rzeczowo-finansowy stosuje podział zadań na zadania własne samorządu (36 zadań) i zadania monitorowane. Program obejmuje 10 obszarów interwencji:

1. Ochrona klimatu i jakości powietrza.
2. Zagrożenia hałasem.
3. Pola elektromagnetyczne.
4. Gospodarowanie wodami.
5. Gospodarka wodno-ściekowa.
6. Zasoby geologiczne.
7. Gleby.
8. Gospodarka odpadami i zapobieganie powstawaniu odpadów.
9. Zasoby przyrodnicze.
10. Zagrożenia poważnymi awariami.

Projekt planu poprzez ustalone zasady wpisuje się w następujące obszary i kierunki interwencyjne:

- Obszar – Ochrona klimatu i jakości powietrza,
 - Kierunek – zmniejszanie emisji zanieczyszczeń do atmosfery.
 - Kierunek – wzrost wykorzystania OZE w bilansie energetycznym,
 - Kierunek – doskonalenie planowania przestrzennego
(w projekcie planu przewidziano zapatrzenie w ciepło w oparciu o zasilanie z miejskiego systemu ciepłowniczego; dopuszcza się również rozwiązania indywidualne pod warunkiem stosowania do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się niskimi wskaźnikami emisji substancji szkodliwych do powietrza oraz stosowania do ich spalania

urządzeń charakteryzujących się wysokim stopniem sprawności, a także rozwiązań wykorzystujące energię elektryczną lub odnawialne źródła energii).

- Obszar – Gospodarowania wodami,
 - Kierunek – utrzymanie dobrego stanu ilościowego i chemicznego wód podziemnych,
 - Kierunek – doskonalenie planowania przestrzennego, *(w projekcie planu przewidziano zaopatrzenie w wodę istniejącej i projektowanej zabudowy z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę do celów przeciwpożarowych).*

PROGRAM OCHRONY ŚRODOWISKA DLA MIASTA OLSZTYN DO ROKU 2020.

Program Ochrony Środowiska dla Miasta Olsztyna jest narzędziem realizacji polityki ochrony środowiska miasta i opracowany został na podstawie dokumentów określających strategię rozwoju kraju, województwa i powiatu, strategii zintegrowanych, dokumentów programowych, aktów prawnych z zakresu ochrony środowiska, dostępnych informacji o stanie środowiska i jego zagrożeniach oraz przewidywanych źródłach finansowania zadań opisanych w Programie.

W Programie przewidziano 149 zadań do realizacji przez różnej podmioty przy różnym zapotrzebowaniu na środki finansowe. W ramach obszaru „ochrona klimatu i jakości powietrza” przewidziano m.in. modernizację systemu drogowego MOF Olsztyna oraz modernizacja systemu grzewczego miasta. Realizacja zadań w obszarach „gospodarka wodno-ściekowa” i „gospodarowanie wodami” obejmuje działania związane z ochroną gleb i wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem ściekami oraz zwiększeniem retencji wód powierzchniowych. Są to głównie zadania ujęte w aktualizacji KPOŚK, związane z budową i remontami oczyszczalni ścieków oraz rozwojem sieci kanalizacyjnych w aglomeracjach, a także na terenach wiejskich. Zadania realizacyjne w obszarach „zasoby geologiczne”, „gleby” oraz „zasoby przyrodnicze” obejmują głównie działania związane z ochroną zasobów: cennych siedlisk przyrodniczych i zagrożonych gatunków, walorów krajobrazu oraz rozwojem terenów zielonych w obszarach miejskich. Koszty realizacji działań w obszarze „gospodarka odpadami i zapobieganie powstawaniu odpadów” obejmują działania w sferze zmniejszenia ilości wytwarzanych oraz składowanych odpadów, w tym zwiększenia zakresu odzysku i recyklingu odpadów, a także w zakresie unieszkodliwiania odpadów.

Analizowany projekt planu wpisuje się w następujące cele, kierunki i interwencje określone w Programie Ochrony Środowiska dla Miasta Olsztyna:

- Poprawa jakości powietrza, ograniczanie emisji gazów cieplarnianych – zmniejszanie emisji zanieczyszczeń do powietrza; wzrost wykorzystania OZE w bilansie energetycznym; zmniejszanie zapotrzebowania na energię; zrównoważony rozwój energetyczny miasta; ograniczanie zagrożeń i adaptacja do zmian klimatu.
- Poprawa klimatu akustycznego miasta poprzez obniżenie hałasu do poziomu obowiązujących standardów – ograniczanie hałasu.
- Ochrona mieszkańców przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych – ograniczenie oddziaływania pól elektromagnetycznych.
- Gospodarowanie wodami – poprawa stanu/ potencjału ekologicznego wód powierzchniowych; utrzymanie dobrego stanu ilościowego i chemicznego wód podziemnych.
- Gospodarka wodno-ściekowa – zaopatrzenie ludności w wodę; utrzymanie dobrej jakości wody przeznaczonej do spożycia; oszczędne gospodarowanie wodą; budowa i modernizacja sieci kanalizacyjnych.
- Ochrona gleb – zapewnienie właściwego sposobu użytkowania powierzchni ziemi.
- Zmniejszenie ilości odpadów komunalnych unieszkodliwianych poprzez składowanie – zbiórka odpadów.
- Utrzymanie wysokiego poziomu czystości środowiska – zapobieganie zanieczyszczeniu powierzchni ziemi oraz patologiom w zakresie zagospodarowania odpadów.

STRATEGIA ROZWOJU SPOŁECZNO – GOSPODARCZEGO WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO – MAZURSKIEGO DO ROKU 2025.

Cel główny strategii to *Spójność ekonomiczna, społeczna i przestrzenna Warmii i Mazur z regionami Europy*, przy czym:

- spójność ekonomiczna oznacza wzrost gospodarczy umożliwiający osiągnięcie i utrzymanie przez województwo udziału własnego w produkcji krajowym brutto na poziomie co najmniej 3%,
- spójność przestrzenna to włączenie się województwa (formalne i jakościowe) do głównej sieci infrastruktury transportowej w Polsce oraz w transeuropejską sieć korytarzy transportowych,
- spójność społeczna rozumiana jest jako tworzenie miejsc pracy i wzrost przedsiębiorczości (oferta nowych miejsc pracy skierowana zostanie przede wszystkim do ludzi młodych z uwagi na ich naturalną aktywność, mobilność, otwartość na zdobywanie nowych kwalifikacji), a także poprawę warunków życia ludności (w szczególności dostępu do usług publicznych) zbliżającą do standardów życia występujących w Unii Europejskiej.

Strategia wskazuje, że problemy dotyczące gospodarki, zasobów ludzkich oraz infrastruktury i aspektów przestrzennych najbardziej widoczne są na obszarach wiejskich, które jednocześnie pozbawione są wielu atutów decydujących o możliwościach oddolnego pobudzania rozwoju.

Poprawa spójności wewnętrznej województwa warmińsko – mazurskiego oznacza wyrównywanie dysproporcji rozwojowych we wszystkich aspektach: ekonomicznym, przestrzennym i społecznym. Dotyczy to warunków rozwoju przedsiębiorczości i promocji, tworzenia nowoczesnej infrastruktury technicznej i warunków do zdobywania współczesnej wiedzy. Całość tych działań ukierunkowana będzie na powstawanie miejsc pracy i zmniejszenie bezrobocia oraz poprawę poziomu życia mieszkańców zarówno miast, jak i wsi.

Strategia rozwoju województwa warmińsko – mazurskiego w horyzoncie 2025 r. wskazuje trzy priorytety, które w szerokim rozumieniu obejmują całość zjawisk społeczno – gospodarczych włącznie z relacjami ze środowiskiem przyrodniczym:

- Priorytet 1 Konkurencyjna gospodarka. Cele operacyjne priorytetu *konkurencyjna gospodarka* przewidują wzrost konkurencyjności poprzez podnoszenie poziomu technologiczno-organizacyjnego oraz polepszanie jakości produktów i usług, w tym wspieranie transferu technologii i innowacji, poprawę i rozwój jakości produkcji i usług, rozwój odnawialnych źródeł energii oraz wspieranie rozwoju leśnictwa i gospodarki leśnej, systemu produkcji żywności wysokiej jakości i potencjału turystycznego.
- Priorytet 2 Otwarte społeczeństwo. Cele operacyjne priorytetu *otwarte społeczeństwo* przewidują różnorodną i dostępną edukację ekologiczną, zapewnienie bezpieczeństwa publicznego, wzrost atrakcyjności bazy sportowo-rekreacyjnej oraz poprawę jakości i ochronę środowiska (utrzymanie dobrego stanu i jakości wód, poprawę jakości i ochronę powierzchni ziemi, poprawę jakości i ochronę powietrza oraz zachowanie walorów krajobrazowych).
- Priorytet 3 Nowoczesne sieci. Cele operacyjne priorytetu *nowoczesne sieci* przewidują rozwój komunikacji wodnej i rozwój zintegrowanego transportu publicznego w ośrodkach miejskich, rozwój sieci nośników energii, udział w tworzeniu ponadregionalnych powiązań sieciowych w zakresie kreowania wszechstronnego rozwoju obszarów leśno-pojeziernych i ponadregionalnych produktów turystycznych oraz rozwój monitoringu środowiska.

Przyjęcie projektu planu wpisuje się w oś priorytetową Otwarte społeczeństwo, gdzie wzrost aktywności społecznej będzie następował wskutek realizacji celu operacyjnego *poprawa jakości i ochrona środowiska – stosowanie zasady trwałego rozwoju wymaga ciągłego myślenia o środowisku przyrodniczym przez pryzmat przyszłych pokoleń*. W tym celu przewidziane są działania z zakresu ochrony: wód, powierzchni ziemi, powietrza oraz zachowania walorów krajobrazowych.

Projekt planu jest zgodny z założeniami osi priorytetowej Nowoczesne sieci, którego cel strategiczny *Wzrost liczby i jakości powiązań sieciowych* związany jest z realizacją poniższych zadań:

- A. zwiększenie zewnętrznej dostępności komunikacyjnej oraz wewnętrznej spójności – rozumiane w możliwie szerokim znaczeniu obejmujące: połączenia drogowe, kolejowe, lotnicze i wodne, a także sieci teleinformatyczne oraz infrastrukturę związaną z przejściami granicznymi;
- B. dostosowana do potrzeb sieć nośników energii – cel ten wynika z konieczności rozbudowy i modernizacji sieci gazowej, sieci energetycznej, sieci ciepłowniczej i wykorzystania odnawialnych źródeł energii. Jego osiągnięcie wpłynie korzystnie na stan środowiska przyrodniczego oraz jakość życia w regionie;
- C. poprawa jakości i ochrona środowiska – redukcja emisji zanieczyszczeń powietrza, w szczególności z niskich źródeł emisji oraz poprzez stosowanie ogrzewania przyjaznego środowisku; rozbudowa sieci kanalizacyjnych (w tym także kanalizacji deszczowej); inwestowanie w sieci wodociągowe; zapobiegania powstawaniu odpadów i racjonalna gospodarka odpadami.

Projekt planu poprzez ustalone zasady zagospodarowania na całym obszarze objętym planem wpisuje się w cele i założenia Strategii rozwoju społeczno – gospodarczego województwa warmińsko – mazurskiego.

PLAN GOSPODARKI ODPADAMI DLA WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO – MAZURSKIEGO NA LATA 2016 – 2022.

Plan gospodarki odpadami dla województwa warmińsko – mazurskiego na lata 2016-2022 opracowany został dla osiągnięcia celów założonych w polityce ochrony środowiska, oddzielenia tendencji wzrostu ilości wytwarzanych odpadów i ich wpływu na środowisko od tendencji wzrostu gospodarczego kraju, wdrażania hierarchii sposobów postępowania z odpadami, zasad samowystarczalności i bliskości, a także utworzenia i utrzymania zintegrowanej i wystarczającej sieci instalacji gospodarowania odpadami, spełniających wymagania ochrony środowiska.

WPGO 2016 obejmuje wszystkie rodzaje odpadów wytwarzane na terenie województwa warmińsko-mazurskiego oraz przywożone na ten obszar, a także odpady zebrane oraz poddane procesom przetwarzania na terenie województwa warmińsko-mazurskiego wraz z opisem instalacji służących do odzysku i unieszkodliwiania odpadów.

Wojewódzki plan gospodarki odpadami określa główne cele w zakresie gospodarki odpadami. Są to:

- utrzymanie tendencji oddzielenia wzrostu ilości wytwarzanych odpadów od wzrostu gospodarczego kraju wyrażonego w PKB,
- minimalizacja ilości wytwarzanych odpadów, w szczególności niebezpiecznych,
- ograniczenie marnotrawstwa żywności,
- ograniczenie uciążliwości odpadów dla środowiska, poprzez działania na etapach wydobycia surowców, produkcji i konsumpcji,
- wysoki poziom selektywnego zbierania odpadów, głównie odpadów niebezpiecznych i odpadów przeznaczonych do recyklingu,
- wysoki poziom ponownego użycia produktów,
- wysoki udział odzysku, w tym w szczególności recyklingu,
- składowanie odpadów ograniczone do minimum,
- remediacja terenów zanieczyszczonych oraz rekultywacja terenów zdegradowanych, w tym nielegalnych i nieczynnych składowisk odpadów,
- wyeliminowanie praktyk nielegalnego postępowania z odpadami,
- wysoka świadomość ekologiczna mieszkańców województwa.

W ramach organizacji gospodarki odpadami komunalnymi województwo warmińsko-mazurskie zostało podzielone na pięć regionów gospodarki odpadami. Regiony zostały określone przede wszystkim w oparciu o granice związków międzygminnych, w obrębie których zlokalizowane zostały regionalne instalacje do przetwarzania odpadów komunalnych (RIPOK).

Miasto Olsztyn położone jest w Centralnym Regionie Gospodarki Odpadami, dla którego Regionalną instalacją do przetwarzania odpadów komunalnych jest Zakład Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych w Olsztynie. Zgodnie z założeniami WPGO 2016 wszystkie odpady komunalne zmieszane muszą być dostarczane do ww. zakładu.

Analizowany projekt planu jest zgodny z założeniami Planu gospodarki odpadami województwa (...), ponieważ przewiduje, że gospodarkę odpadami należy realizować

zgodnie z właściwymi uchwałami Rady Miasta Olsztyna w sprawie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Olsztyn, będącymi aktami prawa miejscowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

REGULAMIN UTRZYMANIA CZYSTOŚCI I PORZĄDKU NA TERENIE MIASTA OLSZTYNA.

W *Regulaminie (...)* określono szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Olsztyn, a w szczególności:

- wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości;
- rodzaje i minimalną pojemność urządzeń przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych;
- częstotliwość i sposób pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- inne wymagania wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe;
- wymagania odnośnie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej;
- wyznaczenie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminy jej przeprowadzania.

Analizowany projekt planu jest zgodny z przepisami Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Olsztyna, ponieważ przewiduje, że gospodarkę odpadami należy realizować zgodnie z właściwymi uchwałami Rady Miasta Olsztyna w sprawie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Olsztyn, będącymi aktami prawa miejscowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

STRATEGIA ROZWOJU MIASTA – OLSZTYN 2020.

Wizja rozwoju Olsztyna w 2020 r. to *Olsztyn – nowoczesna aglomeracja z dobrze rozwiniętymi funkcjami metropolitalnymi, tworzona przez unikatowe środowisko przyrodnicze, wyjątkową jakość życia i konkurencyjne warunki prowadzenia biznesu.*

Strategia rozwoju Olsztyna określa cztery cele strategiczne Miasta:

- A. Wzrost poziomu kapitału społecznego
- B. Wzrost napływu kapitału inwestycyjnego
- C. Wzrost innowacyjności
- D. Rozwój funkcji metropolitalnych.

Uchwalenie omawianego planu miejscowego wpisuje się w przytoczoną wizję, ponieważ pozwoli na realizację celów strategicznych i operacyjnych przyjętych w Strategii (...).

PLAN GOSPODARKI NISKOEMISYJNEJ DLA MIASTA OLSZTYNA.

Plan Gospodarki Niskoemisyjnej jest strategicznym dokumentem, który wyznacza kierunki rozwoju gospodarki niskoemisyjnej dla miasta Olsztyna na lata 2014 – 2020, w zakresie działań inwestycyjnych i nieinwestycyjnych w takich obszarach jak: transport publiczny i prywatny, budownictwo i mieszkalnictwo, gospodarka przestrzenna, energetyka i oświetlenie, gospodarka odpadami, gospodarka wodno-ściekowa oraz informacja i edukacja.

Celem PGN osiągnięcie celów określonych w pakiecie energetyczno-klimatycznym (tzw. pakiet 3x20) do 2020 r. tj.:

- redukcji emisji gazów cieplarnianych o 20%;
- zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii do 20%;
- redukcja energii finalnej poprzez podniesienie efektywności energetycznej o 20%.

PGN dla miasta Olsztyna został opracowany w celu przedstawienia koncepcji działań służących poprawie jakości powietrza na terenie miasta Olsztyna, w tym ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i ograniczenia niskiej emisji poprzez zwiększenie wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz redukcję zużycia energii finalnej i poprawy efektywności energetycznej.

Do skutecznej realizacji w/w zadań wyznaczono cele szczegółowe i priorytety (w obszarach działań). W ramach priorytetów wyznaczono zadania (realizujące konkretne cele szczegółowe).

Cel szczegółowy 1: ograniczenie emisji gazów cieplarnianych do 2020.

Cel szczegółowy 2: zmniejszenie zużycia energii do 2020 roku.

Cel szczegółowy 3: zwiększenie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych do 2020 roku.

W związku ze zidentyfikowanymi obszarami problemowymi na terenie Miasta, które stanowią: budownictwo i mieszkalnictwo, jakość powietrza oraz transport, jako najistotniejsze i priorytetowe należy uznać działania w obszarach:

Obszar 1 – wykorzystanie alternatywnych źródeł energii.

Obszar 2 – efektywna produkcja i dystrybucja energii.

Obszar 3 – ograniczenie emisji w budynkach.

Obszar 4 – Niskoemisyjny transport.

Analizowany projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wpisuje się w Obszar 1. Wykorzystanie alternatywnych źródeł energii oraz Obszar 3. Ograniczenie emisji w budynkach. W projekcie planu przewidziano zapatrzanie w ciepło w oparciu o zasilanie z miejskiego systemu ciepłowniczego; dopuszcza się również rozwiązania indywidualne pod warunkiem stosowania do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się niskimi wskaźnikami emisji substancji szkodliwych do powietrza oraz stosowania do ich spalania urządzeń charakteryzujących się wysokim stopniem sprawności, a także rozwiązania wykorzystujące energię elektryczną lub odnawialne źródła energii.

STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO OLSZTYNA.

Przeważająca część obszaru objęty objętego projektem planu zgodnie ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Olsztyn położona jest w Strefie M3 – Strefa mieszkaniowa Likuzy – Jez. Długie. Jedynie północna część jeziora Długiego znajduje się w Strefie L – Strefa Lasu Miejskiego.

Strefa M3 jest położona w północno – zachodniej części miasta, po obu stronach ulicy Bałtyckiej, od południa ograniczają ją jeziora Krzywego i Sukiel od północy linia kolejowa , Las Miejski i Jezioro Długie – częściowo objęte strefą.

W granicach Strefy M3 wyznaczono:

➤ *Obszary:*

- *mieszkalnictwa o niskiej intensywności z dominującą zabudową jednorodziną ,*
- *obszary mieszkalnictwa o średniej intensywności z przewagą zabudowy wielorodzinnej,*
- *usług koncentracji ogólnomiejskich – średniej i niskiej intensywności i usług towarzyszących zabudowie mieszkaniowej,*
- *usług, przemysłu i składów oraz innej aktywności gospodarczej,*
- *zieleni urządzonej, parkowej, izolacyjnej*

➤ *Tereny:*

- *usług turystyki, sportu i rekreacji,*
- *tereny zamknięte,*
- *tereny wód powierzchniowych,*

➤ *Elementy systemów:*

- *transportowego,*
- *infrastruktury technicznej ,*
- *miejskiego systemu środowiska naturalnego.*

W Studium wyznaczono następujące kierunki zachowania i zmian w strukturze przestrzennej oraz przeznaczenia terenów:

Obszary mieszkalnictwa:

- *Teren w większości zainwestowany, stanowiący ukształtowane zespoły z usługami podstawowymi i terenami zielonymi,*
- *Nakaz utrzymania dotychczasowej intensywności zabudowy mieszkaniowej,*
- *Zachowanie, utrzymanie oraz ochrona istniejących i projektowanych terenów zieleni,*
- *Utrzymanie wartościowych układów urbanistycznych osiedli mieszkaniowych,*

- Poprawa układu komunikacyjnego, poprzez modernizację ul. Bałtyckiej i budowę ulicy Nowej Bałtyckiej,
- Ograniczenie funkcji konfliktowych w obszarach mieszkaniowych i w bezpośrednim sąsiedztwie przez ograniczenie lokalizacji: uciążliwych zakładów usługowych, usługowo-produkcyjnych powodujących wzmożony ruch kołowy, składowanie materiałów na posesji, ograniczenie lokalizowania na terenie działek zabudowy jednorodzinnej wolnostojących budynków gospodarczych lub usługowych.

Obszar usług koncentracji ogólnomiejskich – średniej i niskiej intensywności i usług towarzyszących zabudowie mieszkaniowej:

- W skład usług wchodzi: SP 7, Zespół Szkół Ekonomicznych, Zespół Szkół Elektronicznych i Telekomunikacji, gimnazjum, dom pomocy społecznej, kościół, sklepy itp.
 - Utrzymanie oraz rozbudowa bazy usługowej dla mieszkańców w obiektach nowo projektowanych i adaptowanych.
- Obszary zieleni urządzonej, parkowej, izolacyjnej:
- Dopuszczanie na terenach zieleni urządzonej i parkowej obiektów małej architektury i terenowych urządzeń sportowo-rekreacyjnych,
 - Dopuszczenie niezbędnych urządzeń technicznych infrastruktury i urządzeń służących dostosowaniu terenu do funkcji rekreacji i wypoczynku dla mieszkańców
 - Utrzymanie i ochrona istniejących i projektowanych terenów zieleni urządzonej, osiedlowej i krajobrazowej; a w szczególności Skweru Wolnego Tybetu, terenów wokół Jeziora Długiego oraz połączenie tych terenów z całością strefy i zagospodarowaniem stref sąsiednich systemem ciągów spacerowych oraz ścieżek rowerowych,
- Obszary usług, przemysłu i składów oraz innej aktywności gospodarczej:
- Utrzymanie i rozwój funkcji terenów zlokalizowanych przy zachodniej granicy jednostki pod rzemiosło i składy – przy konieczności stosowanie standardów technicznych wykluczających ich uciążliwość dla przyległych terenów mieszkaniowych i usług turystycznych oraz podnoszenia walorów architektonicznych i estetycznych obiektów i zagospodarowania terenów.
 - Utrzymanie i rozwój funkcji usługowo- składowej terenów przyległych do terenów PKP w rejonie istniejącego wiaduktu na zasadach jak wyżej.
- Obszary usług turystyki, sportu i rekreacji:
Tereny pod usługi turystyczno – rekreacyjne, zlokalizowane są w rejonie ul Leśnej, nad Jeziorem Długim. Zagospodarowanie łącznie z zielenią urządzoną otoczenia Jeziora Długiego.
- Tereny zamknięte:
- Tereny PKP, kierunek Olsztyn – Morąg - utrzymanie i rozwój, możliwość wykorzystania dla komunikacji miejskiej i podmiejskiej.

Północna część jeziora Długiego znajduje się w Strefie L – Strefa Lasu Miejskiego. Do strefy L zaliczono całość obszaru Lasu Miejskiego zawartego między osiedlami mieszkaniowymi Redykajny I Likusy, dzielnicą mieszkaniową Zatorze a terenami usługowo – gospodarczymi Track, Karolin. Od strony północnej strefa L sięga do granicy miasta.

W granicach Strefy L wyznaczono:

- Obszary:
- lasów ochronnych
 - zieleni nieurządzonej – krajobrazowej i urządzonej, parkowej
 - obszary usług turystyki, sportu i rekreacji
- Tereny:
- usług ogólnomiejskich – średniej i niskiej intensywności,
 - ogródków działkowych,
 - tereny wód powierzchniowych,
 - tereny zamknięte,
- Elementy systemów:
- komunikacji,
 - infrastruktury technicznej,

- *miejskiego systemu środowiska naturalnego*

W Studium wyznaczono następujące kierunki zachowania i zmian w strukturze przestrzennej oraz przeznaczenia terenów:

➤ W zakresie:

- lasów ochronnych
- zieleni nieurządzonej – krajobrazowej i urządzonej, parkowej,
- obszarów usług turystyki, sportu i rekreacji,
- terenów wód powierzchniowych,
- terenów ogrodów działkowych.

Utrzymanie zwartej kompleksu leśnego tworzącego jeden z głównych elementów pierścienia środowiska naturalnego miasta Olsztyna.

Zachowanie funkcji lasu ochronnego przy jednocześnie prowadzonej umiarkowanej działalności gospodarczej.

Podstawowymi funkcjami dla której będą prowadzone przekształcenia w zagospodarowaniu terenów leśnych są rekreacja, sport i wypoczynek.

➤ W zakresie usług turystyki, sportu i rekreacji oraz usług ogólnomiejskich:

- W granicach terenu Stadionu Leśnego i przyległych strzelnic przyjmuje się kierunki zmian zagospodarowania przestrzennego prowadzące do uzyskania kompleksu sportowo – rekreacyjnego wraz z pełną infrastrukturą funkcjonalną obsługi. Całość działań zmierzających do realizacji zabudowy i zagospodarowania terenu Stadionu Leśnego musi być zintegrowana z urządzeniem przyległych stref A, B, Lasu Miejskiego, Parku Florystycznego i doliny rzeki Łyny.
- Na terenach położonych na obrzeżach Lasu Miejskiego, w rejonie ulic Jagiellońskiej, P. Diernowa i Wadańskiej, utrzymuje się funkcje usług komunalnych (cmentarz i schronisko dla zwierząt), zdrowia, administracji i usług komercyjnych.
- W obrębie strefy L, na granicy z gminą Dywity znajduje się część Cmentarza Komunalnego. Pozostały teren cmentarza jest położony poza granicami miasta Olsztyn. Rozwój Cmentarza Komunalnego wymaga wspólnej polityki przestrzennej gminy Dywity i miasta Olsztyna skierowanej na zabezpieczenie terenów i podnoszenie standardu urządzenia tej głównej olsztyńskiej nekropolii.

➤ W zakresie terenów infrastruktury:

- Utrzymanie istniejących obiektów i możliwość przebudowy i rozbudowy oraz możliwość budowy nowych obiektów technicznej obsługi miasta, a w tym m.in.:
 - istniejącego punktu zlewnego ścieków sanitarnych,
 - istniejących urządzeń głównego punktu zasilania energetycznego GPZ Zachód,
 - istniejącej małej elektrowni wodnej,
- Utrzymanie i rezerwacja pasów eksploatacyjnych dla istniejących i projektowanych sieci na terenach o innym przeznaczeniu niż pasy drogowe ulic,
- Utrzymanie i zagospodarowanie zgodnie z przepisami szczególnymi pasów eksploatacyjnych linii energetycznych wysokiego napięcia.

➤ W zakresie terenów zamkniętych:

- Na terenie Lasu Miejskiego znajduje się działka nr 5-16 wielkości 32 ha 5295m² mająca status terenu zamkniętego. Zgodnie z art. 14 ust 6 Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dla terenów zamkniętych nie sporządza się planu miejscowego. Funkcjonująca na tym terenie strzelnica wojskowa stwarza zagrożenie bezpieczeństwa w strefie ochronnej strzelnicy, przyległej do terenu działki, a tym samym ogranicza wykorzystanie Lasu Miejskiego. Należy podjąć działania mające na celu zmianę statusu omawianej działki i zagospodarowania jej odpowiednio do funkcji rekreacyjno-wypoczynkowej Lasu Miejskiego. Do czasu zakończenia funkcjonowania strzelnicy na obszarze strefy ochronnej obowiązują ograniczenia użytkowania lasu zgodnie z rozporządzeniem MON w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać strzelnice garnizonowe oraz ich usytuowanie.

Analizowany projekt planu miejscowego jest zgodny z założeniami Studium, ponieważ uwzględnia następujące ustalenia:

- Wydzielenie terenów elementarnych zgodnie z wytycznymi Studium.

- Określenie zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej zgodnie z założeniami studium.
- Określenie wskaźników dotyczących zagospodarowania i użytkowania terenów.
- Kształtuje miejski system środowiska naturalnego w formie zapewniającej ciągłość i wzajemne powiązanie, pomiędzy otoczeniem Jeziora Krzywego a Jeziorem Długim i Lasem Miejskim.
- Zapewnia zachowania, utrzymanie i ochronę istniejących i projektowanych terenów zieleni urządzonej i krajobrazowej oraz zieleni osiedlowej towarzyszącej zabudowie.
- Zapewnia ochronę układów urbanistycznych i zabudowy objetej ochroną konserwatorską.
- Pozwala na realizację systemu ścieżek rowerowych i ciągów pieszych łączących strefę M3 z pozostałą częścią miasta.

Przy sporządzaniu niniejszego opracowania uwzględniono przepisy odrębne dotyczące ochrony środowiska, ochrony przyrody, planowania i zagospodarowania przestrzennego, ochrony dóbr kultury, budownictwa itp. Wśród obowiązujących aktów prawnych, które mają szczególne znaczenie w prognozie i projekcie planu uwzględniono m.in.:

- 1) Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. *Prawo ochrony środowiska* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 519 ze zm.).
- 2) Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 142 ze zm.).
- 3) Ustawa z dnia 03 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 ze zm.).
- 4) Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.).
- 5) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. *o odpadach* (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 21 ze zm.).
- 6) Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. *Prawo wodne* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 ze zm.).
- 7) Ustawa z dnia 07 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 ze zm.).
- 8) Ustawa z dnia 13 września 1996 r. *o utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1289 ze zm.).
- 9) Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. *w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych* (Dz. U. z 2012 r. poz. 463).
- 10) Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. *w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt* (Dz. U. z 2016 r. poz. 2183).
- 11) Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. *w sprawie ochrony gatunkowej roślin* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1409).
- 12) Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. *w sprawie ochrony gatunkowej grzybów* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1408).
- 13) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 71).

Podsumowując powyższe analizy odniesienia projektu planu miejscowego do dokumentów opracowywanych na poziomie lokalnym należy podkreślić, że realizacja zamierzonych ustaleń określonych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu nad jeziorem Długim w Olsztynie jest działaniem akceptowalnym, z pozytywnym bilansem kosztów i korzyści skutków środowiskowych.

2. INFORMACJE O METODACH ZASTOSOWANYCH PRZY SPORZĄDZANIU PROGNOZY

Określając wpływ oddziaływania projektu planu na środowisko wykorzystano następujące metody prognozowania:

- badania terenowe,
- analizy dostępnych materiałów kartograficznych,
- analizy literatury i dostępnych materiałów źródłowych,
- analizy dokumentacji fotograficznych.

Przy opisie elementów środowiska występujących na obszarze objętym projektem planu wykorzystano *Opracowanie ekofizjograficzne do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie* sporządzone przez Panią mgr Łucję Krupińska w czerwcu/lipcu 2015 r.

Określając wpływ ustaleń realizacji projektu planu na stan środowiska i zdrowie ludzi posłużono się metodą macierzy interakcji. Przyjęta macierz jest wykresem siatki, w której dla poszczególnych terenów o różnej funkcji lub różnym sposobie zagospodarowania utworzono tabele, w których w wierszach wpisano wskaźniki charakteryzujące i opisujące środowisko; w kolumnach zaś wpisano potencjalne skutki realizacji ustaleń projektu planu w podziale na:

- pozytywne – realizacja ustaleń planu ma pozytywny wpływ na analizowany element środowiska,
- obojętne – realizacja ustaleń planu nie wpływa w sposób zauważalny na analizowany element środowiska,
- negatywne – realizacja ustaleń planu ma negatywny wpływ na analizowany element środowiska,
- trudne do określenia – realizacja ustaleń planu może spowodować zarówno pozytywne, jak i negatywne oddziaływania na analizowany element środowiska; brak możliwości jednoznacznego określenia spodziewanego oddziaływania ustaleń projektu planu na analizowanym element środowiska (ocena uzależniona jest od wyboru szczegółowych rozwiązań lub innych niemożliwych na obecnym etapie prognozowania uwarunkowań).

Występowanie wzajemnego oddziaływania pomiędzy składnikami przeciwstawnych osi zaznaczono symbolami w odpowiedniej komórce: (+) – wpływ występuje i (-) – brak wpływu. W wyniku przeprowadzonych analiz pod każdą tabelą umieszczono komentarz wyjaśniający przewidywane oddziaływania i skutki wpływu ustaleń projektu planu miejscowego na poszczególne komponenty środowiska.

Niezależnie od ustalonych funkcji obszaru i projektowanej zabudowy, nie mogą one spowodować istotnego pogorszenia stanu środowiska (w stopniu naruszającym obowiązujące standardy).

3. PROPOZYCJE DOTYCZĄCE PRZEWIDYWANYCH METOD ANALIZY SKUTKÓW REALIZACJI POSTANOWIEŃ PROJEKTU PLANU ORAZ CZĘSTOTLIWOŚCI JEJ PRZEPROWADZANIA

Zgodnie z art. 55 ust. 3 pkt. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz w celu uniknięcia powielania monitorowania w myśl zasady Dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko wpływu ustaleń projektu tej zmiany planu na środowisko przyrodnicze w zakresie: jakości poszczególnych elementów przyrodniczych, dotrzymywaniu standardów jakości środowiska, obszarach występowania przekroczeń, występujących zmianach jakości elementów przyrodniczych i przyczynach tych zmian proponuje się prowadzić monitoring w ramach systemu Państwowego Monitoringu Środowiska. Monitoring stanu środowiska powinien być koordynowany przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska, a sieć pomiarowa stanu środowiska powinna być prowadzona głównie przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska oraz Inspekcji Sanitarnej.

Wyniki prowadzonego monitoringu prezentowane powinny być w Raportach o stanie środowiska, wydawanych w formie ogólnodostępnej publikacji, a źródłami danych

w tym zakresie mogą być: Wojewódzka Baza Danych, źródła administracyjne wynikające z obowiązków sprawozdawczych lub zapisów ustawowych (decyzje, zezwolenia, pozwolenia) czy badania statystyczne Głównego Urzędu Statystycznego.

Nie wydaje się konieczne tworzenie nowych, czy rozbudowywanie istniejących systemów informacji w tym zakresie. W przypadku zadań szczególnie znaczących dla środowiska wystarczające będzie nałożenie obowiązku przeprowadzenia analizy porealizacyjnej.

4. INFORMACJE O MOŻLIWYM TRANSGRANICZNYM ODDZIAŁYWANIU NA ŚRODOWISKO

Z uwagi na skalę opracowania oraz oddalenie od granic kraju w wyniku realizacji ustaleń projektu planu nie prognozuje się możliwości wystąpienia transgranicznych oddziaływań na środowisko.

5. ISTNIEJĄCY STAN ŚRODOWISKA ORAZ POTENCJALNE ZMIANY JEGO STANU W PRZYPADKU BRAKU REALIZACJI PROJEKTU PLANU

5.1. ISTNIEJĄCY STAN ŚRODOWISKA

(PUNKT OPRACOWANY NA PODSTAWIE OPRACOWANIA EKOFIZJOGRAFICZNEGO ORAZ BADAŃ WŁASNYCH)

Obszar objęty projektem planu obejmuje teren o powierzchni około 96,3 ha, położony w wschodniej części miasta Olsztyna. Obszar ograniczony jest od strony wschodniej brzegiem jeziora Długiego, od strony od zachodniej i południowej linią kolejową relacji Olsztyn-Elbląg, a od strony północnej Lasem Miejskim.

Obszar objęty projektem planu jest w znacznej mierze przekształcony antropogenicznie – głównie zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, lokalnie wielorodzinna oraz towarzysząca jej zabudowa usługowa, w tym: usług oświaty, usług sakralnych, usług handlowych, stacja benzynowa, oraz ciągi komunikacyjne. Główny ciąg komunikacyjny stanowi ul. Bałtycka, do której podłączona jest sieć dróg dojazdowych.

W granicach przedmiotowego terenu znajduje się jezioro Długie położone w części wschodniej terenu oraz jezioro Czarne wraz z otaczającymi je terenami zieleni urządzonej (skwer) położone w części zachodniej terenu.

Rzeźba terenu jest urozmaicona, falista i pagórkowata. Jest ona głównie wynikiem działalności lądolodu fazy pomorskiej ostatniego zlodowacenia oraz modyfikacji procesami zachodzącymi w holocenie. Najwyżej położone tereny leżą w rejonie linii kolejowej na południowym i zachodnim krańcu obszaru opracowania – na wysokościach około 115-118 m n.p.m. Najniższe tereny to powierzchnia lustra wody w jeziorach: Długie i Czarne – około 103,6 m n.p.m. Przy czym rzeźba terenu w znacznym stopniu zmieniona jest działalnością ludzką.

Geomorfologicznie teren w większości stanowi głównie sandr. Natomiast część wschodnia terenu to wysoczyzna polodowcowa i jej zbocze do rynny jeziora Długiego oraz rynna jeziora.

Według Mapy Geologicznej Polski 1:50000 arkusz Olsztyn na obszarze opracowania dominują przestrzennie polodowcove osady zdeponowane w czasie zlodowacenia północnopolskiego w fazie pomorskiej. Są to głównie piaski i żwiry wodnolodowcove (sandrowe), a także piaski, żwiry i głazy moren martwego lodu (głównie we wschodniej części terenu). Lokalnie w okolicach ronda znajdującego się w części południowo-wschodniej terenu występują gliny, natomiast wokół jeziora Czarne torfy.

Na podstawie Mapy Geologiczno-Inżynierskiej Olsztyna 1:25000 na większości obszaru znajdują się piaski i piaski ze żwirami, wodnolodowcove. We wschodniej części obszaru opracowania występują gliny zwałowe. Teren wokół jeziora Czarne stanowią namuły torfiaste. Miejscami występują nasypy gliniaste, piaszczyste i ceglane.

Znaczną część gleb, położoną na terenach zabudowanych należy zaliczyć do gleb

zdegradowanych. W zachodniej części obszaru w okolicach jeziora Czarnego występują gleby pochodzenia organicznego. Stanowią one użytki zielone [wg Mapy Geologiczno-Inżynierskiej Olsztyna].

Na przedmiotowym terenie wyróżnić można zieleń samodzielną taką jak: zagajniki leśne, fragmenty kompleksu leśnego Lasu Miejskiego, jak również zieleń towarzyszącą zabudowie, w tym również skwer z zielenią urządzoną (przy jeziorze Czarnym) oraz szatę roślinną szlaków komunikacyjnych.

Skwer im. Wolnego Tybetu budują takie gatunki drzew jak topola osika, brzoza brodawkowata, klon zwyczajny, dąb, świerk, sosna zwyczajna, kasztanowiec.

Zagajniki leśne występują lokalnie, w tym zagajnik leśny znajdujący się za Zespołem Szkół Ekonomicznych im. Mikołaja Kopernika, który spełnia także funkcje izolacyjną. Drzewostan budują brzoza, topola osika, wierzba szara, lokalnie olcha czarna.

Terenom zabudowanym towarzyszy zieleń w ogrodach przydomowych, a także zieleń przy ciągach komunikacyjnych oraz parkingach. Stanowią ją pojedyncze drzewa bądź ich szpalery czy grupy (wśród gatunków dominuje klon zwyczajny, ponadto występują m.in. brzoza brodawkowata, lipa, świerk, dąb, jarzębina pospolita), krzewy (m.in. forsycja, róża pomarszczona, berberys), a także zieleń niska – trawniki.

Fragmenty strefy litoralnej jeziora Długiego oraz Czarnego porasta roślinność szuwarowa, w tym głównie trzcina. Wśród roślin wodnych występują również m.in. rzęsa wodna oraz grzybienie białe. Na terenach przybrzeżnych miejscami występuje zieleń wysoka, w tym głównie olsza czarna, wierzba oraz topole.

W związku z urbanizacją terenu objętego projektem planu najliczniej spośród fauny występuje awifauna, w tym gatunki synantropijne. Wśród gatunków występujących na omawianym terenie według autorów książki Ptaki Olsztyna [J.NOWAKOWSKI, B. DULISZ, K.LEWANDOWSKI 2006] można wymienić następujące gatunki: sierpówka, dymówka, jemiołuszka, rudzik, łożówka, bogatka, modraszka, sikora uboga, zięba, kowalik, sroka, kawka, wrona, szpak, wróbel, mazurek, jerzyk, dzięcioł duży, pliszka siwa, strzyżyk, pleszka, kos, kwiczoł, śpiewak, szczygieł, gil, piecuszek, pierwiosnek, cierniówka, zaganiacz, trzciniak, trzcinniczek, piegża, makolągwa, kapturka.

W granicach przedmiotowego terenu występują akwenty wodne, stąd też występuje również awifauna siedlisk wodno-błotnych, w tym kaczki krzyżówki, łabędź niemy, perkoz, łyska.

Na terenie zieleni wysokiej w pobliżu Lasu Miejskiego prawdopodobne jest okresowe występowanie ssaków związanych z tym biotopem, jak sarny, zające, dziki.

W granicach terenu objętego projektem planu występują wody powierzchniowe tj.: jezioro Długie, jezioro Czarne oraz ciek doprowadzający wody z jeziora Ukiel w kierunku jeziora Czarnego, odwadniający również tereny podmokłe wokół jeziora Czarnego (część północno-zachodnia terenu wokół jeziora).

Przedmiotowy teren znajduje się w zlewni wymienionych wyżej jezior, w dorzeczu rzeki Łyny.

Jezioro Długie jest zbiornikiem śródmiejskim, hydrologicznie zamkniętym (bez dopływów i odpływów powierzchniowych naturalnych), o wyraźnie wydłużonym kształcie w kierunku N-S; powierzchnia wynosi około 26,8 ha, głębokość maksymalna 17,3 m, średnia głębokość 5,3 m.

Misa jeziora dzieli się na trzy części, różniące się nie tylko powierzchnią, ale i ukształtowaniem dna, głębokością maksymalną, rozwinięciem linii brzegowej, a także otoczeniem.

Płoso północne jest średniej wielkości (ok.11 ha) i płytsze – głębokość jego nie przekracza 5,0-7,5 m. Otoczone jest lasem. W przewężeniu i wypłyceniu między płosiem północnym i środkowym znajduje się most, a wypłyceń koło niego wykorzystywane jest jako kąpielisko. Dno jest słabo urozmaicone, płaskie, w przeważającej części ograniczone izobata 5 m.

Płoso środkowe jest największe (ok. 13,5 ha) i najgłębsze (do 17,3 m), a zbocza podwodne są strome. Jest to prawdopodobnie powodem, że pas przybrzeżnej roślinności wodnej jest wąski. Od zachodu w jego pobliżu znajduje się osiedle mieszkaniowe o zwartej zabudowie, a od wschodu w części północnej las, a w części południowej tereny rolne podlegające stopniowemu zainwestowaniu. Pomimo stromych brzegów na

wschodnim brzegu tego plosa, na początku XX wieku funkcjonowało wojskowe kąpielisko. Dno plosa ma kształt stożkowy i opada gwałtownie w kierunku jednego „głęбочka”.

Najmniejsze plosa południowe (ok. 2,5 ha) jest też naj płytsze – o głębokości do 2,5-5,0 m. Otoczone jest w całości terenami zurbanizowanymi; znajduje się w rozwidleniu ulic Bałtyckiej i Leśnej.

W przybrzeżnej strefie litoralnej obok szuwarowej roślinności wynurzonej występuje też roślinność zanurzona (grązele od strony ul. Bałtyckiej). Na początku XX-go wieku od strony ul. Leśnej funkcjonowało kąpielisko oraz wypożyczalnia łódek i kajaków.

Zlewnia jeziora jest niewielka (niecałe 115 ha – K. LOSSOW I IN. 2005 R.). Zlewnia ta, niegdyś większa, uległa zmniejszeniu na skutek zabudowy i odprowadzenia ścieków opadowych kolektorem do Łyny. Na skutek zanieczyszczenia Jezioro Długie przeszło z sandaczowego typu zarybienia w karasiowy. W ciągu ostatnich lat stan jego wód poprawił się w wyniku rekultywacji polegającej głównie na napowietrzaniu warstw przydennych oraz inaktywacji fosforu.

Według Autorów książki „Jeziora Olsztyna. Stan troficzny, zagrożenia” (K. LOSSOW I INNI, OLSZTYN 2005), jest to akwen bradymiktyczny – o ograniczonej dynamice mas wodnych. Jest to jezioro o umiarkowanej trofi. Ocena czystości wód wskazuje na II klasę jakości wody w jeziorze. Jezioro zostało poddane udanemu procesowi rekultywacji, dzięki czemu jakość jego wód polepszyła się o dwie klasy od roku 1991 – kiedy były one pozaklasowe. Jezioro zaliczono do II kategorii podatności na degradację (przeciętna podatność na degradację). Zagrożeniem dla jeziora są ścieki opadowe z terenów zabudowanych, które powinno się odprowadzać kolektorami, poza jego zlewnię. Niebezpieczeństwo dla jeziora stwarza także nielegalne odprowadzanie nadmiaru wód z jeziora Ukiel poprzez jezioro Czarne.

Jezioro Czarne położone jest w części zachodniej terenu objętego projektem planu, w środku kotliny wytworzonej od zachodu przez nasyp kolejowy relacji Olsztyn – Elbląg, od północy ograniczone wałem ziemnym. Powierzchnia jeziora Czarne stale zmniejsza się, w 2005 r. wynosiła 1,43 ha. Głębokość maksymalna zbiornika osiąga 7,1 m. Kształt misy jeziornej zbliżony jest do stożka z jednym zagłębieniem znajdującym się w pobliżu jej centralnej części. Jezioro pierwotnie było zbiornikiem bezodpływowym. W latach 70-tych ubiegłego wieku połączono je rowem otwartym z jeziorem Ukiel i dalej kolektorem podziemnym z jeziorem Długim. Według K. LOSSOW I IN. [2005] jest to jezioro o daleko zaawansowanej trofii, o eutroficznym charakterze. Ocena czystości wód wskazuje na stosunkowo niską – III klasę – jakości wody w jeziorze. Jezioro zaliczona do III kategorii podatności na degradację (duża podatność na degradację).

Na obszarze opracowania poziom wód gruntowych generalnie związany jest z poziomem wód w okolicznych jeziorach. Jest to poziom zasobny, który w pobliskiej dolinie Kortówki był wykorzystywany do zasilania miejskiego ujęcia wodnego „ZACHÓD”.

Lokalnie wody gruntowe o niewielkich zasobach i zmiennym położeniu lustra wody mogą powyżej tego poziomu w zagłębieniach stropu osadów spoistych i w przewarstwieniach piaszczystych w tych osadach.

Na obszarze opracowania wody gruntowe przeważnie zalegają głębiej niż 4 m poniżej powierzchni terenu. W sąsiedztwie jeziora Długiego oraz jeziora Czarne wody gruntowe występują płytko pod powierzchnią, a ich poziom jest związany z lustrem wód powierzchniowych. Woda gruntowa w bezpośredniej okolicy jeziora Czarne znajduje się na głębokości 1-2 m, miejscami na powierzchni. W miarę oddalania się od akwenu głębokość wody gruntowej wzrasta.

Według Mapy Hydrogeologicznej Polski 1:200000 pierwszy użytkowy poziom wodonośny zalega na ogół na głębokościach od 30 m do 70 m. Naturalna izolacja tego poziomu od powierzchni terenu określana jest jako pełna.

Według Mapy Hydrogeologicznej Polski 1:50000 wodonośność na badanym obszarze wynosi powyżej 120 m³/h. Stopień zagrożenia wód podziemnych określa się jako niski, definiowany jako obszar o średniej odporności poziomu głównego bez ognisk zanieczyszczeń.

Teren opracowania, jak i prawie cały teren miasta Olsztyna, znajduje się w obrębie *Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 213 Olsztyn*. Przyjęta przez Ministra Środowiska w 2008 roku „Dokumentacja określająca warunki hydrogeologiczne dla ustanowienia obszaru ochronnego zbiornika wód podziemnych Olsztyn (GZWP nr 213)”

określiła przestrzennie obszary ochronne zbiornika, wydzielając wśród nich obszary ochronne o zastrzonych rygorach.

Przedmiotowy teren w części wschodniej (większość terenów na wschód od ul. Bałtyckiej) znajduje się w obszarze ochronnym o zastrzonych rygorach, czas dopływu zanieczyszczeń na tym terenie szacuje się na 5-25 lat, odporność na zanieczyszczenie wód podziemnych określa się jako niską, a stopień zagrożenia średni. Na pozostałej części terenu czas dopływu zanieczyszczeń szacuje się na powyżej 100 lat, odporność na zanieczyszczenie wód podziemnych określa się jako bardzo wysoką, a stopień zagrożenia opisuje teren jako praktycznie nie zagrożony.

Obszary ochronne *Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 213 Olsztyn* nie zostały ustanowione jako obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych w trybie art. 60 Prawa Wodnego.

W pobliżu obszaru opracowania, za torami znajduje się większość studni miejskiego ujęcia wody pitnej „Zachód” – jednego z podstawowych ujęć wody pitnej dla Olsztyna. Obecnie podstawowym poziomem wodonośnym ujęcia jest poziom czwartorzędowo – trzeciorzędowy zalegający na głębokości 110 – 180 m i głębiej, izolowany od powierzchni. Eksploatowany jest on poprzez 6-8 studni, dla których wymagana jest tylko strefa ochrony bezpośredniej.

Cały obszar opracowania znajduje się w obrębie obszaru zasobowego ujęcia „Zachód”, co ogranicza możliwość budowy nowych ujęć wody, nie związanych z tym ujęciem.

Obszar objęty opracowaniem położony jest w obszarze dorzecza Pregoty dla którego opracowano Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Peroły. Obszar objęty opracowaniem położony jest w zasięgu następujących jednolitych części wód powierzchniowych:

- PLBW 700018584389 *Kortówka z jeziorem Ukiel i Kortowskie* której aktualny stan określany jest jako zły, jednakże nie ma zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych; JCWP charakteryzuje się dobrym stanem ekologicznym i dobrym stanem chemicznym; jest to JCWP wyznaczono jako przeznaczona do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych.
- PLRW700020584511 Łyna od dopływu z jeziora Jełguń (Jełguńskiego) do Kanału Dywity której aktualny stan określany jest jako dobry i nie ma zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych; JCWP charakteryzuje się dobrym stanem ekologicznym i dobrym stanem chemicznym;
- PLLW30402 Ukiel (Krzywe); JCWP nie jest monitorowana, jednakże nie ma zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych; JCWP charakteryzuje się dobrym stanem ekologicznym i dobrym stanem chemicznym.

Obszar objęty prognozą położony jest w zasięgu jednolitej części wód podziemnych PLGW700020 o całkowitej powierzchni 6089,3 km²; ocena stanu ilościowego i chemicznego określana jest jako dobra; celem środowiskowym dla JCWPd jest dobry chemiczny i ilościowy; celem dodatkowym nie pogorszenie jakości wody do spożycia; ocena ryzyka nieosiągnięcia celów środowiskowych określana jest jako niezagrażona.

W granicach terenu objętego projektem planu nie występują udokumentowane geologicznie złoża kopalin, ewidencjonowane w Bilansie Zasobów Kopalin i Wód Podziemnych w Polsce.

Zdjęcie. Ulica Bałtycka przebiegająca przez centralną część obszaru objętego opracowaniem.

Zdjęcie. Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna w części południowej obszaru objętego projektem planu.

Zdjęcie Zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna i ulica Bałtycka zlokalizowane w części południowo-wschodniej obszaru objętego projektem planu.

Zdjęcie. Obiekty użyteczności publicznej związane z oświatą zlokalizowana w części wschodniej obszaru objętego projektem planu.

Zdjęcie. Jezioro Czarne zlokalizowane w części zachodniej obszaru objętego opracowaniem; w oddali budynki użyteczności publicznej związane z oświatą.

Zdjęcie. Obiekty użyteczności publicznej związane z oświatą zlokalizowana w części północno-zachodniej obszaru objętego projektem planu.

Zdjęcie. Tereny związane z koleją oraz ujęcie wody „Zachód” w części zachodniej obszaru objętego projektem planu.

Zdjęcie. Tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej w części południowej obszaru objętego opracowaniem.

Zdjęcie. Tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej w części południowej obszaru objętego opracowaniem.

Zdjęcie. Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna w części północnej obszaru objętego opracowaniem.

Zdjęcie. Jezioro Długie położone w części wschodniej obszaru objętego opracowaniem.

Zdjęcie. Miejsce byłego kąpieliska zlokalizowane przy wschodnim brzegu jeziora Długiego.

Zdjęcie. Miejsce byłego kąpieliska zlokalizowane przy wschodnim brzegu jeziora Długiego.

Zdjęcie. Ciągi piesze i rowerowe zlokalizowane wzdłuż brzegów jeziora Długiego.

W nawiązaniu do art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* obszar objętym projektem planu znajduje się poza zasięgiem prawnych form ochrony przyrody. Jest on w dużej części zabudowany, a jego rzeźba na dużych powierzchniach jest przekształcona antropogenicznie. Bioróżnorodność obszaru szczególnie wzmacniają tereny akwenów wodnych oraz zieleni wysokiej, szczególnie fragment Lasu Miejskiego oraz zagajnika leśnego, w pobliżu jeziora Czarnego. Także cenne pod tym względem są tereny zieleni urządzonej, w tym enklawy i szpalery drzew, również związanych z szlakami komunikacyjnymi.

Najbliżej położone obszary objęte prawnymi formami ochrony przyrody znajdują się w odległości:

- około 0,5 w kierunku wschodnim Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny,
- około 5,0 km w kierunku południowo - zachodnim Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki,
- około 20 m w kierunku wschodnim od północnego plosa jeziora Długiego rezerwat Mszar,
- około 2 km w kierunku północno-zachodnim rezerwat Redykajny,
- około 7,5 km na południe obszar specjalnej ochrony przyrody Puszcza Napiwodzko-Ramucka PLB280007,

- około 7,5 kilometra na północny – zachód specjalnego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty Jonkowo - Warkały PLH280039,
- około 9 km w kierunku południowym znajduje się specjalny obszar o znaczeniu dla Wspólnoty Ostoja Napiwodzko-Ramucka PLH280052.

Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Olsztynie corocznie dokonuje oceny jakości powietrza w 3 strefach na terenie województwa warmińsko-mazurskiego tj.: PL2801 miasto Olsztyn, PL2802 miasto Elbląg i PL28003 strefa warmińsko-mazurska. W każdej strefie przeprowadzono ocenę jakości powietrza uwzględniając wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz.U. 2012, poz. 1031). Z oceny wyłączone są: tereny zakładów pracy, miejsca do których obowiązuje zakaz wstępu, jezdnie drogi oraz pasy rozdzielcze jezdni, do których nie mają dostępu piesi.

Na terenie miasta Olsztyna automatyczna stacja monitoringu zanieczyszczeń zlokalizowana jest przy ulicy Puszkina 16. W stacji wykonywane są pomiary SO_2 , $NO/NO_2/NO_x$, CO, pyłu PM_{10} i pyłu $PM_{2.5}$, benzenu oraz O_3 wraz z równoległymi pomiarami meteorologicznymi. Stacja jest stacją tła miejskiego, zlokalizowaną w miejscu uwzględniającym wpływ różnego rodzaju emisji – liniowej, powierzchniowej i w mniejszym stopniu punktowej. Uruchomiona została w maju 2004 r. Na stacji od 2010 roku działają stanowiska manualne pyłu PM_{10} i $PM_{2.5}$ oraz metali ciężkich i WWA w pyłe PM_{10} .

Z przeprowadzonej przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Olsztynie oceny rocznej jakości powietrza w województwie warmińsko-mazurskim za rok 2016 (opublikowanej w kwietniu 2017 roku) wynika, że strefie PL2801 miasto Olsztyn przypisano klasę A ze względu na stwierdzone w 2016 r. stężenia SO_2 , NO_2 , CO, ołowiu, niklu, kadmu, arsenu, benzenu, pyłu $PM_{2.5}$, NO_x , w powietrzu.

W ocenie za 2016 rok w Olsztynie nie wykorzystano pomiarów automatycznych stężenia pyłu PM_{10} w powietrzu.

W przypadku pomiarów stężenia bezno(a)piranu w powietrzu w Olsztynie zanotowany poziom wynosił 1 ng/m^3 i nie był rozumiany jako przekroczenie poziomu docelowego.

Dla miasta Olsztyna opracowana została mapa akustyczna (hałasu) dostępna na portalu Miejskiego Systemu Informacji Przestrzennej Miasta Olsztyn – <http://msipmo.olsztyn.eu/imap>, na której poziom wrażliwości na hałas określa się jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej z przewagą zabudowy jednorodzinnej oraz jak dla terenów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, a także jak dla terenów rekreacyjno-wypoczynkowych (tereny w okolicy jeziora Czarne). Największym poziomem hałasu drogowego odznacza się ulica Bałtycka, wynoszącym w pasie drogowym od 76 do 100 dB w porze dziennej oraz od 66 dB do 70 dB w porze nocnej. W miarę oddalenia się od drogi natężenie hałasu maleje. Przy czym jego natężenie w linii zabudowy od strony wschodniej ulicy (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna), jak również od strony zachodniej (zabudowa usług oświaty) kształtuje się na poziomie do 70 dB. Wartości niższe osiąga w dalszych odległościach od pasa drogowego. Hałas komunikacyjny z pozostałych ciągów drogowych, w tym takich jak ulice Morska, Aleja Przyjaciół, Rybaki, Aleja Róż, Bursztynowa, Jeziorna, Różowa, Zielona, Biała kształtował się w ich bezpośrednim sąsiedztwie na poziomie 56 - 60 dB bądź 61 - 65 dB.

Wzdłuż linii kolejowej poziom hałasu wynosi od 61 do 70 dB. W miarę oddalenia się od trakcji kolejowej jego poziom maleje.

Hałas innego rodzaju hałasem, taki jak przemysłowy, czy lotniczy, nie występują w granicach terenu objętego opracowaniem.

Na mapie zagrożeń hałasem drogowym wyznaczone są tereny wzdłuż ulicy Bałtyckiej, w bezpośrednim jej sąsiedztwie na poziomie na ogół 5 - 10dB, w nieznacznym oddaleniu 0-5 dB. Fragmenty linii kolejowej definiowane są jako tereny zagrożone hałasem kolejowym na poziomie 0-5 dB.

Obecnie obowiązujące prawo w zakresie hałasu jest bardziej tolerancyjne. Na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oraz zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży dopuszczalny poziom hałasu komunikacyjnego w porze dziennej (LA_{eqD}) wynosi 61 dB, a w porze nocnej (LA_{eqN}) 56 dB. Natomiast do

prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony przed hałasem normy te są jeszcze wyższe i wynoszą: w porze dziennej (LDWN) – 64 dB, a w porze nocnej (LN) – 59 dB. Na terenach zabudowy mieszkaniowo-usługowej, mieszkaniowej wielorodzinnej oraz terenach rekreacyjno-wypoczynkowych dopuszczalny poziom hałasu komunikacyjnego w porze dziennej (LAeqD) wynosi 65 dB, a w porze nocnej (LAeqN) 56 dB. Natomiast do prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony przed hałasem normy te są jeszcze wyższe i wynoszą: w porze dziennej (LDWN) – 68 dB, a w porze nocnej (LN) – 59 dB. Dla terenów powyższych terenów dopuszczalny poziom hałasu od dróg i linii kolejowych został podniesiony o 5-6 dB. Analizując mapy akustyczne hałasu w serwisie internetowym mapy akustycznej miasta Olsztyn w aspekcie norm właściwych do prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony przed hałasem tj. (LDWN) i (LN) można stwierdzić, że niewielkie przekroczenia hałasu drogowego (do 5 dB) występują w rejonie ul. Bałtyckiej, natomiast normy hałasu kolejowego nie są przekroczone.

W granicach omawianego terenu znajduje się teren częściowej ochrony konserwatorskiej – oznaczony w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Olsztyn, jako obszar problemowy B23 – teren osiedla mieszkaniowego pomiędzy jeziorem Długim, a ulicą Bałtycką. Obszar stanowi układ urbanistyczny i zabudowę osiedla projektowanego w latach 30-tych XX wieku charakteryzującego się zabudową jedno- i dwurodzinną oraz i sporadycznie wielorodzinną. Jest to zazwyczaj zabudowa jedno- i dwukondygnacyjna z użytkowym poddaszem, kryta dachem dwuspadowym pokrytym dachówką ceramiczną esówką, z tynkowanymi elewacjami oraz zielenią przydomową. W pasach drogowych zachowane zostały częściowo nasadzenia przydrożne.

W strefie ochrony konserwatorskiej B, zgodnie ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Olsztyn, obejmującej obszary przemieszanej zabudowy z ubytkami struktury przestrzennej, obowiązują rygory konserwatorskie w zakresie utrzymania i zachowania zasadniczych elementów rozplanowania, skali i charakteru zabudowy tj.: istniejącej substancji o wartościach kulturowych. Dopuszczenie zmian adaptacji oraz charakteru i skali zabudowy uzupełniającej możliwe jest wyłącznie na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Teren objęty opracowaniem znajduje się również w graniach strefy ochrony konserwatorskiej E, definiowanej w Studium (...), jako ochrona ekspozycji, obejmującej obszar stanowiący zabezpieczenie właściwego eksponowania zespołów lub obiektów zabytkowych, głównie poprzez wyznaczenie terenów wyłączonych z zabudowy lub określenie jej nieprzekraczalnych gabarytów. Strefa ochrony widoku zespołów widokowych i ich dominant określana jest z wyznaczonych punktów widokowych lub ciągów widokowych z odcinków tras komunikacyjnych. Na omawianym terenie wyznaczona jest z punktu w okolicach ulicy Artyleryjskiej przy rondzie, nieopodal południowego brzegu jeziora Długiego.

Poza tym cały przedmiotowy teren położony jest w strefie obserwacji archeologicznej OW, określającej obszary potencjalnej eksploracji archeologicznej. Wszelkie inwestycje wymagają nadzoru archeologicznego ewentualnie wyprzedzająco przeprowadzenia badań archeologicznych oraz uzgodnień z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków.

Na obszarze objętym projektem planu znajdują się też zbudowania ujęte w gminnej ewidencji zabytków miasta Olsztyn.

5.2.POTENCJALNE ZMIANY ISTNIEJĄCEGO STANU ŚRODOWISKA W PRZYPADKU BRAKU REALIZACJI PROJEKTU PLANU

Zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* uchwalenie planu miejscowego ma na celu wprowadzenie ładu przestrzennego zdefiniowanego jako „takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne”. Objawami braku ładu przestrzennego jest na

przykład skomplikowany i niewygodny dojazd do obiektów budowlanych, usytuowanie obok siebie obiektów uciążliwych względem siebie, nieekonomiczne i rozrzutne gospodarowanie przestrzenią, a co za tym idzie wzrost kosztów funkcjonowania przedsiębiorstw, ograniczenie możliwości rozwoju gospodarczego, ograniczenie możliwości zabudowy spowodowane przypadkowymi i nie pasującymi do siebie inwestycjami. Należy podkreślić, że ład przestrzenny jest realizacją rozwoju zrównoważonego w przestrzeni.

Analizując dokumenty opracowane na poziomie lokalnym zaobserwowano następujące problemy zarysowujące się na terenie miasta Olsztyna:

1. W zakresie zagospodarowania przestrzennego:

- Nieuporządkowana miejscami struktura przestrzenno – urbanistyczna, skutkująca dysharmonijną zabudową.
- Pogłębiająca się dekapitalizacja obiektów dziedzictwa kulturowego.
- Rosnące natężenie ruchu kołowego.
- Niewystarczająca infrastruktura dróg rowerowych.

2. W zakresie ochrony środowiska:

- Miejscami niska estetyka części terenów zielonych zlokalizowanych w granicach miasta.
- Rosnący poziom hałasu komunikacyjnego i zatłoczenie w mieście.

3. W zakresie infrastruktury technicznej:

- Występowanie kotłowni ciepłych wykorzystujących kotły na węgiel oraz indywidualnych źródeł ogrzewania.
- Zły stan techniczny kotłowni ciepłych należących do prywatnych przedsiębiorstw.
- Niewystarczająca ilość miejsc parkingowych na terenie miasta.
- Niezadawalający stan infrastruktury drogowej.

Wszystkie w/w problemy wpływają na rozwój miasta, jego estetykę i ochronę cennych pod względem przyrodniczym obszarów. Dlatego też, bardzo ważne jest opracowanie takiego planu zagospodarowania przestrzennego który daje podstawy do rozwoju i uporządkowania działalności inwestycyjnej na jego terenie.

Teren objęty projektem planu stanowi ważny zasób w strukturze przestrzennej miasta Olsztyna wynikający z usytuowania w bezpośrednim sąsiedztwie intensywnie zabudowanych terenów miasta oraz jeziora Długiego. W przypadku braku realizacji analizowanego projektu planu obszary będą użytkowane zgodnie z istniejącym sposobem zagospodarowania lub zagospodarowywane i zabudowywane zgodnie z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn.: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie, uchwalony Uchwałą Nr XIX/255/16 Rady Miasta Olsztyna z dnia 27 stycznia 2016r.

6. STAN ŚRODOWISKA NA OBSZARACH OBJĘTYCH PRZEWDYWANYM ZNACZĄCYM ODDZIAŁYWANIEM

Obszar objęty projektem planu obejmuje teren w zachodniej części miasta o powierzchni około 96,3 ha, położony pomiędzy linią kolejową Olsztyn-Elbląg od strony południowo-zachodniej, granicą Lasu Miejskiego od północy, a od strony wschodniej obejmujący Jezioro Długie.

Obszar objęty projektem planu jest w znacznej mierze przekształcony antropogenicznie – głównie występuje zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, lokalnie wielorodzinna oraz zabudowa usługowa, w tym: usług oświaty, usług sakralnych, usług handlowych, stacja benzynowa, a także ciągi komunikacyjne. Główny ciąg komunikacyjny stanowi ulica Bałtycka, do której podłączona jest sieć dróg dojazdowych.

W granicach przedmiotowego terenu znajduje się jezioro Długie znajdujące się w części wschodnia terenu oraz jezioro Czarne wraz z otaczającymi je terenami zieleni urządzonej (skwer) położone w części zachodniej terenu.

Na przedmiotowym terenie wyróżnić można zieleń samodzielnią taką jak: zagajniki leśne, fragment kompleksu leśnego Lasu Miejskiego, skwery z zielenią urządzoną (w tym

przy jeziorze Czarnym), zieleń towarzyszącą zabudowie oraz zieleń występującą wzdłuż ciągów komunikacyjnych.

Projekt planu przewiduje wprowadzenie funkcji, które stanowią kontynuację już istniejących funkcji w granicach przedmiotowego terenu oraz w bezpośrednim sąsiedztwie, dlatego też nie przewiduje się znaczącego oddziaływania na środowisko w wyniku realizacji ustaleń projektu planu.

7. ISTNIEJĄCE PROBLEMY OCHRONY ŚRODOWISKA ISTOTNE Z PUNKTU WIDZENIA REALIZACJI PROJEKTU PLANU, W SZCZEGÓLNOŚCI DOTYCZĄCE OBSZARÓW PODLEGAJĄCYCH OCHRONIE NA PODSTAWIE USTAWY Z DNIA 16 KWIEŃNIA 2004R. O OCHRONIE PRZYRODY

W nawiązaniu do art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* obszar objętym projektem planu znajduje się poza zasięgiem prawnych form ochrony przyrody. Najbliżej położone obszary objęte prawnymi formami ochrony przyrody znajdują się w odległości:

- około 0,5 w kierunku wschodnim Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny,
- około 5,0 km w kierunku południowo - zachodnim Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki,
- około 20 m w kierunku wschodnim od północnego płoża jeziora Długiego rezerwat Mszar,
- około 2 km w kierunku północno-zachodnim rezerwat Redykajny,
- około 7,5 km na południe obszar specjalnej ochrony przyrody Puszcza Napiwodzko-Ramucka PLB280007,
- około 7,5 kilometra na północny - zachód specjalnego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty Jonkowo - Warkały PLH280039,
- około 9 km w kierunku południowym znajduje się specjalny obszar o znaczeniu dla Wspólnoty Ostoja Napiwodzko-Ramucka PLH280052.

Najistotniejszymi problemami ochrony środowiska z punktu realizacji projektu planu są:

- zagospodarowanie terenów w sąsiedztwie jeziora Długiego,
- zagospodarowanie terenów w sąsiedztwie jeziora Czarnego,
- położenie przedmiotowego terenu w odległości około 20 m na zachód od rezerwatu Mszar.
- zagospodarowanie terenów w sąsiedztwie ujęcia wody „Zachód”,
- położenie obszaru objętego projektem planu w zasięgu występowania zasobów wód podziemnych podlegających ochronie
- odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z terenów zabudowanych w kierunku zbiorników wodnych.

W granicach obszaru objętego projektem planu zlokalizowane jest jezioro Długie, które w wyniku odprowadzania przez ponad 20 lat nieoczyszczonych ścieków bytowo-gospodarczych i opadowych zostało niemal całkowicie zdegradowane. W zbiorniku notowano ekstremalnie wysokie koncentracje azotu ogólnego i amonowego (podobne do wartości stwierdzanych w rozcieńczonych ściekach), a także biogeny (azot i fosfor) oraz materię organiczną w osadach dennych jeziora. W wyniku odcięcia dopływu ścieków do jeziora oraz przeprowadzenia szeregu działań rekultywacyjnych (m.in. napowietrzania i wprowadzanie koagulantu), obecnie woda w zbiorniku jest kwalifikowana do II klasy czystości. Tym samym przywrócone zostały walory estetyczne i rekreacyjne jeziora Długiego, a północna część wykorzystywana jest nawet do kąpieli.

Zagrożeniem dla jeziora są ścieki opadowe z terenów zabudowanych, które powinny się odprowadzać kolektorami, poza jego zlewnię. Niebezpieczeństwo dla jeziora stwarza także nielegalne odprowadzanie nadmiaru wód z jeziora Ukiel poprzez jezioro Czarne.

W publikacji H.GAWROŃSKIEJ, K.LOSSOWA, J. GROCHOWSKIEJ [2005] wskazano, że biorąc pod uwagę trudności i nakłady jakie poniesiono, aby przywrócić jezioru jego naturalne funkcje, powinno być ono poddane szczególnej ochronie. *Niezbędne jest przede*

wszystkim całkowite odcięcie dopływu ścieków opadowych, zlikwidowanie możliwości doprowadzania wód z jeziora Czarnego oraz wyeliminowanie nęcenia ryb przez wędkarzy.

Jezioro Czarne położone jest w części zachodniej terenu objętego projektem planu, w latach 70-tych ubiegłego wieku połączono rowem otwartym z jeziorem Ukiel i dalej kolektorem podziemnym z jeziorem Długim. Według K. LOSSOW I IN. [2005] jest to jezioro o daleko zaawansowanej trofii, o eutroficznym charakterze. Ocena czystości wód wskazuje na stosunkowo niską – III klasę – jakości wody w jeziorze. Jezioro zaliczona do III kategorii podatności na degradację (duża podatność na degradację).

Ochrona jezior jest jednym z najistotniejszych zagadnień dotyczących ochrony środowiska na terenie miasta Olsztyna. Z uwagi, że w ramach działań rekultywacyjnych zostały przywrócone walory estetyczne i rekreacyjne jeziora Długiego, a północna część wykorzystywana jest do kąpieli należy uwzględnić jego szczególną ochronę. W analizowanym projekcie planu wprowadzono ustalenia mające na celu przeciwdziałanie przedostawaniu się ścieków bytowych i nieoczyszczonych wód opadowych i roztopowych do wód jeziora tj.:

- nakaz odprowadzenia ścieków bytowych z zabudowy przeznaczonej na stały lub czasowy pobyt ludzi do miejskiej sieci kanalizacji sanitarnej, z uwzględnieniem podczyszczania w separatorach ścieków z obiektów gastronomicznych i stacji paliw,
- nakaz odprowadzenia wód opadowych i roztopowych z powierzchni szczelnych ulic i parkingów do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji (*zaleca się miejscowe zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych z pozostałych powierzchni, przy czym należy dążyć do ograniczenia powierzchni szczelnych, poprzez stosowanie materiałów i technologii ograniczających odpływ wody deszczowej w celu zapobiegania zmniejszeniu naturalnej retencji w zlewni*),
- zachowanie w stanie naturalnym stref litoralnych jezior porośniętych roślinnością szuwarową oraz skarp nadjeziornych wraz z zielenią (nie dotyczy to linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych),
- zakaz stosowania, w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, innych rozwiązań, również czasowo, niż przewidziane niniejszym planem (wskazane powyżej).

Waloryzacja obszaru objętego projektem planu wykonana na potrzeby opracowania ekofizjograficznego oraz niniejszej prognozy wykazała, że teren nie należy do terenów cennych przyrodniczo, z wyłączeniem zbiorników wodnych, fragmentu kompleksu Lasu Miejskiego oraz skweru w pobliżu jeziora Czarnego. Bioróżnorodność obszaru objętego opracowaniem szczególnie wzmacniają tereny akwenów wodnych oraz zieleni wysokiej, szczególnie fragment Lasu Miejskiego oraz zagajnika leśnego, w pobliżu jeziora Czarnego. Także cenne pod tym względem są tereny zieleni urządzonej, w tym kępy i szpalery drzew, również związane z ciągami komunikacyjnymi. Skwer wokół jeziora Czarnego porośnięty jest zielenią o charakterze parkowym; jest to kilkumetrowej głębokości zamknięte obniżenie wśród terenów wysoczyznowych. Od strony zachodniej zamknięte jest nasypem kolejowym, który oddziela go od terenu o podobnym charakterze po jego stronie zachodniej. Brzegi jeziora Długiego porośnięte są miejscami roślinnością bagienno-szuwarową: szuwar trzcinowy, szuwar turzycy błotnej i rzadkie zarośla wierzbowe, wymagającą szczególnej ochrony. W projekcie planu lokalizacja pomostu została wyznaczona w miejscu gdzie roślinność wodna jest uboga (ograniczona do niewielkich kęp trzcinowych), a brzegi porośnięte poprzerywanymi zakrzewieniami wierzbowymi (w miejscu gdzie na początku XX-go wieku funkcjonowało kąpielisko oraz wypożyczalnia łódek i kajaków). Należy mieć również na uwadze fakt, że z uwagi na położenie oraz urządzenie ciągów komunikacji pieszej i rowerowej wokół jeziora Długiego stało się ono intensywnie użytkowanym miejscem.

W ustaleniach projektu planu wprowadzono zapisy o nakazie zachowania w maksymalnym stopniu wartościowej, istniejącej zieleni wysokiej, dopuszcza się przesadzanie lub wycinkę istniejącego drzewostanu wyłącznie w uzasadnionych przypadkach, teren wokół drzew należy zagospodarować w sposób zapewniający naturalną wegetację; przy nowych nasadzeniach należy zachować gatunki charakterystyczne dla terenu, o nakazie ochrony zabytkowego drzewostanu rosnącego w

sąsiedztwie jeziora Czarnego, o nakazie zachowania zieleni wysokiej porastającej przybrzeżny pas jezior, z wyjątkiem zieleni kolidującej z funkcjonowaniem i zagospodarowaniem terenów turystycznych i rekreacyjnych, o nakazie ochrony naturalnego stanu zachowania strefy litoralnych jezior porośniętych roślinnością szuwarową oraz skarp nadjeziornych wraz z zielenią (nie dotyczy to linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych).

Na etapie sporządzania opracowania ekofizjograficznego oraz niniejszej prognozy nie wykonano inwentaryzacji drzew i krzewów w granicach przedmiotowego terenu. Należy jednakże domniemywać, że ewentualne usuwanie drzew i krzewów będzie prowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa w tym zakresie.

W granicach terenu objętego projektem planu występują miejscami skarpy o znacznych spadach terenowych, dlatego też w projekcie planu wprowadzono zakaz wykonywania prac ziemnych, które mogą skutkować przemieszczaniem się mas ziemnych do wód jeziora oraz nakaz ochrony skarp na terenach 71KDG i 107ZI poprzez zagospodarowanie ich trwałą zielenią zadarniającą.

W odległości około 20 m w kierunku wschodnim od północnego płoża jeziora Długiego zlokalizowany jest rezerwat Mszar o powierzchni 4,45 ha, położony na terenie Lasu Miejskiego. Rezerwat uznano zarządzeniem Ministra Leśnictwa z dnia 8 grudnia 1953 r. (M.P. Nr A-116, poz. 1511). Głównym celem ochrony rezerwatowej jest zachowanie torfowiskowych zbiorowisk roślinnych – *Vaccinio uliginosi- Pinetum* i *Ledo-Sphagnetum magellanici* ze stanowiskami licznych rzadkich i chronionych gatunków roślin. Kobierzec mszysty tworzą m.in. *Sphagnum warnstorfi*, *S. nemoreum*, *Bryum pseudotriquetrum*. Mchom towarzyszą: bagno zwyczajne *Ledum palustre*, modrzewnica zwyczajna *Andromeda polifolia*, bażyna czarna *Empetrum nigrum*, rosiczka okrągłolistna *Drosera rotundifolia* i długolistna *D. anglica*, wełnianka pochwowata *Eriophorum vaginatum* i paprotnik kolczysty *Polystichum aculeatum*. Rezerwat obejmuje zagłębienie bezodpływowe wypełnione pokładem torfu o średniej miąższości 13 m. Powierzchnia torfowiska (115 m n.p.m.) znajduje się kilkanaście metrów ponad poziomem lustra wody Jeziora Długiego. Ponad 10-metrowe wyniesienie terenu rezerwatu w stosunku do rzędnej jeziora stanowi naturalną barierę oddzielającą ekosystem Jeziora Długiego. Stanowi również barierę, która powoduje że oddziaływanie zmian w sąsiedztwie jeziora na ekosystem rezerwatu nie wystąpi i nie zagrazi jego walorom przyrodniczym.

Na obszarze objętym projektem planu poziom wód gruntowych generalnie związany jest z poziomem wód w okolicznych jeziorach. Wody gruntowe przeważnie zalegają głębiej niż 4 m poniżej powierzchni terenu. W sąsiedztwie jeziora Długiego oraz jeziora Czarnego wody gruntowe występują płytko pod powierzchnią, a ich poziom jest związany z lustrem wód powierzchniowych. Lokalnie wody gruntowe o niewielkich zasobach i zmiennym położeniu lustra wody mogą powyżej tego poziomu w zagłębieniach stropu osadów spoistych i w przewarstwieniach piaszczystych w tych osadach. W sąsiedztwie jeziora Długiego zgodnie z informacją zawartą w *Sprawozdaniu z badań ekologicznych środowiska w ramach wykonywanej inwestycji „Budowa ścieżki rowerowej wokół Jeziora Długiego w Olsztynie”* wskazano, że ze względu na niestabilny poziom wody jeziora (od 102,8 do 103,8 m n.p.m.) podjęto decyzję o przyjęciu jako wartości średniej poziomu jeziora 103,5 m n.p.m. i wykonaniu w linii brzegowej basenu południowego przelewu na rzędnej 103,8 m, aby odprowadzać nadmiar wód do sieci kanalizacyjnej i chronić ścieżkę rowerową, głównie w części środkowej brzegu jeziora, zalewanej w przeszłości przez wody roztopowe.

W granicach obszaru objętego opracowaniem zlokalizowane jest ujęcie wody „Zachód”. Studnie pobierają tu wodę z czterech poziomów wodonośnych, a jedna z utworów czwartorzędowych i trzeciorzędowych. W tym rejonie połączone czwartorzędowo-trzeciorzędowe piętro wodonośne traktuje się jako Główny Użytkowy Poziom Wodonośny, który jest wykorzystywany do zaopatrzenia w wodę Olsztyna. Charakteryzuje się bardzo dużą (130 m) miąższością utworów wodonośnych. Wody podziemne wymagają w większości prostego uzdatnienia, ze względu na podwyższoną zawartość żelaza. Pod względem bakteriologicznym woda ujmowana ze studni jest czysta i nie wymaga odkażania. Ochronie wód podziemnych sprzyja występowanie obszarów leśnych, natomiast największe zagrożenia należy wiązać z koncentracją działalności gospodarczej w aglomeracji Olsztyna.

Teren opracowania znajduje się ponadto w obrębie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych Nr 213 Olsztyn oraz na obszarze ochronnym o zaostrożonych rygorach; czas dopływu zanieczyszczeń szacuje się na 5-25 lat, odporność wód podziemnych na zanieczyszczenie określa się jako niską, a stopień zagrożenia jako średni.

W analizowanym projekcie planu wprowadzono ustalenia mające na celu przeciwdziałanie negatywnym oddziaływaniom na wody podziemne tj.:

- nakaz odprowadzenia ścieków bytowych z zabudowy przeznaczonej na stały lub czasowy pobyt ludzi do miejskiej sieci kanalizacji sanitarnej, z uwzględnieniem podczyszczania w separatorach ścieków z obiektów gastronomicznych i stacji paliw,
- nakaz odprowadzenia wód opadowych i roztopowych z powierzchni szczelnych ulic i parkingów do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji (*zaleca się miejscowe zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych z pozostałych powierzchni, przy czym należy dążyć do ograniczenia powierzchni szczelnych, poprzez stosowanie materiałów i technologii ograniczających odpływ wody deszczowej w celu zapobiegania zmniejszeniu naturalnej retencji w zlewni*),
- zachowanie w stanie naturalnym stref litoralnych jezior porośniętych roślinnością szuwarową oraz skarp nadjeziornych wraz z zielenią (nie dotyczy to linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych),
- zakaz stosowania, w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, innych rozwiązań, również czasowo, niż przewidziane niniejszym planem (wskazane powyżej),
- nakaz zaopatrzenia w wodę istniejącej i projektowanej zabudowy z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę do celów przeciwpożarowych.

8. CELE OCHRONY ŚRODOWISKA USTANOWIONE NA SZCZEBLU MIĘDZYNARODOWYM, WSPÓLNOTOWYM I KRAJOWYM, ISTOTNE Z PUNKTU WIDZENIA PROJEKTU PLANU, ORAZ SPOSOBY, W JAKICH TE CELE I INNE PROBLEMY ŚRODOWISKA ZOSTAŁY UWZGLĘDNIONE PODCZAS OPRACOWYWANIA DOKUMENTU

Ważnym dokumentem określającym perspektywę rozwoju i zagospodarowania terytorium Unii Europejskiej jest *Europejska Perspektywa Rozwoju Przestrzennego*. Dla równoważenia rozwoju przestrzennego przyjęto główne cele rozwoju, którymi są: rozwój policentrycznego i zrównoważonego systemu urbanizacji i wzmocnienie związków zachodzących pomiędzy terenami miejskimi i wiejskimi; promocja zintegrowanych koncepcji transportu i łączności, które umożliwiają policentryczny rozwój w obszarze UE i są ważnymi uwarunkowaniami procesu integracji europejskiej miast i regionów; kształtowanie i ochrona środowiska przyrodniczego i dziedzictwa kulturowego poprzez właściwe zarządzanie – przyczynia się to zarówno do zachowania jak i wzmocnienia tożsamości regionów oraz utrzymania przyrodniczego i kulturowego zróżnicowania regionów i miast w obszarze UE w okresie globalizacji. Należy pamiętać, że wszystkie kraje Unii Europejskiej muszą wpisać własne priorytety rozwoju przestrzennego w kreowaniu wspólnej, europejskiej koncepcji zagospodarowania przestrzennego.

Europa 2020 to strategia wzrostu społeczno-gospodarczego Unii Europejskiej (UE) do roku 2020. Strategia podkreśla potrzebę wspólnego działania państw UE na rzecz wychodzenia z kryzysu, wprowadzania reform związanych z globalizacją, starzeniem się społeczeństw i rosnącą potrzebą racjonalnego wykorzystania zasobów. W celu realizacji tych założeń zaproponowano następujące priorytety:

- wzrost inteligentny, czyli rozwój oparty na wiedzy i innowacjach,
- wzrost zrównoważony, czyli transformacja w kierunku gospodarki konkurencyjnej, niskoemisyjnej i efektywnie korzystającej z zasobów,
- wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, czyli wspieranie gospodarki z wysokim poziomem zatrudnienia i zapewniającej spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną.

Opracowanie projektu planu wpisuje się w priorytet Zrównoważony rozwój – wspieranie gospodarki efektywnej korzystającej z zasobów, bardziej przyjaznej środowisku i bardziej konkurencyjnej.

Polityka ekologiczna państwa, a więc i polityka lokalna, oparte są na konstytucyjnej zasadzie zrównoważonego rozwoju. Oznacza to konieczność uwzględniania tej zasady we wszystkich dokumentach strategicznych oraz programach, przygotowywanych na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym. W praktyce zasada zrównoważonego rozwoju powinna być stosowana wraz z wieloma zasadami pomocniczymi i konkretyzującymi, wśród których należy wymienić:

- Zasadę prewencji – stanowiącą, że przeciwdziałanie negatywnym skutkom dla środowiska powinno być podejmowane już na etapie planowania i realizacji przedsięwzięć.
- Zasadę integracji polityki ekologicznej z politykami sektorowymi, oznaczającą uwzględnienie w politykach sektorowych celów ekologicznych na równi z celami gospodarczymi i społecznymi.
- Zasadę skuteczności ekologicznej i efektywności ekonomicznej odnoszącą się do wyboru planowanych przedsięwzięć inwestycyjnych ochrony środowiska a następnie do oceny osiągniętych wyników a oznaczającą potrzebę minimalizacji nakładów na jednostkę uzyskanego efektu.
- Zasadę uspołecznienia realizowaną poprzez stworzenie instytucjonalnych, prawnych i materialnych warunków do udziału obywateli, grup społecznych i organizacji pozarządowych w procesie kształtowania modelu zrównoważonego rozwoju przy jednoczesnym rozwoju edukacji ekologicznej, rozbudzaniu świadomości i wrażliwości ekologicznej oraz kształtowaniu nowej etyki zachowań wobec środowiska.

Podstawową zasadą realizacji polityki ekologicznej państwa jest zasada zrównoważonego rozwoju zakładająca jakość życia na poziomie, na jaki pozwala obecny rozwój cywilizacyjny, bez umniejszania szans przyszłych pokoleń na ich zaspokojenie. Realizacja zasady zrównoważonego rozwoju następować powinna przy jednoczesnym dążeniu do osiągnięcia ładu przestrzennego rozumianego jako takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne. Planowane działania w obszarze ochrony środowiska w Polsce wpisują się w priorytety w skali Unii Europejskiej i cele 6. Wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego. Zgodnie z ostatnim przeglądem wspólnotowej polityki ochrony środowiska do najważniejszych wyzwań należy zaliczyć działania na rzecz zapewnienia realizacji zasady zrównoważonego rozwoju, przystosowanie do zmian klimatu i ochrona bioróżnorodności biologicznej.

Aspekt ekologiczny w planowaniu przestrzennym jest ukierunkowany na przywrócenie właściwej roli planowania przestrzennego na obszarze całego kraju, w szczególności dotyczy to miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które powinno być podstawą lokalizacji nowych inwestycji.

Podstawowym celem określonym w *II Polityce Ekologicznej Państwa* przyjętej przez Radę Ministrów w czerwcu 2000 r. i Sejm RP w sierpniu 2001 r., jest zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego kraju (mieszkańców, infrastruktury społecznej i zasobów przyrodniczych), przy założeniu, że strategia zrównoważonego rozwoju Polski pozwoli na wdrażanie takiego modelu tego rozwoju, który zapewni na tyle skuteczną regulację i reglamentację korzystania ze środowiska, aby rodzaj i skala tego korzystania realizowane przez wszystkich użytkowników nie stwarzały zagrożenia dla jakości i trwałości przyrodniczych zasobów. Wśród metod realizacji polityki ekologicznej państwa priorytet będzie miało stosowanie tzw. dobrych praktyk gospodarowania i systemów zarządzania środowiskowego, które pozwalają kojarzyć efekty gospodarcze z efektami ekologicznymi, a w szczególności m.in.:

- w budownictwie i gospodarce komunalnej – unowocześnienie systemów grzewczych z wykorzystaniem lokalnych zasobów energii odnawialnej, termomodernizację zasobów budowlanych, modernizację sieci ciepłych i wodociągowych, racjonalizację zużycia wody, segregację śmieci i odzysk surowców, wykorzystanie ciepła odpadowego i stosowanie szeregu innych

nowoczesnych rozwiązań w infrastrukturze technicznej miast i osiedli, które nie tylko zmniejszy presję tej infrastruktury na środowisko, ale także ograniczy koszty jej eksploatacji; ochrona krajobrazu przy planowaniu osiedli miejskich, podmiejskich i wiejskich oraz rozmieszczaniu obiektów produkcyjnych w strefach urbanizujących się;

- w zagospodarowaniu przestrzennym – korzystne dla środowiska przyrodniczego kształtowanie przestrzenne w osadnictwie i poszczególnych dziedzinach działalności, a także zabezpieczenie ochrony wartości przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych oraz funkcji ekologicznych poszczególnych obszarów poprzez uwzględnianie warunków ich zachowania w planach zagospodarowania przestrzennego oraz w związanych z tymi planami decyzjach, programach, ocenach, studiach i ekspertyzach;

Uchwalenie projektu planu miejscowego wpisuje się w realizację w/w efektów gospodarczych i ekologicznych.

W zakresie gospodarki przestrzennej najważniejszym dokumentem na szczeblu krajowym jest *Koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 (KPZK 2030)*, w której przedstawiono wizję zagospodarowania przestrzennego kraju w perspektywie najbliższych dwudziestu lat, określono cele i kierunki polityki zagospodarowania kraju służące jej urzeczywistnieniu oraz wskazano zasady oraz mechanizmy koordynacji i wdrażania publicznych polityk rozwojowych mających istotny wpływ terytorialny.

W ramach KPZK 2030 zagospodarowanie przestrzenne kraju należy rozumieć jako sposób rozmieszczenia w przestrzeni Polski podstawowych elementów struktury przestrzennej oraz zachodzące pomiędzy nimi relacje. Do podstawowych elementów struktury przestrzennej kraju, będących przedmiotem analiz i oddziaływania polityki publicznej, zalicza się elementy systemu gospodarczego i społecznego, infrastrukturę techniczną, sieć osadniczą, krajobraz (przyrodniczy i kulturowy) oraz powiązania funkcjonalne. Polityka przestrzennego zagospodarowania, dążąc do umożliwienia rozwoju kraju w drodze najmniejszych konfliktów ekologicznych, musi uwzględniać odporność przyrody związaną z różnymi funkcjami pełnionymi przez ekosystemy obszarów poddanych procesowi planowania. Uwzględnia zatem potrzeby ochrony, rozpoznania i rozwoju istniejących zasobów naturalnych, w tym przyrodniczych i krajobrazowych oraz złóż kopalin, restytucję zasobów utraconych i uwarunkowania związane z dziedzictwem kulturowym jako zespół cech wpływających na obecną i przyszłą konkurencyjność regionów, zdolność do długotrwałego generowania miejsc pracy związanych z wysoką jakością środowiska przyrodniczego i jakością życia w przestrzeni zurbanizowanej. Dla rozwoju przestrzennego kraju podstawowe znaczenie mają zasoby wodne, różnorodność biologiczna i krajobrazowa, zasoby gleb, lokalizacja złóż kopalin, gleb oraz odnawialnych źródeł energii.

Celem strategicznym KPZK 2030 jest *Efektywne wykorzystanie przestrzeni kraju i jej terytorialnie zróżnicowanych potencjałów rozwojowych dla osiągnięcia ogólnych celów rozwojowych – konkurencyjności, zwiększenia zatrudnienia, sprawności funkcjonowania państwa oraz spójności w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym w długim okresie*. Uchwalenie analizowanego projektu planu pozwala na osiągnięcie tego celu, ponieważ odbywa się z zachowaniem spójności przyrodniczo-kulturowej służącej realizacji konstytucyjnej zasady zrównoważonego rozwoju.

Podstawowe kierunki i zasady działania umożliwiające realizację idei trwałego i zrównoważonego rozwoju w gospodarowaniu zasobami wodnymi w Polsce określa *Narodowa Strategia Gospodarki Wodnej*. Cel ten ma być osiągnięty przez zbudowanie sprawnie działającego systemu, który wykorzystując mechanizmy prawne oraz instrumenty ekonomiczne, będzie zapewniał utrzymanie dobrego stanu wód, a w szczególności ekosystemów wodnych i od wody zależnych, pozwalał na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb wodnych, zwiększał bezpieczeństwo powodziowe kraju i chronił go przed skutkami suszy. Głównym celem aktualnie obowiązującej Strategii przyjętej przez Radę Ministrów jest określenie podstawowych kierunków rozwoju gospodarki wodnej do roku 2020 oraz sprecyzowanie działań umożliwiających realizację konstytucyjnej zasady zrównoważonego rozwoju w gospodarowaniu wodami. W odniesieniu do celu głównego określono cele kierunkowe odnoszące się do obszarów działań zawartych w Strategii tj.: zaspokojenie uzasadnionych potrzeb wodnych ludności i gospodarki przy poszanowaniu

zasad zrównoważonego użytkowania wód; osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód, w szczególności ekosystemów wodnych i od wody zależnych; podniesienie skuteczności ochrony przed powodzią i skutkami suszy. Zastosowanie zasady zrównoważonego rozwoju w gospodarce wodnej oznacza dążenie do takiego zaspokojenia potrzeb związanych z wykorzystywaniem zasobów wodnych, aby nie uszczuplać dostępu przyszłym pokoleniom do tych zasobów, a jednocześnie chronić ekosystemy wodne i od wody zależne w celu zachowania trwałości naturalnych procesów przyrodniczych.

Określone w analizowanym projekcie planu zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego oraz zasady obsługi z zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji wpisują się w założenia Strategii.

Program Wodno – Środowiskowy Kraju (PWŚK) jako jeden z podstawowych dokumentów planistycznych stanowi realizację wymagań wskazanych w Dyrektywie 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, tzw. Ramowej Dyrektywie Wodnej (RDW) w zakresie konieczności opracowania programów działań. PWŚK stanowi uporządkowany zbiór działań, których realizacja pozwoli na osiągnięcie przez wody celów środowiskowych. W myśl Ramowej Dyrektywy Wodnej sformułowano następujące cele:

- niepogarszanie stanu części wód,
- osiągnięcie dobrego stanu wód: dobry stan ekologiczny i chemiczny dla wód powierzchniowych, dobry stan chemiczny i ilościowy dla wód podziemnych,
- spełnienie wymagań specjalnych, zawartych w unijnych aktach prawnych i polskim prawie, w odniesieniu do obszarów chronionych;
- zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutu substancji priorytetowych do środowiska lub ograniczone zrzuty tych substancji.

Celem *Programu Wodno – Środowiskowego Kraju* jest przedstawienie zestawień działań dla realizacji założeń celów środowiskowych, których wypełnienie w określonym czasie pozwoli uzyskać efekty w postaci lepszego stanu wód. Określone w analizowanym projekcie planu zasady odprowadzania ścieków sanitarnych oraz wód opadowych i roztopowych wpisują się w założenia ww. dokumentu.

Zgodnie z zapisami ustawy *prawo wodne, Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych* zawiera wykazy:

- aglomeracji, które powinny być wyposażone w określonych terminach w systemy kanalizacji zbiorczej i oczyszczalnie ścieków oraz wielkość ładunków zanieczyszczeń biodegradowalnych z tych aglomeracji koniecznych do usunięcia,
- przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji zbiorczych sieci kanalizacyjnych oraz oczyszczalni ścieków komunalnych oraz terminy ich realizacji.

Zgodnie z ustaleniami analizowanego projektu planu miejscowego odprowadzenie ścieków sanitarnych będzie prowadzone poprzez sieć kanalizacji sanitarnej, co jest zgodne z założeniami *Krajowego programu (...)*. W zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych projektu planu przewiduje ich odprowadzanie z istniejących i projektowanych powierzchni szczelnych ulic i parkingów do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji, natomiast z pozostałych powierzchni szczelnych i utwardzonych (dachy, tarasy, ciągi piesze, itp) w granicach nieruchomości (należy dążyć do ograniczenia powierzchni szczelnych, poprzez stosowanie materiałów i technologii ograniczających odpływ wody deszczowej w celu zapobiegania zmniejszeniu naturalnej retencji w zlewni; w przypadku braku takiej możliwości dopuszcza się odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej z uwzględnieniem miejscowej retencji).

Strategia Rozwoju Kraju 2020 przyjęta przez Radę Ministrów we wrześniu 2012 r. to główna strategia rozwojowa w średnim horyzoncie czasowym, wskazująca strategiczne zadania państwa, których podjęcie w perspektywie najbliższych lat jest niezbędne, by wzmocnić procesy rozwojowe. Strategia wyznacza trzy obszary strategiczne – *Sprawne i efektywne państwo, Konkurencyjna gospodarka, Spójność społeczna i terytorialna*, w których koncentrować się będą główne działania oraz określa, jakie interwencje są niezbędne w perspektywie średniookresowej w celu przyspieszenia procesów rozwojowych. Strategia średniookresowa wskazuje działania polegające na usuwaniu barier rozwojowych, w tym słabości polskiej gospodarki ujawnionych przez kryzys

gospodarczy, jednocześnie jednak koncentrując się na potencjałach społeczno-gospodarczych i przestrzennych, które odpowiednio wzmocnione i wykorzystane będą stymulowały rozwój. Celem głównym Strategii staje się więc *wzmocnienie i wykorzystanie gospodarczych, społecznych i instytucjonalnych potencjałów zapewniających szybszy i zrównoważony rozwój kraju oraz poprawę jakości życia ludności.*

Podstawowym warunkiem realizacji celów rozwojowych kraju jest przywrócenie i utrwalenie ładu przestrzennego uwzględniającego potrzeby społeczne, gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne. Uporządkowana i zintegrowana przestrzeń ułatwia funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki przez tworzenie warunków dla sprawnego przebiegu procesów rozwojowych, a w efekcie – poprawy jakości życia. Brak uporządkowania kwestii terenów rozwojowych pociąga za sobą wzrost nakładów (prywatnych i publicznych) na ich utrzymanie oraz generuje wzrost kosztów inwestycji i prowadzenia działalności gospodarczej.

W obszarze Poprawa stanu środowiska (rozdział II.6.4.) strategia zauważa, że: czynnikami decydującymi o jakości środowiska są przede wszystkim: czystość powietrza, wód, gleb oraz właściwa gospodarka odpadami. W tych obszarach istnieją w dalszym ciągu kwestie wymagające regulacji i dostosowania do poziomu zgodnego ze strategicznymi kierunkami działań Unii Europejskiej. Istotne zatem będzie inwestowanie w ochronę wód i gospodarkę wodno-ściekową, gospodarkę odpadami czy ochronę powietrza, a także podejmowanie działań umożliwiających dostosowanie uczestników rynku do wyzwań zrównoważonego rozwoju.

Poprawie jakości powietrza służyć będą długoterminowe działania na rzecz ograniczenia emisji pyłów i innych zanieczyszczeń powietrza, zwłaszcza z sektorów najbardziej emisyjnych (energetyka, transport), ze źródeł emisji rozproszonych (nieduże zakłady przemysłowe, małe kotłownie) i ze źródeł indywidualnych w zabudowie mieszkaniowej (tzw. niska emisja).

Wzmocnione zostaną działania mające na celu ochronę wód podziemnych i powierzchniowych poprzez ograniczenie zanieczyszczenia ze źródeł punktowych i obszarowych. Poprawie jakości wód będą służyć działania związane z porządkowaniem systemu gospodarki ściekowej, w tym zwłaszcza dokończenie realizacji celów i zadań Krajowego Programu Oczyszczania Ścieków Komunalnych (KPOŚK), który zakłada wyposażenie aglomeracji w oczyszczalnie ścieków komunalnych i systemy kanalizacji zbiorczej oraz realizację zadań równoległych na terenach nie objętych KPOŚK.

Konieczne będzie zakończenie budowy efektywnego systemu gospodarki odpadami, w tym zwłaszcza odpadami komunalnymi i niebezpiecznymi. Celem nadrzędnym polityki w zakresie gospodarowania odpadami powinno być zapobieganie powstawaniu odpadów "u źródła" oraz maksymalne możliwe odzyskiwanie zawartych w nich surowców i/lub energii. Działania obejmą wprowadzenie i realizację zasady „3U” (unikaj powstawania odpadów, użyj ponownie, utylizuj) oraz gospodarowania w obiegu.

W obszarze Adaptacja do zmian klimatu (rozdział II.6.5.) strategia zakłada opracowanie i efektywne wdrożenie systemowych rozwiązań dotyczących adaptacji do zmieniających się uwarunkowań klimatycznych i hydrologicznych, w tym minimalizację skutków klęsk żywiołowych i ekstremalnych zjawisk pogodowych. Adaptacja do zmian klimatycznych będzie obejmowała także dostosowanie zagrożonych sektorów i obszarów (rolnictwo i leśnictwo, zasoby wodne i gospodarka wodna, różnorodność biologiczna i ekosystemy i inne) do nowych warunków i zjawisk klimatycznych, w tym m.in. zapewnienie dostarczania energii i paliw, zapobieganie czasowym niedoborom wody oraz usprawnienie systemu zarządzania kryzysowego.

Ustalenia analizowanego projektu planu są zgodne z w/w kierunkami działań.

Krajowa strategia ochrony i umiarkowanego użytkowania różnorodności biologicznej prezentuje następujący zapis wizji Polski w perspektywie 2025 r., w odniesieniu do sfery przyrodniczej: „Cały obszar Polski, w tym polskie obszary morskie, cechować będzie się dobrym stanem środowiska przyrodniczego, umożliwiającym zachowanie pełnego bogactwa różnorodności biologicznej polskiej przyrody oraz trwałości i równowagi procesów przyrodniczych – tereny o najwyższych walorach przyrodniczych objęte będą skuteczną ochroną prawną i połączone systemem funkcjonujących korytarzy ekologicznych. Jednocześnie stworzone zostaną i funkcjonować będą mechanizmy

prawne, organizacyjne i ekonomiczne zapewniające zachowanie różnorodności biologicznej i jej racjonalne użytkowanie.”

Całością działań podejmowanych we wszystkich sferach działalności człowieka (ekonomicznej, naukowo-badawczej, prawnej i edukacyjnej) powinien służyć osiągnięciu celu nadrzędnego, jakim jest: „Zachowanie bogactwa różnorodności biologicznej w skali lokalnej, krajowej i globalnej oraz zapewnienie trwałości i możliwości rozwoju wszystkich poziomów jej organizacji (wewnątrzgatunkowego, międzygatunkowego i ponadgatunkowego), z uwzględnieniem potrzeb rozwoju społeczno-gospodarczego Polski oraz konieczności zapewnienia odpowiednich warunków życia i rozwoju społeczeństwa.” Osiągnięcie celu nadrzędnego wymaga realizacji ośmiu, równorzędnych pod względem znaczenia, celów strategicznych:

- I. Rozpoznanie i monitorowanie stanu różnorodności biologicznej oraz istniejących i potencjalnych zagrożeń.
- II. Skuteczne usunięcie lub ograniczanie pojawiających się zagrożeń różnorodności biologicznej.
- III. Zachowanie i/lub wzbogacenie istniejących oraz odtworzenie utraconych elementów różnorodności biologicznej.
- IV. Pełne zintegrowanie działań na rzecz ochrony różnorodności biologicznej z działaniami oddziaływującymi na tę różnorodność sektorów gospodarki oraz administracji publicznej i społeczeństwa (w tym organizacji pozarządowych), przy zachowaniu właściwych proporcji pomiędzy zapewnieniem równowagi przyrodniczej, a rozwojem społeczno-gospodarczym kraju.
- V. Podniesienie wiedzy oraz ukształtowanie postaw i aktywności społeczeństwa na rzecz ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej.
- VI. Udoskonalenie mechanizmów i instrumentów służących ochronie i zrównoważonemu użytkowaniu różnorodności biologicznej.
- VII. Rozwinięcie współpracy międzynarodowej w skali regionalnej i globalnej na rzecz ochrony i zrównoważonego użytkowania zasobów różnorodności biologicznej.
- VIII. Użytkowanie różnorodności biologicznej w sposób zrównoważony, z uwzględnieniem równego i sprawiedliwego podziału korzyści i kosztów jej zachowania, w tym także kosztów zaniechania działań rozwojowych ze względu na ochronę zasobów przyrody.

Krajowy Plan Gospodarki Odpadami 2022 został przyjęty uchwałą Nr 88 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2016 r. (M. P. 2016, poz. 784). Jego dalekosiężnym celem jest dojście do systemu gospodarki odpadami zgodnego z zasadą zrównoważonego rozwoju, w którym w pełni realizowane są zasady gospodarki odpadami, a w szczególności zasada postępowania z odpadami zgodnie z hierarchią sposobów postępowania z odpadami, czyli po pierwsze zapobieganie powstawaniu odpadów, a następnie kolejno przygotowanie do ponownego użycia, recykling, inne procesy odzysku (czyli wykorzystanie odpadów), unieszkodliwianie, przy czym najmniej pożądanym sposobem ich zagospodarowania jest składowanie. Realizacja tego celu umożliwi osiągnięcie innych celów takich, jak: ograniczenie składowania odpadów, w szczególności odpadów ulegających biodegradacji, ograniczenie zmian klimatu powodowanych przez gospodarkę odpadami czy też zwiększenie udziału w bilansie energetycznym kraju energii ze źródeł odnawialnych poprzez zastępowanie spalania paliw kopalnych różnego rodzaju metodami odzysku energii z odpadów zawierających frakcje biodegradowalne.

Głównym celem dokumentu jest określenie polityki gospodarki odpadami zgodnej z hierarchią sposobów postępowania z odpadami oraz zasadą zanieczyszczający płaci. Celami wskazanymi w dokumencie są między innymi:

- 1) ZPO;
- 2) zmniejszenie ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji kierowanych na składowiska odpadów, aby w 2020 r. nie było składowanych więcej niż 35% masy tych odpadów wytworzonych w 1995 r.;
- 3) dążenie do zmniejszania ilości składowanych odpadów;
- 4) osiągnięcie wymaganego poziomu recyklingu i przygotowania do ponownego użycia papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła pochodzących ze strumienia odpadów komunalnych;

Dla osiągnięcia założonych celów określone zostały kierunki działań dotyczące między innymi edukacji ekologicznej, rozwoju selektywnego zbierania odpadów, a także zostały wskazane działania takie jak np. prowadzenie kontroli przez inspekcję ochrony środowiska, prowadzenie kampanii informacyjno-edukacyjnych mających na celu podniesienie świadomości ekologicznej w zakresie gospodarki odpadami, wspieranie budowy sieci napraw i ponownego użycia produktów.

9. PRZEWIDYWANE ZNACZĄCE ODDZIAŁYWANIA, W TYM ODDZIAŁYWANIA BEZPOŚREDNIE, POŚREDNIE, WTÓRNE, SKUMULOWANE, KRÓTKOTERMINOWE, ŚREDNIOTERMINOWE I DŁUGOTERMINOWE, STAŁE I CHWILOWE ORAZ POZYTYWNE I NEGATYWNE, NA CELE I PRZEDMIOT OCHRONY OBSZARU NATURA 2000 ORAZ INTEGRALNOŚĆ TEGO OBSZARU, A TAKŻE ŚRODOWISKO

Przy opracowywaniu niniejszej prognozy zastosowano metodę macierzy interakcji. Przyjęta macierz jest wykresem siatki, w której dla poszczególnych terenów o różnej funkcji lub różnym sposobie zagospodarowania utworzono tabele, w których w wierszach wpisano wskaźniki charakteryzujące i opisujące środowisko; w kolumnach zaś wpisano potencjalne skutki realizacji ustaleń projektu planu w podziale na:

- pozytywne – realizacja ustaleń planu ma pozytywny wpływ na analizowany element środowiska,
- obojętne – realizacja ustaleń planu nie wpływa w sposób zauważalny na analizowany element środowiska,
- negatywne – realizacja ustaleń planu ma negatywny wpływ na analizowany element środowiska,
- trudne do określenia – realizacja ustaleń planu może spowodować zarówno pozytywne, jak i negatywne oddziaływania na analizowany element środowiska; brak możliwości jednoznacznego określenia spodziewanego oddziaływania ustaleń projektu planu na analizowanym element środowiska (ocena uzależniona jest od wyboru szczegółowych rozwiązań lub innych niemożliwych na obecnym etapie prognozowania uwarunkowań).

Występowanie wzajemnego oddziaływania pomiędzy składnikami przeciwstawnych osi zaznaczono symbolami w odpowiedniej komórce: (+) – wpływ występuje i (-) – brak wpływu. W wyniku przeprowadzonych analiz pod każdą tabelą umieszczono komentarz wyjaśniający przewidywane oddziaływania i skutki wpływu ustaleń projektu planu miejscowego na poszczególne komponenty środowiska.

Niezależnie od ustalonych funkcji obszaru i projektowanej zabudowy, nie mogą one spowodować istotnego pogorszenia stanu środowiska (w stopniu naruszającym obowiązujące standardy).

Element środowiska	Przewidywane znaczące oddziaływania na środowisko			
	Pozytywne	Obojętne	Negatywne	Trudne do określenia
1. Tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej.				
2. Tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej.				
3. Tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej z usługami.				
4. Tereny zabudowy usługowej.				
5. Tereny zabudowy usług kultu religijnego.				
6. Tereny usług oświaty i wychowania.				
7. Tereny usługi zdrowia.				
8. Tereny infrastruktury technicznej.				
Różnorodność biologiczna	+	-	-	-
Ludzie	+	-	-	-
Fauna	+	-	-	-
Flora	+	-	-	-
Wody	-	+	-	-

Powietrze atmosferyczne	-	+	-	-
Powierzchnia ziemi	-	-	-	+
Krajobraz	+	-	-	-
Klimat	-	+	-	-
Zasoby naturalne	+	-	-	-
Zabytki	+	-	-	-
Dobra materialne	+	-	-	-
Obszary Natura 2000	-	+	-	-

Z uwagi, że obszar objęty projektem planu obejmuje w przewadze tereny zainwestowane i zagospodarowane w mieście Olsztynie oraz w bezpośrednim sąsiedztwie znajdują się tereny zainwestowane i zabudowane wprowadzenie nowej zabudowy wpłynie pozytywnie na krajobraz, a tym samym na ludzi. Nastąpi poprawa walorów krajobrazu zurbanizowanego poprzez wzrost rangi elementów architektonicznych i funkcjonalnych.

Ponieważ analizowany obszar jest w przewadze zabudowany i zagospodarowany, wprowadzenie projektowanego uporządkowanego zagospodarowania wpłynie pozytywnie na różnorodność biologiczną. Zabudowa przewidywana jest na terenach, nie przedstawiających wysokich walorów przyrodniczych, porośniętych w przewadze roślinnością synantropijną i ruderalną. Ponieważ w projekcie planu przewiduje się zachowanie znacznych powierzchni biologicznie czynnych nie przewiduje się negatywnego oddziaływania na florę. W granicach terenu występują ptaki związane również z zadrzewieniami i zakrzaczami stanowiącymi miejsca ich bytowania, dlatego niezwykle istotne jest zachowanie jak największej ilości drzew i krzewów, a ewentualną wycinkę ograniczyć do niezbędnego minimum. Tutaj należy wspomnieć, że zgodnie z art. 83a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o *ochronie przyrody* usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu przed jego wydaniem dokonuje oględzin w zakresie występowania w ich obrębie gatunków chronionych, a w przypadku stwierdzenia, że usunięcie drzewa lub krzewu spowoduje naruszenie zakazów w stosunku do gatunków chronionych, postępowanie zawiesza się do czasu przedłożenia zezwolenia na czynności podlegające zakazom w stosunku do tych gatunków. Jednakże, zgodnie z art. 83f cytowanej ustawy, przepisów art. 83 nie stosuje się do:

- 1) krzewu albo krzewów rosnących w skupisku, o powierzchni do 25 m²;
- 2) krzewów na terenach pokrytych roślinnością pełniącą funkcje ozdobne, urządzonej pod względem rozmieszczenia i doboru gatunków posadzonych roślin, z wyłączeniem krzewów w pasie drogowym drogi publicznej, oraz na terenach zieleni;
- 3) drzew, których obwód pnia na wysokości 5 cm nie przekracza: a) 80 cm – w przypadku topoli, wierzb, klonu jesionolistnego oraz klonu srebrzystego, b) 65 cm – w przypadku kasztanowca zwyczajnego, robinii akacjowej oraz platanu klonolistnego, c) 50 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew;
 - 3a) drzew lub krzewów, które rosną na nieruchomościach stanowiących własność osób fizycznych i są usuwane na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej;
 - 3b) drzew lub krzewów usuwanych w celu przywrócenia gruntów nieużytkowanych do użytkowania rolniczego;
- 4) drzew lub krzewów na plantacjach lub w lasach w rozumieniu ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach;
- 5) drzew lub krzewów owocowych, z wyłączeniem rosnących lub na terenach zieleni;
- 6) drzew lub krzewów usuwanych w związku z funkcjonowaniem ogrodów botanicznych lub zoologicznych;
- 7) drzew lub krzewów usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu z obszarów położonych między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału

- przeciwpowodziowego, z wału przeciwpowodziowego i terenu w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału;
- 8) drzew lub krzewów, które utrudniają widoczność sygnalizatorów i pociągów, a także utrudniają eksploatację urządzeń kolejowych albo powodują tworzenie na torowiskach zasp śnieżnych, usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu;
 - 9) drzew lub krzewów stanowiących przeszkody lotnicze, usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu;
 - 10) drzew lub krzewów usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu ze względu na potrzeby związane z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych szczegółowych;
 - 11) drzew lub krzewów usuwanych z obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody nieobjętego ochroną krajobrazową;
 - 12) drzew lub krzewów usuwanych w ramach zadań wynikających z planu ochrony lub zadań ochronnych parku narodowego lub rezerwatu przyrody, planu ochrony parku krajobrazowego, albo planu zadań ochronnych lub planu ochrony dla obszaru Natura 2000;
 - 13) prowadzenia akcji ratowniczej przez jednostki ochrony przeciwpożarowej lub inne właściwe służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia;
 - 14) drzew lub krzewów stanowiących złomy lub wywroty usuwanych przez:
 - a) jednostki ochrony przeciwpożarowej, jednostki Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, właściciele urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego, zarządców dróg, zarządców infrastruktury kolejowej, gminne lub powiatowe jednostki oczyszczania lub inne podmioty działające w tym zakresie na zlecenie gminy lub powiatu,
 - b) inne podmioty lub osoby, po przeprowadzeniu oględzin przez organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu, potwierdzających, że drzewa lub krzewy stanowią złom lub wywrot;
 - 15) drzew lub krzewów należących do gatunków obcych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 120 ust. 2f.

W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3a ustawy o *ochronie przyrody*, właściciel nieruchomości jest obowiązany dokonać zgłoszenia do organu, o którym mowa w art. 83a ust. 1, zamiaru usunięcia drzewa, jeżeli obwód pnia drzewa mierzonego na wysokości 5 cm przekracza: 1) 80 cm – w przypadku topoli, wierzb, klonu jesionolistnego oraz klonu srebrzystego; 65 cm – w przypadku kasztanowca zwyczajnego, robinii akacjowej oraz platanu klonolistnego; 3) 50 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew.

Organ, o którym mowa w art. 83a ust. 1, może wnieść sprzeciw w przypadku: 1) lokalizacji drzewa: a) na nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, b) na terenie przeznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego na zieleń lub chronionym innymi zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, c) na terenach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–5; 2) spełnienia przez drzewo kryteriów, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 40 ust. 3. Ponadto usunięcie drzewa i/lub krzewu rosnącego w zasięgu terenów objętych ochroną konserwatorską, wymaga uzgodnienia z właściwymi służbami ochrony zabytków.

Zezwolenie drzewa lub krzewu z nieruchomości stanowiących własność gminy może nastąpić po wyrażeniu zgody przez starostę (art. 90 ustawy o *ochronie przyrody*), z wyjątkiem nieruchomości będących w użytkowaniu wieczystym innego podmiotu.

Z uwagi na występowanie w granicach terenu zadrzewień i zakrzewień stanowiących miejsca lęgowe, schronień i miejsc rozrodu ptaków wskazanym jest, aby ewentualna wycinka drzew i krzewów kolidujących z zabudową prowadzona była poza sezonem lęgowym. Odpowiednim terminem na prowadzenie takich prac jest okres od 1 września do końca lutego. Ponadto należy pamiętać, że w stosunku do gatunków zwierząt objętych ochroną gatunkową zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w *sprawie ochrony gatunkowej zwierząt* (Dz. U. z 2016 r. poz. 2183) oraz ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o *ochronie przyrody* (Dz. U. z 2018 r. poz. 142). Czynności zabronione w stosunku do chronionych gatunków zwierząt określone w art. 52 ust. 1 ustawy o *ochronie przyrody* oraz par. 6 rozp. MŚ (tj.

umyślne zabijanie; umyślne okaleczanie lub chwywanie; umyślne niszczenie ich jaj, postaci młodocianych lub form rozwojowych; niszczenie siedlisk lub ostoi, będących ich obszarem rozrodu, wychowu młodych, odpoczynku, migracji lub żerowania, niszczenie, usuwanie lub uszkodzenie gniazd, mrowisk, nor, legowisk, żeremi, tam, tarlisk, zimowisk lub innych schronień) mogą zostać podjęte wyłącznie po uzyskaniu stosowanej decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska wydanej na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 (pod warunkiem spełnienia przesłanek określonych w art. 56 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody) na wykonanie czynności podlegających zakazom, w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą i częściową.

Projektowana zmiana aktualnego zagospodarowania terenu wiąże się miejscami z trwałym i nieodwracalnym zniszczeniem warstwy glebowej, jest to jednak nieuniknione z uwagi na położenie analizowanego obszaru w granicach miasta Olsztyna. Należy jednak podkreślić, że znaczna przeważająca część terenu jest już zainwestowana i zabudowana, a pozostające wolne przestrzenie zostaną umiejętnie zagospodarowane. Postępowanie z warstwą rodzajną gleb regulują przepisy szczegółowe (ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych) zobowiązujące inwestora do zachowania warstwy i użycia jej w rekultywacji terenu. Wykonanie zapisów obowiązującego prawa winno być w tym zakresie egzekwowane w postępowaniach administracyjnych prowadzonych na podstawie opisywanego projektu planu.

W trakcie realizacji obiektów budowlanych na terenach dotychczas niezabudowanych mogą powstawać w znacznych ilościach masy ziemne. Zgodnie z ustawą z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach masy ziemne wyłączone zostaną z tej ustawy, jeżeli dotyczą niezanieczyszczonej gleby i innych materiałów występujących w stanie naturalnym, wydobytych w trakcie robót budowlanych, pod warunkiem, że zostaną wykorzystane do celów budowlanych w stanie naturalnym na terenie, na którym zostały wydobyte. Każdy inny rodzaj mas ziemnych należy traktować jako odpad, którego zagospodarowania musi odbywać się ściśle według zasad wynikających z ustawy o odpadach oraz przepisów wykonawczych. Zasadniczo masy ziemne, które nawożone są na nieruchomości stanowią masy ziemne wraz z gruzem i należy je traktować jako odpad o kodzie 17 05 04, tj. gleba i ziemia, w tym kamienie, inne niż wymienione w 17 05 03, tj. substancje niebezpieczne. Rozmieszczenie nawiezionych mas ziemnych na gruncie należy traktować jako prowadzenie procesu odzysku odpadów, a dokonywanie takiej czynności wymaga uzyskania stosownego zezwolenia, tj. zezwolenia na przetwarzanie odpadów. Ocena możliwości wystąpienia w trakcie robót budowlanych odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne oraz sposób ich zagospodarowania następuje na etapie opracowania programu gospodarki odpadami, który określa: ilości i rodzaje przewidzianych do wytworzenia odpadów i sposoby postępowania z nimi oraz możliwości prawne, dopuszczalność i warunki magazynowania. Zobowiązaniem do posiadania takiej decyzji jest wytwórca odpadów, którym najczęściej jest podmiot gospodarczy, wykonujący określone roboty drogowe czy też budowlane.

W trakcie prac budowlanych nastąpi prawdopodobnie okresowo i krótkotrwale zmiana odczynu środowiska glebowego spowodowana stosowaniem materiałów budowlanych. Źle składowane odpady mogą zagrażać wodom powierzchniowym, podziemnym i glebie poprzez powstające odcieki, a powietrzu w wyniku wydzielających się gazów oraz emitowanych do atmosfery frakcji pylących. Zapobieganiu zanieczyszczenia podłoża odpadami stałymi lub ciekłymi służą określone odrębnymi przepisami wymagania dotyczące postępowania z odpadami i ściekami oraz warunki techniczne realizacji obiektów.

Ważnym zagadnieniem przy realizacji planowanych sposobów zagospodarowania jest powstawanie i utylizacja odpadów. Regulacje prawne dotyczące zarówno powstawania, jak i usuwania i unieszkodliwiania odpadów zawarte są w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 21). Regulacje te nakierowane są na minimalizację uciążliwości dla ludzi i środowiska, związanych z powstawaniem, usuwaniem i unieszkodliwianiem odpadów.

Okres budowy i eksploatacji inwestycji oraz jej potencjalna likwidacja będzie wiązać się z powstawaniem pewnej ilości odpadów, których usuwanie i unieszkodliwianie jest obowiązkiem inwestora, późniejszego właściciela obiektu.

W myśl ustawy o odpadach wytwórca jest zobligowany do zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczaniu ich ilości, a także usuwania odpadów z miejsc powstawania i wykorzystywania ich ponownie lub unieszkodliwiania w taki sposób, aby nie stwarzały zagrożenia dla życia i zdrowie oraz środowiska, dlatego też powstające odpady, ze względów bezpieczeństwa, będą wywożone, zagospodarowywane i unieszkodliwiane przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwo. Na etapie eksploatacji odpady będą zagospodarowywane w ramach gminnego systemu zagospodarowywania odpadów.

Podstawą do oceny gospodarki odpadami zarówno w czasie budowy, eksploatacji oraz potencjalnej likwidacji zabudowy jest ich klasyfikacja ogólna zawarta w ustawie o odpadach oraz klasyfikacja szczegółowa zawarta w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów.

Na etapie budowy planowanych inwestycji przewiduje się powstanie odpadów głównie ujętych w grupie 17 załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2014 r. poz. 1923) tj.: odpady z budowy, remontów i demontażu obiektów budowlanych oraz infrastruktury drogowej (włączając glebę i ziemię z terenów zanieczyszczonych) – 17. Ilość odpadów powstających w trakcie budowy jest aktualnie trudna do oszacowania i uzależniona od wielu czynników m.in. rodzaju zabudowy czy warunków gruntowych. Ilość powstającej masy ziemnej uwarunkowana jest m.in. głębokością posadowienia fundamentów.

Na etapie realizacji zabudowy odpady powinny być tymczasowo magazynowane w kontenerach i zagospodarowywane przez firmę wykonawczą; natomiast gleba i grunt z wykopów powinny zostać wykorzystane w granicach nieruchomości.

W celu zminimalizowania oddziaływania planowanej zabudowy, niezbędnym będzie zachowanie poniższych warunków:

- odpady wytworzone podczas realizacji zabudowy w miarę możliwości należy zagospodarować we własnym zakresie, a w przypadku braku takiej możliwości przekazać je podmiotom posiadającym odpowiednie uregulowania prawne w zakresie gospodarki odpadami,
- warstwę humusu oraz ziemię pochodzącą z wykonanych wykopów należy wykorzystać w miejscu realizacji inwestycji w możliwie jak największym stopniu, natomiast w przypadku nadmiaru ziemi z wykopów należy ją zagospodarować zgodnie z przepisami ustawy o odpadach,
- w przypadku konieczności magazynowania odpadów i materiałów budowlanych w miejscu realizacji zabudowy, należy zadbać o ich zabezpieczenie przed możliwością rozmoczenia (np. z powodu niesprzyjających warunków atmosferycznych) oraz przed możliwością spływu wymytych z nich substancji do środowiska gruntowo-wodnego, natomiast miejsca ich magazynowania wyznaczyć poza obszarami cennymi pod względem przyrodniczym; odpady których składowanie mogłoby przyczynić się do zanieczyszczenia gleby, wód powierzchniowych i podziemnych, powinny być składowane w szczelnych kontenerach budowlanych, zabezpieczonych przed oddziaływaniem warunków atmosferycznych, odpady których składowanie nie będzie wiązać się z zanieczyszczeniem, powinny być również zabezpieczone przed oddziaływaniem atmosferycznym, jednak dopuszcza się ich składowanie poza szczelnymi kontenerami budowlanymi,
- w przypadku wytworzenia odpadów niebezpiecznych, należy zapewnić sposób ich bezpiecznego magazynowania dla środowiska oraz transport, który powinien odbywać się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1834).

Na etapie eksploatacji obiektów przewiduje się powstanie odpadów ujętych w grupach 15, 16, 17 i 20 załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2014 r. poz. 1923). Na etapie eksploatacji odpady będą zagospodarowywane w ramach gminnego systemu zagospodarowywania odpadów.

Przewiduje się, że realizacja ustaleń projektu planu nie wpłynie na wody powierzchniowe i podziemne. Przyjęte założenia, ustalenia i zasady w odniesieniu do sposobu postępowania ze ściekami oraz wodami opadowymi należy uznać za dające potencjalną gwarancję ochrony środowiska w odniesieniu do wód podziemnych, w tym

GZWP 213 Olsztyn i powierzchniowych ze względu na systemowy sposób rozwiązania gospodarki wodno-ściekowej. W projekcie planu przewiduje się zaopatrzenie w wodę istniejącej i projektowanej zabudowy z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę do celów przeciwpożarowych z sieci wodociągowej. Przyłączenie nowych obiektów do miejskiej sieci wodociągowej spowoduje odpowiedni wzrost zużycia wody w ujęciu zaopatrującym tę część miasta, ale zapotrzebowanie wody dla potrzeb nowych odbiorców będzie zaspokajane w ramach dostępnych rezerw. Wykorzystanie wody wodociągowej z zasobów miejskich sprzyja racjonalizacji jej zużycia.

W zakresie odprowadzania ścieków bytowych przewiduje się ich odprowadzanie do sieci kanalizacji sanitarnej z terenów przeznaczonych do zainwestowania zabudową przeznaczoną na pobyt ludzi; ścieki z usług gastronomicznych, stacji paliw przed odprowadzeniem do miejskiej kanalizacji sanitarnej, będą poddawane podczyszczeniu w separatorze tłuszczu. Przyrost ilości wytwarzanych ścieków będzie skorelowany z przyrostem powierzchni użytkowych zabudowy oraz liczbą mieszkańców i osób korzystających z obiektów. Zważywszy na zawarte w projekcie planu ustalenia dotyczące lokalizowanych usług i ich rodzaju, można wnioskować, że ścieki odprowadzane z tych obiektów nie będą w zasadzie odbiegały składem od ścieków komunalnych. W przypadku powstawania ścieków niespełniających wymaganych warunków, postępowanie z nimi powinno odpowiadać szczegółowym zasadom usuwania, wykorzystania i unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych.

W projekcie planu wprowadzono również odpowiednie ustalenia regulujące odprowadzanie wód opadowych i roztopowych tj.: *wody opadowe i roztopowe z istniejących i projektowanych powierzchni szczelnych ulic i parkingów będą odprowadzane do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji; zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych z pozostałych powierzchni szczelnych i utwardzonych (dachy, tarasy, ciągi piesze, itp.) w granicach nieruchomości.* Należy pamiętać, że brak lub nieodpowiednie zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych może wywoływać straty w środowisku polegające m.in. na niszczeniu budynków i infrastruktury, zagrożeniu dla zdrowia i życia mieszkańców, zniszczeniu środowiska naturalnego oraz – w okresie późniejszym – obniżeniu poziomu wód gruntowych. Postępowanie z wodami opadowymi powinno być traktowane jako element zrównoważonego rozwoju każdego miasta. Zagospodarowując wody w sposób zgodny z naturą oczywistym jest, że oczyszczanie, zatrzymanie, wsiąkanie oraz gromadzenie wód opadowych i roztopowych wskazane jest najbardziej w obrębie działki, na która pada deszcz. Zatrzymanie wód deszczowych u źródła – ich filtracja do gruntu traktowana jest jako proces proekologiczny, który korzystnie wpływa na gospodarkę wodną w zlewni. Jednocześnie należy pamiętać, że wprowadzanie wody do gruntu lub wód nie może zagrażać sąsiedniej zabudowie oraz wymaga zastosowania właściwych urządzeń, zapewniających odpowiednią pojemność, a w przypadku gruntu odpowiednią powierzchnię kontaktu. Wody opadowe możemy infiltrować poprzez: studnie chłonne, drenaże rurowe, komory drenażowe, skrzynki rozsączające, zbiorniki retencyjno – infiltrujące itp. Wodę opadową możemy również powierzchniowo retencjonować i odparowywać, a także wykorzystywać retencjonowane wody deszczowe do podlewania zieleni, spłukiwania ulic, itp. Jest to schemat zbliżony do schematu funkcjonującego w środowisku naturalnym, w którym istnieje równowaga pomiędzy ilością opadu z jednej strony, a wsiąkaniem, spływem i parowaniem wody z drugiej.

Z punktu widzenia ochrony środowiska wskazanym jest, aby wody opadowe były zatrzymywane na terenie na którym spadły, powolnie infiltrowały do gruntu. Podziemna infiltracja powinna być stosowana wówczas, jeżeli nie wystarcza powierzchnia na infiltrację powierzchniową lub jeżeli nie ma na nią warunków. Infiltracja powierzchniowa spływów z opadów atmosferycznych odbywać się może poprzez:

- trawniki, kwietniki, tereny zielone z krzewami i drzewami, tereny ogrodów przydomowych,
- chodniki ułożone z płyt lub kostek profilowanych na podsypce żwirowo - piaskowej, w taki sposób, aby powstały między nimi szczeliny,
- ciągi pieszo-jezdne, ułożone jak wyżej,

- parkingi i place wykonane z płyt lub kostek profilowanych jw. drogi.

W ten sposób uniknie się impregnacji powierzchni uniemożliwiającej wsiąkanie w podłoże wody opadowej, która odprowadzana jest systemami kanalizacji.

Obszary na terenach zurbanizowanych, z których wskazane jest wprowadzanie deszczu do gruntu ze względu na małe ich zanieczyszczeń to:

- 1) Osiedla mieszkaniowe /całość osiedla/,
- 2) Zespoły mieszkaniowe /j.w./
- 3) Zespoły usługowe /j.w./
- 4) Pojedyncze obiekty mieszkaniowe lub usługowe
- 5) Obiekty przemysłowe nieuciążliwe dla środowiska.

Możliwości i sposoby wprowadzania wód opadowych do gruntu, są uzależnione od rodzaju gruntu, charakteru zagospodarowania i wielkości obszaru oraz poziomu wód gruntowych. Rozróżnia się dwa podstawowe systemy wprowadzania deszczu do gruntu:

- powierzchniowy – jest to wprowadzanie spływów z opadów poprzez powierzchnie zielone oraz nieszczelne powierzchnie utwardzone,
- podziemny – jest to system podziemnego rozprowadzenia i wprowadzenia do gruntu spływów opadowych łącznie z ich retencją.

Możliwości i sposoby wprowadzania wód opadowych do gruntu, są uzależnione od rodzaju gruntu, charakteru zagospodarowania i wielkości obszaru oraz poziomu wód gruntowych. Do gruntów wodoprzepuszczalnych umożliwiającą infiltrację zalicza się pospółki, żwiry i piaski. Zapewniają one dobry przepływ wody dzięki znacznej porowatości – pory między ziarnami są na tyle duże, że woda łatwo się przesącza. Grunty tzw. nieprzepuszczalne, tj. gliny i ropy, nie stanowią przeszkody we wprowadzaniu do nich opadów – muszą natomiast być zastosowane odpowiednio duże, podziemne lub powierzchniowe magazyny na odpływy deszczu które pozwoliłyby na powolne, stopniowe wchłonięcie wody przez grunt. Doprowadzenie wód opadowych do miejsca przesiąkania lub magazynowania powinno być wykonane w miarę możliwości po powierzchni terenu, bez stosowania kanałów. Natomiast nie zawsze wskazane jest wprowadzanie deszczu do gruntu przy płytkich wodach gruntowych tam, gdzie wysokie zwierciadło wód gruntowych może mieć niekorzystny wpływ na zabudowę.

Na etapie realizacji zabudowy niezbędne będzie zapewnienie wszelkich działań, które ograniczą potencjalną możliwość zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego różnego rodzaju substancjami, czy też ściekami. Wody powierzchniowe i podziemne mogą zostać zanieczyszczone substancjami ropopochodnymi wyciekającymi z maszyn i urządzeń budowlanych. Tego typu sytuacje należy eliminować poprzez odpowiedni nadzór nad ich pracą i utrzymanie ich w dobrym stanie technicznym oraz właściwą lokalizację zaplecza budowy. W celu zminimalizowania możliwości wystąpienia negatywnego oddziaływania na środowisko gruntowo-wodnego powinno się prowadzić działania minimalizujące tj: wykonywać wykopy ziemne ze szczególną ostrożnością, a roboty ziemne ograniczać do bezwzględnie minimum, aby uniemożliwić penetrację ewentualnych zanieczyszczonych wód opadowych do warstwy wodonośnej; niezbędny do wykorzystania podczas realizacji zabudowy sprzęt powinien być sprawny pod względem technicznym; materiały użyte podczas budowy powinny być zabezpieczone przed ewentualnym niekontrolowanym zanieczyszczeniem wód podziemnych; w przypadku wystąpienia ewentualnych wycieków (smaru, olejów, paliwa) należy natychmiast je usuwać poprzez wykorzystanie odpowiednich sorbentów; utrzymywać czystość na placu budowy oraz placach postojowych maszyn budowlanych oraz środków transportu; utrzymywać plac budowy bez zastoisk wody; magazynować odpady w miejscach o szczelnej powierzchni o ograniczonym dostępie osób postronnych i przekazywać je uprawnionym podmiotom do odzysku i/lub unieszkodliwiania.

Nieuniknionym jest wytwarzanie pewnej ilości ścieków bytowych podczas prowadzonych prac realizacyjnych, dlatego też w celu zabezpieczenia środowiska przed powstaniem i przenikaniem tego rodzaju ścieków do wód i gruntu, na czas prowadzonych prac budowlanych należy zastosować bezodpływowe kontenery sanitarne. Ścieki zgromadzone w ww. zbiornikach powinny być wywożone systematycznie do oczyszczalni ścieków. Nie ma możliwości podania ilości ścieków bytowych związanych z trwaniem fazy realizacyjnej, związane jest to z nieokreśloną liczbą pracowników oraz brakiem określenia dokładnej ilości czasu potrzebnego na realizację budynków.

Na stan czystości powietrza atmosferycznego na terenie objętym projektem planu wpływ ma i będzie mieć tzw. tło ogólnomiejskie oraz ruch samochodowy w otoczeniu i wewnątrz. Projekt planu przewiduje zaopatrzenie w ciepło w *pierwszej kolejności w oparciu o zasilanie z miejskiego systemu ciepłowniczego; dopuszczeniu rozwiązań indywidualnych pod warunkiem stosowania do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się niskimi wskaźnikami emisji substancji szkodliwych do powietrza oraz stosowania do ich spalania urządzeń charakteryzujących się wysokim stopniem sprawności, a także rozwiązania wykorzystujące energię elektryczną lub odnawialne źródła energii*. Wielkość emisji z systemów grzewczych będzie uzależniona od jakości urządzeń grzewczych i stosowanych nośników energii. Tym samym nie przewiduje się zagrożeń mogących wpłynąć negatywnie na jakość powietrza ze strony emitorów stacjonarnych, a faktyczny wpływ analizowanego sposobu zagospodarowania na powietrze będzie obojętny. Korzystnym rozwiązaniem byłoby zaopatrzenie w ciepło z sieci ciepłowniczej, co wpłynęłoby na poprawę stanu jakości powietrza atmosferycznego poprzez eliminację indywidualnych źródeł ciepła funkcjonujących z systemami wysokoemisyjnymi (z zastosowaniem koksu, węgla). Obecnie negatywny wpływ na środowisko naturalne powodowany przez zanieczyszczenia emitowane przez pojedyncze gospodarstwa domowe są porównywalne do zanieczyszczeń produkowanych przez przemysł. Dzieje się tak, ponieważ na terenie dużych skupisk ludzkich jednym z najpowszechniejszych sposobów domowego ogrzewania są paleniska węglowe, przy czym do palenia często wykorzystuje się węgiel o niskiej jakości czy odpady komunalne (opakowania z tworzyw sztucznych, produkty gumowe itd.). Biorąc pod uwagę skalę zjawiska (setki tysięcy pojedynczych gospodarstw domowych) do atmosfery wydzielane są ogromne ilości tlenu węgla, siarki, azotu, związków chloru, fluoru, metali ciężkich czy aerozoli smołowych. Zaopatrzenie w ciepło z sieci ciepłowniczej pozwala zatem na eliminację wielu pojedynczych niskich źródeł emisji, a w efekcie ogranicza produkowane na danym obszarze ilości substancji szkodliwych dla środowiska naturalnego i życia człowieka.

Bardzo dobrym rozwiązaniem przy ograniczaniu ilości zanieczyszczeń jest wprowadzenie ogrzewania na paliwa gazowe. Gazociągi stanowią układy hermetycznie zamknięte i wyłączając stany awaryjne nie zagrażają środowisku naturalnemu. Wprowadzenie gazyfikacji sprzyja ochronie środowiska przez eliminację lokalnej emisji pyłów i toksycznych składników spalin. Sieci gazowe nie mają wpływu na skażenie wód podziemnych i nie powodują zakłóceń w istniejących warunkach środowiska gruntowo – wodnego. Oddziaływanie istnieje wyłącznie w fazie realizacji.

W fazie budowy projektowane inwestycje będą oddziaływać na środowisko stosunkowo krótko (w granicach kilku miesięcy, przy właściwej organizacji pracy i bez nieprzewidzianych utrudnień spowodowanych różnymi znaleziskami w gruncie). Uciążliwości będą występowały przy wykonywaniu robót ziemnych, takich jak: zbieranie humusu, wykopy pod fundamenty, wykopy pod sieci. Roboty te są wykonywane z reguły przy użyciu ciężkiego sprzętu takiego jak spychacz, koparka, ciężkie wywrotki, a więc maszyny o dużej mocy i dużym zużyciu paliwa, emitujące do otoczenia znaczne ilości spalin. Natężenia emisji spalin nie ma charakteru ciągłego. W czasie prac budowlanych może dojść do pylenia w związku z używaniem pylistych materiałów budowlanych. Stosunkowo krótki okres budowy i okresowość występowania emisji nie powinny spowodować długotrwałych oddziaływań na otaczające środowisko.

Na terenie objętym projektem planu nie przewiduje się zmian klimatu, z uwagi że tereny są już w przewadze zabudowane i zainwestowane.

Do czynników, które w sposób bezpośredni oddziałują na ludzi należy zaliczyć poziom hałasu, a także jakość środowiska w aspekcie estetycznym. Należy pamiętać, że hałas i wibracje są zanieczyszczeniami środowiska przyrodniczego charakteryzującymi się mnogością źródeł i powszechnością występowania. Odbieranie dźwięku jako uciążliwości i nazywanie go hałasem zależy od osobniczych właściwości i stanu psychicznego osoby, która jest na niego narażona. Do najbardziej uciążliwych źródeł hałasu w środowisku należy komunikacja drogowa. Główne czynniki mające wpływ na poziom emisji hałasu komunikacyjnego to:

- natężenie ruchu i udział pojazdów transportu ciężkiego w strumieniu wszystkich pojazdów;

- stan techniczny pojazdów;
- rodzaj nawierzchni dróg, których zły stan powoduje dodatkowe wstrząsy oraz zmniejsza płynność poruszających się pojazdów;
- organizacja ruchu drogowego.

Projektowane tereny przeznaczone pod zabudowę nie powinny być źródłem znaczącego hałasu, jednak będzie to uzależnione również od rodzaju prowadzonych usług. Największą uciążliwością obiektów usługowych jest emisja hałasu komunikacyjnego wytwarzanego przez osoby korzystające z usług lub przez transport. Pomimo, iż obiekty te muszą spełnić normy emisji hałasu, mogą one być uciążliwe dla osób, które są wrażliwe na tego typu oddziaływanie.

W fazie budowy projektowanych obiektów mogą wystąpić nieznaczne przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu. Jednak uciążliwości te powinny mieć charakter krótkotrwały i powinny zostać ograniczane przez sprawną organizację prac budowlanych.

Wibracje mogą wystąpić w fazie prac budowlanych, jednak prowadzenie ich zgodnie z zasadami sztuki budowlanej, przepisami BHP i ochrony środowiska pozwoli zminimalizować to zjawisko. Na etapie projektu planu jest zbyt mało danych do prognozy oddziaływania na środowisko w tym zakresie. Nie przypuszcza się jednak, aby w fazie eksploatacji obiektów istniały miejsca pracy, z którymi związane jest wytwarzanie wibracji.

Przewiduje się, iż proponowane w projekcie planu zagospodarowanie wpłynie pozytywnie na zabytki i dobra materialne. Z uwagi, iż w granicach objętych opracowaniem znajdują się obiekty objęte ochroną konserwatorską, w projekcie planu zostały określone szczegółowe zasady ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Nie przewiduje się żadnego bezpośredniego lub pośredniego wpływu na tereny objęte siecią Natura 2000.

1. Tereny wód powierzchniowych śródlądowych.				
Element środowiska	Przewidywane znaczące oddziaływania na środowisko			
	Pozytywne	Obojętne	Negatywne	Trudne do określenia
Różnorodność biologiczna	+	-	-	-
Ludzie	+	-	-	-
Fauna	+	-	-	-
Flora	+	-	-	-
Wody	+	-	-	-
Powietrze atmosferyczne	+	-	-	-
Powierzchnia ziemi	+	-	-	-
Krajobraz	+	-	-	-
Klimat	+	-	-	-
Zasoby naturalne	+	-	-	-
Zabytki	+	-	-	-
Dobra materialne	+	-	-	-
Obszary Natura 2000	-	+	-	-

Wydzielenie w projekcie planu terenów wód powierzchniowych wpłynie pozytywnie na wszystkie komponenty środowiska. Jak zauważono w poprzednich punktach niniejszej prognozy najwrażliwszym elementem środowiska w lokalnym układzie jest jezioro Długie.

Ochrona jakości wód jeziora będzie realizowana w sposób prawidłowy poprzez nakaz odprowadzania ścieków sanitarnych oraz wód opadowych i roztopowych do sieci kanalizacyjnych.

Brzegi jeziora Długiego porośnięte są miejscami roślinnością bagienno-szuwarową: szuwar trzcinowy, szuwar turzycy błotnej i rzadkie zarośla wierzbowe, wymagającą szczególnej ochrony. W projekcie planu lokalizacja pomostu została wyznaczona w miejscu pozbawionym roślinności nadwodnej, w miejscu gdzie przed laty znajdowało się kąpielisko. Należy mieć również na uwadze fakt, że z uwagi na położenie oraz urządzenie ciągów komunikacji pieszej i rowerowej wokół jeziora Długiego stało się ono intensywnie użytkowanym miejscem.

W ustaleniach projektu planu wprowadzono zapisy o nakazie zachowania w maksymalnym stopniu wartościowej, istniejącej zieleni wysokiej, dopuszcza się przesadzanie lub wycinkę istniejącego drzewostanu wyłącznie w uzasadnionych przypadkach, teren wokół drzew należy zagospodarować w sposób zapewniający naturalną wegetację; przy nowych nasadzeniach należy zachować gatunki charakterystyczne dla terenu, o nakazie ochrony zabytkowego drzewostanu rosnącego w sąsiedztwie jeziora Czarnego, o nakazie ochrony w stanie naturalnym strefy litoralnej jezior porośniętych roślinnością szuwarową oraz skarp nadjeziornych wraz z zielenią, nie dotyczy to linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych.

1. Tereny zieleni izolacyjnej. 2. Tereny zieleni nieurządzonej. 3. Tereny zieleni urządzonej.				
Element środowiska	Przewidywane znaczące oddziaływania na środowisko			
	Pozytywne	Obojętne	Negatywne	Trudne do określenia
Różnorodność biologiczna	+	-	-	-
Ludzie	+	-	-	-
Fauna	+	-	-	-
Flora	+	-	-	-
Wody	+	-	-	-
Powietrze atmosferyczne	+	-	-	-
Powierzchnia ziemi	+	-	-	-
Krajobraz	+	-	-	-
Klimat	+	-	-	-
Zasoby naturalne	+	-	-	-
Zabytki	+	-	-	-
Dobra materialne	+	-	-	-
Obszary Natura 2000	-	+	-	-

Realizacja analizowanych sposobów zagospodarowania przyczyni się do poprawy wszystkich elementów środowiska. Roślinność pełni funkcje filtra pochłaniającego zanieczyszczenia atmosferyczne, bariery tłumiącej hałas, wzbogaca powietrze w tlen i biologicznie aktywne fitoncydy, osłania przed uciążliwymi wiatrami, ożywia pionową i poziomą wymianę powietrza, a także wpływa pozytywnie na estetykę i krajobraz.

Roślinność wpłynie pozytywnie na stan jakości powietrza atmosferycznego głównie poprzez pochłanianie zanieczyszczeń gazowych i pyłowych oraz przez wydzielanie fitoncydów. Usuwanie zanieczyszczeń gazowych z atmosfery odbywa się w procesach osadzania substancji toksycznych na powierzchni roślin oraz absorbowaniu zanieczyszczeń pochodzących z silników spalinowych. Absorbowanie zanieczyszczeń tego

rodzaju zależy od gatunku i wielkości drzewa, struktury przestrzennej izolacyjnego pasa zieleni, warunków klimatycznych itp. Oczyszczanie powietrza z pyłów przez roślinność polega na osadzaniu i przyczepianiu się zanieczyszczeń na powierzchni igieł lub liści, skąd są one usuwane do podłoża przez opady atmosferyczne.

W procesie filtrowania znaczenie ma także szerokość powierzchni zajętej przez zielenią wysoką oraz stopień jej zwarcia. Zwarte zadrzewienia stanowią barierę dla mas powietrza i są przez nie omijane górami. Powoduje to kumulowanie się zanieczyszczeń pyłowych przed ścianą terenu zalesionego. W związku z tym optymalne są zadrzewienia o zwarciu luźnym, umożliwiającym przepływ powietrza zarówno nad drzewostanem, jak i przenikanie przez jego wnętrze. Również niska zielenią miejska, często rozwinięta na większych powierzchniach jako trawnik, pełni funkcję filtra zanieczyszczeń powietrza. Na trawnikach osadza się dość znaczna ilość pyłu z warstw przyziemnych powietrza. Trawniki zapobiegają także wtórnemu pyleniu z podłoża, które w warunkach miejskich jest bardzo uciążliwe.

Projektowane tereny zieleni wpłyną na stłumienia hałasu w mieście. Tłumienie fal akustycznych odbywa się na zasadzie ucięcia fal pod wpływem pni drzew i absorpcję przez gałęzie i liście działające jak rezonatory. Wytłumienie hałasu zwiększa się wraz z powierzchnią liści, gęstością zieleni i jej piętrowością, częstotliwością dźwięku oraz całą wielkością drzewostanu.

Tereny zieleni w mieście spowodują zatrzymanie części wód opadowych, które bez obecności roślinności byłyby odprowadzone do kanałów kanalizacji deszczowej. Wpłyną również pozytywnie na jakość odprowadzanych wód. Drzewa powodują zatrzymanie wody w strefie korzeniowej oraz pod koroną (w resztkach organicznych) i magazynują wodę w swoich tkankach. Drzewa, zwłaszcza szybko rosnące i głęboko ukorzenione, wpływają na polepszenie jakości wód podziemnych dzięki procesom detoksyfikacyjnym, m.in. przez oczyszczanie wody z metali ciężkich.

Obszary zieleni będą środowiskiem życia dla wielu zwierząt wzbogacających bioróżnorodność biologiczną i będących wskaźnikiem stanu środowiska siedlisk, w których mieszkamy. Staną się cennymi siedliskami dla różnych gatunków ptaków oraz innych gatunków zwierząt (płazów, gadów i ssaków). Bardzo często na terenach zainwestowanych pozbawionych okrywy roślinnej i drzew dominują synantropijne gatunki zwierząt jak szczury i myszy.

Należy również pamiętać, iż drzewa przy parkingach miejskich przez zacienianie koronami samochodów wpływają na obniżanie temperatury parkingów i częściowo redukują emisję węglowodorów, ulatniających się ze zbiorników paliwa i przewodów.

Tereny zieleni poprawią estetykę analizowanego obszaru oraz terenów sąsiednich. Wpłyną również pozytywnie na zabytki oraz dobra kultury.

Wprowadzone tereny zieleni w mieście wpłyną pozytywnie na ludzi, poprzez podniesienie jakości walorów rekreacyjnych. Urządzone tereny zieleni przyczyniają się do obniżenia poziomu stresu, napięcia przemocy i agresji oraz pomagają zacieśniać więzi społeczne.

Nie przewiduje się żadnego bezpośredniego lub pośredniego wpływu na tereny objęte siecią Natura 2000.

Element środowiska	Przewidywane znaczące oddziaływania na środowisko			
	Pozytywne	Obojętne	Negatywne	Trudne do określenia
Różnorodność biologiczna	-	+	-	-
Ludzie	+	-	-	-
Fauna	-	+	-	-

Flora	-	+	-	-
Wody	-	+	-	-
Powietrze atmosferyczne	-	+	-	-
Powierzchnia ziemi	-	+	-	-
Krajobraz	+	-	-	-
Klimat	-	+	-	-
Zasoby naturalne	-	+	-	-
Zabytki	-	+	-	-
Dobra materialne	+	-	-	-
Obszary Natura 2000	-	+	-	-

Wydzielenie ciągów komunikacyjnych i parkingów jest nieodzownym elementem każdego zainwestowania i zagospodarowania terenu. Głównym uzasadnieniem dla budowy, przebudowy lub rozbudowy drogi, skrzyżowania, węzła lub innych obiektów drogowych są zazwyczaj korzyści ekonomiczne i społeczne odnoszone przez mieszkańców i użytkowników.

Projektowane ciągi komunikacyjne zostały wydzielone w miejscach istniejących, co pozwoli na zachowanie obecnych walorów środowiska bez możliwości ich pogorszenia.

Proponowane w projekcie planu przebiegi dróg, a następnie ich właściwa eksploatacja będą wywierać pozytywny wpływ na środowisko przez poprawę jakości krajobrazu w tej części miasta, poprawę warunków funkcjonowania analizowanego obszaru wraz z poprawą bezpieczeństwa ruchu, stworzenie sieci połączeń sprzyjających rozwojowi i przestrzennemu rozmieszczeniu różnych funkcji w obszarze projektu planu (mieszkalnictwo, usługi), oraz stwarza szansę dobrego eksponowania walorów zabytkowych obszaru, do czego przyczyni się odpowiednie prowadzenie dróg.

Oprócz aspektów pozytywnych inwestycje drogowe mogą powodować wiele negatywnych oddziaływań na bezpośrednie otoczenie dróg, tj. na środowisko przyrodnicze, kulturowe, warunki życia ludzi. Analizując jednak ustalenia projektu planu nie przewiduje się negatywnych oddziaływań na środowisko, ponieważ wprowadzono odpowiednie zapisy chroniące środowisko.

W zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych projekt planu przewiduje ich odprowadzanie z utwardzonych szczelnych powierzchni ulic i parkingów do sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji. Wody opadowe i roztopowe spływające z powierzchni nieprzepuszczalnych np.: dróg znajdujących się na terenach o małej emisji zanieczyszczeń są najczęściej przechwytywane przez muldy lub rowy przydrożne, których powierzchnia jest porośnięta trawą pełniącą funkcje filtra umożliwiającego separację zawieszin z opadów. Oczyszczanie wód opadowych w odpowiednio dobranych osadnikach i separatorach ropopochodnych powinno być ograniczone jedynie do terenów narażonych na dużą emisję zanieczyszczeń (ciągi komunikacyjne o dużym natężeniu ruchu). Na pozostałych obszarach wody opadowe i roztopowe należy w maksymalnym stopniu zatrzymać w miejscu powstawania opadów poprzez systemy infiltracyjne do gruntu.

Inwestycje drogowe nie generują zapotrzebowania na wodę i nie generują innych ścieków, niż wody opadowe i roztopowe. Droga pokryta nawierzchnią szczelną (np.: asfalt) powoduje, iż odpływ powierzchniowy wód jest bardzo duży, natomiast utrudnione jest wsiąkanie wody do gruntu.

W sezonie zimowym wody pochodzące z dróg mogą być zanieczyszczone środkami stosowanymi do utrzymania ich właściwego stanu. Należy pamiętać, że na drogach publicznych oraz ulicach i placach środki chemiczne powinny być stosowane w sposób najmniej szkodzący terenem zieleni oraz zadrzewieniom. Rodzaje środków jakie mogą być używane w w/w miejscach oraz warunki ich stosowania zostały określone w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 27 października 2005 r. w sprawie rodzajów i

warunków stosowania środków, jakie mogą być używane na drogach publicznych oraz ulicach i placach (Dz. U. z 2005 r. Nr 230 poz. 1960).

Użytkowanie dróg stwarza również potencjalne zagrożenie dla wód podziemnych poprzez możliwość zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi, jednak realne zagrożenie należy ocenić jako niewielkie. Przy budowie i remoncie dróg ważne jest wykonanie właściwego odwodnienia i budowa kanalizacji deszczowej, które spowodują wzrost ilości ścieków deszczowych, jak i odprowadzanych z nimi ładunków zanieczyszczeń. Zanieczyszczenia te nie będą stanowiły bezpośredniego zagrożenia dla środowiska, ponieważ będą transportowane w szczelnych przewodach kanalizacyjnych, a następnie zostaną poddane procesowi oczyszczania. Oczyszczone już ścieki nie będą stanowiły zagrożenia dla stanu czystości odbiornika.

Ponieważ projekt planu przewiduje lokalizację ciągów komunikacyjnych zgodnie z aktualnym sposobem zagospodarowanie wpływ inwestycji drogowych na rośliny będzie obojętny.

Właściwe zagospodarowanie ciągów komunikacyjnych wpłynie pozytywnie na krajobraz, ponieważ urządzone drogi poprawią ogólną estetykę i atrakcyjność analizowanych terenów i terenów sąsiednich. Należy pamiętać, że jeżeli przy budowie, rozbudowie, przebudowie lub modernizacji dróg konieczne okaże się usunięcie drzewa, zgodnie z art. 83a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, musi być uzgodnione z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

Nie przewiduje się negatywnego oddziaływania w zakresie rozwiązań komunikacyjnych na powietrze atmosferyczne, powierzchnię ziemi, zasoby naturalne i klimat.

Realizacji ciągów komunikacyjnych wpłynie pozytywnie na dobra materialne i zabytki poprawiając estetykę, funkcjonalność i użyteczność terenów dla mieszkańców i użytkowników. Jednocześnie będzie to miało pozytywny wpływ na ludzi, ponieważ będą mogli szybko i bezpiecznie przemieszczać się po drogach o dobrych przepustowościach i nawierzchniach.

Działania z zakresu analizowanych sposobów zagospodarowania nie będą miały wpływu na tereny objęte siecią Natura 2000.

Uwzględniając lokalizację nowych obiektów oraz projektowane rozwiązania, oddziaływania na środowisko występujące na etapie budowy i eksploatacji przedsięwzięć będą miały charakter określony w poniższej tabeli.

Typ oddziaływań	Etap budowy	Etap eksploatacji
Bezpośrednie	<ul style="list-style-type: none"> - Wzrost poziomu hałasu związanego z pracami budowlanymi. - „Wytwarzanie” odpadów, w tym możliwość wystąpienia odpadów niebezpiecznych. - Pylenie powierzchni odkrytych, miejsc składowania materiałów sypkich i obiektów w budowie. - Zanieczyszczenie powietrza spalinami. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych. - Zmniejszenie powierzchni biologicznie czynnej. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wzrost ilości poboru energii oraz ilości odprowadzanych ścieków sanitarnych. - Wzrost ilości wytwarzanych odpadów komunalnych. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych.

Pośrednie	<ul style="list-style-type: none"> - Generowanie ruchu pojazdów na terenach sąsiadujących z terenem zainwestowania. - Rozprzestrzenianie się hałasu związanego z pracami budowlanymi na tereny sąsiednie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Generowanie ruchu pojazdów na terenach sąsiadujących z terenem zainwestowania. - Generowanie zwiększonej ilości odpadów.
Wtórne	<ul style="list-style-type: none"> - Brak znaczących oddziaływań. 	<ul style="list-style-type: none"> - Brak znaczących oddziaływań.
Skumulowane	<ul style="list-style-type: none"> - Generowanie ruchu pojazdów na terenach sąsiadujących z terenem zainwestowania. 	<ul style="list-style-type: none"> - Generowanie ruchu pojazdów na terenach sąsiadujących z terenem zainwestowania. - Generowanie zwiększonej ilości odpadów.
Krótkoterminowe	<ul style="list-style-type: none"> - Hałas związany z prowadzonymi pracami budowlanymi. - Powstanie odpadów budowlanych. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych. 	<ul style="list-style-type: none"> - Generowania hałasu z pojazdów.
Długoterminowe	<ul style="list-style-type: none"> - Brak oddziaływań. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wzrost ilości poboru energii oraz ilości odprowadzanych ścieków sanitarnych. - Wzrost ilości wytwarzanych odpadów komunalnych. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych. - Generowania hałasu z pojazdów.
Stałe	<ul style="list-style-type: none"> - Brak oddziaływań. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wzrost ilości poboru energii oraz ilości odprowadzanych ścieków sanitarnych. - Wzrost ilości wytwarzanych odpadów komunalnych. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych. - Generowania hałasu z pojazdów.
Chwilowe	<ul style="list-style-type: none"> - Hałas związany z prowadzonymi pracami budowlanymi. - Powstanie odpadów budowlanych. - Zwiększony ruch samochodowy na drogach dojazdowych. 	<ul style="list-style-type: none"> - Generowania hałasu z pojazdów oraz w wyniku użytkowania obiektów. - Zwiększenie natężenia ruchu komunikacyjnego.

W odniesieniu do poszczególnych elementów środowiska oddziaływania ustaleń projektu planu będą następujące:

Element środowiska	Etap budowy	Etap eksploatacji
Ludzie	– Oddziaływania będą bezpośrednie, krótkotrwałe, odwracalne.	– Oddziaływania będą zarówno czasowe jak i stałe, bezpośrednie.
Fauna	– Oddziaływania będą bezpośrednie, krótkookresowe, stosunkowo mało znaczące.	– Oddziaływania będą stałe, o małym stopniu oddziaływania.
Flora	– Oddziaływania będą bezpośrednie, nieodwracalne, stosunkowo mało znaczące.	– Oddziaływania będą stałe, nieodwracalne, znaczące.
Powierzchnia ziemi i warunki gruntowo – wodne	– Oddziaływania będą bezpośrednie, krótkotrwałe i nieodwracalne w obszarze zainwestowania.	– Oddziaływania będą stałe, bezpośrednie, nieodwracalne w obszarze zainwestowania.
Wody	– Oddziaływania będą bezpośrednie .	– Oddziaływania będą bezpośrednie.
Powietrze	– Oddziaływania będą bezpośrednie, krótkookresowe, odwracalne.	– Oddziaływania będą krótkookresowe, bezpośrednie.
Hałas i wibracje	– Oddziaływania będą bezpośrednie, krótkookresowe, odwracalne.	– Oddziaływania będą pośrednie.
Zabytki i dobra kultury	– Oddziaływania będą okresowe, bezpośrednie.	– Oddziaływania będą bezpośrednie, znaczące, długookresowe.
Krajobraz	– Oddziaływania będą bezpośrednie, nieodwracalne, krótkookresowe.	– Oddziaływania będą bezpośrednie, nieodwracalne, długookresowe.

10.ROZWIĄZANIA MAJĄCE NA CELU ZAPOBIEGANIE, OGRANICZANIE LUB KOMPENSACJĘ PRZYRODNICZĄ NEGATYWNYCH ODDZIAŁYWAŃ NA ŚRODOWISKO, MOGĄCYCH BYĆ REZULTATEM REALIZACJI PROJEKTU PLANU, W SZCZEGÓLNOŚCI NA CELE I PRZEDMIOT OCHRONY OBSZARU NATURA 2000 ORAZ INTEGRALNOŚĆ TEGO OBSZARU

Jednym z fundamentalnych założeń ochrony środowiska jest przeciwdziałanie zanieczyszczeniom środowiska oraz racjonalne kształtowanie środowiska i gospodarowanie zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju zgodnie z art. 3 ust. 13 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. *Prawo ochrony środowiska*. W przypadku, gdy nie jest możliwe zapobieżenie zanieczyszczeniu, należy ograniczyć negatywne oddziaływania na środowisko, a w szczególnych przypadkach obowiązkiem danego podmiotu jest kompensacja przyrodnicza.

Zgodnie z art. 3 ust. 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* pod pojęciem kompensacji przyrodniczej rozumie się zespół działań obejmujących w szczególności roboty budowlane, roboty ziemne, rekultywację gleby, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej na danym terenie, wyrównania szkód dokonanych w środowisku przez realizację przedsięwzięcia i zachowanie walorów krajobrazowych. Podkreślić należy, że jak wynika z art. 75 ust. 3 tej ustawy, naprawienie wyrządzonych szkód, a w szczególności kompensację przyrodniczą należy dokonywać wówczas, gdy ochrona elementów przyrodniczych nie jest możliwa. Natomiast w świetle ustawy z dnia

16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody przesłanką kompensacji przyrodniczej jest realizacja planu lub działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, a jej wykonywanie ma na celu zapewnienie spójności i właściwego funkcjonowania obszarów Natura 2000 (art. 34).

Analizowany projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie zawiera rozwiązań stanowiących kompensację przyrodniczą, gdyż realizacja zapisów projektu planu może jedynie wpłynąć na zasoby przyrodnicze (elementy środowiska przyrodniczego), a nie wpłynie znacząco negatywnie na obszar Natura 2000.

11. ROZWIĄZANIA ALTERNATYWNE DO ROZWIĄZAŃ ZAWARTYCH W PROJEKCIE PLANU WRAZ Z UZASADNIENIEM ICH WYBORU ORAZ OPIS METOD DOKONANIA OCENY PROWADZĄCEJ DO TEGO WYBORU ALBO WYJAŚNIENIE BRAKU ROZWIĄZAŃ ALTERNATYWNYCH, W TYM WSKAZANIA NAPOTKANYCH TRUDNOŚCI WYNIKAJĄCYCH Z NIEDOSTATKÓW TECHNIKI LUB LUK WE WSPÓŁCZESNEJ WIEDZY

Zgodnie z art. 51 ust. 2 pkt. 3 b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie przedstawia się wówczas, gdy wynika to z potrzeby ochrony obszaru Natura 2000 i jego integralności. Z analizy dostępnych dokumentów i materiałów planistycznych wynika, że kierunki zagospodarowania przestrzennego określone w projekcie planu miejscowego, nie będą oddziaływały znacząco negatywnie na obszar Natura 2000, dlatego też nie przedstawia się w tym zakresie rozwiązań alternatywnych.

12. PODSUMOWANIE I WNIOSKI

Rozwiązania przyjęte w analizowanym projekcie planu wprowadzają sposób zagospodarowania zgodny z istniejącym sposobem zagospodarowania terenu lub sposobem zagospodarowania terenów w sąsiedztwie, dlatego też, w wyniku właściwej realizacji ustaleń projektu planu nie przewiduje znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko oraz powstawania w przyszłości sytuacji problemowych.

W trakcie realizacji przyszłych założeń inwestycyjnych na terenie objętym projektem planu należy pamiętać, aby:

- Plac budowy należy zabezpieczyć w taki sposób, aby zwierzęta nie wchodziły na teren objęty pracami i aby zminimalizować możliwość ich uwięzienia.
- W czasie prowadzenia prac budowlanych należy prowadzić właściwą gospodarkę odpadami tj.: zapewnić odpowiednią ilość pojemników na odpady, prowadzić segregację odpadów, z wyszczególnieniem odpadów niebezpiecznych.
- Przy prowadzeniu robót ziemnych należy pamiętać o ochronie próchnicznej warstwy gleby. Warstwa próchnicza przed wykonaniem wykopów, powinna być wcześniej zdjęta i okresowo złożona w zaplanowanym miejscu, a po zakończeniu prac ziemnych i budowlanych rozesłana na powierzchnie objęte wcześniej pracami ziemnymi.
- Prace budowlane powinny być prowadzone zgodnie z założeniami dobrych praktyk tj.: właściwa organizacja i lokalizacja zaplecza technicznego budowy, stosowanie technik i technologii minimalizujących uciążliwości środowiskowe (stosowanie maszyn i urządzeń sprawnych technicznie i spełniające obowiązujące standardy), przestrzeganie przepisów BHP i przeciwpożarowych, uporządkowanie i zrehabilitowanie zajętego terenu po zakończeniu prac budowlanych itp.
- Z uwagi na występowanie w granicach terenu zadrzewień i zakrzewień stanowiących miejsca bytowania ptaków wskazanym jest, aby wycinka drzew i krzewów kolidujących z przyszłą zabudową prowadzona była poza sezonem lęgowym. Odpowiednim terminem na prowadzenie takich prac jest okres od 1 września do końca lutego. Ponadto należy pamiętać, że w stosunku do gatunków

zwierząt objętych ochroną gatunkową zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. z 2016 r. poz. 2183) oraz ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 poz. 142). Czynności zabronione w stosunku do chronionych gatunków zwierząt określone w art. 52 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody oraz par. 6 rozp. MŚ (tj. umyślne zabijanie; umyślne okaleczanie lub chwytanie; umyślne niszczenie ich jaj, postaci młodocianych lub form rozwojowych; niszczenie siedlisk lub ostoi, będących ich obszarem rozrodu, wychowu młodych, odpoczynku, migracji lub żerowania, niszczenie, usuwanie lub uszkodzanie gniazd, mrowisk, nor, legowisk, żeremi, tam, tarlisk, zimowisk lub innych schronień) mogą zostać podjęte wyłącznie po uzyskaniu stosowanej decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie wydanej na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 (pod warunkiem spełnienia przesłanek określonych w art. 56 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody) na wykonanie czynności podlegających zakazom, w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą i częściową.

- Drzewa pozostające w obrębie prowadzonych prac budowlanych, a nie przeznaczone do wycinki należy zabezpieczyć tak, aby chronić je przed uszkodzeniem.
- Najodpowiedniejszym okresem do prowadzenia prac budowlanych wokół drzew jest czas od października do kwietnia. W przypadku prowadzenia prac od kwietnia do października, należy zabezpieczyć korzenie przed wyschnięciem.
- W przypadku odkrycia przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, że jest on zabytkiem należy wstrzymać wszelkie prace i powiadomić odpowiednie służby, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
- Ochrona wód gruntowych i gleby powinna być realizowana poprzez zastosowanie właściwych zabezpieczeń technicznych.

Przy właściwej realizacji ustaleń projektu planu nie przewiduje się jego znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko oraz powstawania w przyszłości sytuacji problemowych. Przewidywane przekształcenia w strukturze przyrodniczej i funkcjonalno-przestrzennej sprowadzają się do koniecznych, niezbędnych regulacji w celu zachowania i ochrony najbardziej cennych komponentów środowiska. Należy zaznaczyć, że realizacja analizowanego projektu planu wprowadza szereg uregulowań w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego i zdrowia ludzi. Ponadto należy pamiętać, że omawiany teren obejmujący w przewadze tereny zainwestowane i zabudowane położone w granicach miasta Olsztyna, w sąsiedztwie terenów już zainwestowanych i zabudowanych.

13. STRESZCZENIE W JĘZYKU NIESPECJALISTYCZNYM

Rada Miasta Olsztyna na podstawie art. 14 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.), na wniosek Prezydenta Olsztyna, Uchwałą Nr XXXIX/668/17 z dnia 30 sierpnia 2017 r. przystąpiła do sporządzenia zmiany Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie. Zgodnie z art. 17 pkt 4 przytoczonej ustawy prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego, sporządza projekt planu (...) wraz z prognozą oddziaływania na środowisko.

Prognoza oddziaływania na środowisko jest elementem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o której mowa w ustawie o z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 ze zm.). Celem niniejszego opracowania jest ocena projektu Zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie w aspekcie ochrony zasobów naturalnych środowiska przyrodniczego i przedstawienia przewidywanych przekształceń środowiska oraz warunków życia ludzi w wyniku realizacji zmiany planu.

Zgodnie z art. 46 pkt 1 w/w ustawy projekt planu zagospodarowania przestrzennego wymaga przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na

środowisko. W myśl art. 51 ust. 1 cytowanej ustawy organ opracowujący projekt planu sporządza prognozę oddziaływania na środowisko. Zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko został określony w piśmie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie – znak WOOŚ.411.110.2017.MT z dnia 18 września 2017 r. oraz w piśmie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Olsztynie – znak ZNS.4082.59.2017.MA z dnia 19 września 2017 r.

Teren objęty projektem planu stanowi ważny zasób w strukturze przestrzennej miasta Olsztyna wynikający z usytuowania w bezpośrednim sąsiedztwie intensywnie zabudowanych terenów miasta oraz jeziora Długiego. W przypadku braku realizacji analizowanego projektu planu obszary będą użytkowane zgodnie z istniejącym sposobem zagospodarowania lub zagospodarowywane i zabudowywane zgodnie z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn.: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie, uchwalony Uchwałą Nr XIX/255/16 Rady Miasta Olsztyna z dnia 27 stycznia 2016r.

Ustalenia projektu planu zostały sformułowane w czterech rozdziałach, z czego w niniejszym opracowaniu omówiono trzy pierwsze; ostatni, czwarty zawiera przepisy końcowe, które nie odnoszą się do możliwych oddziaływań ustaleń projektu planu na środowisko. Kolejnymi opisanymi rozdziałami dokumentu są:

- Rozdział I – Przepisy porządkowe, zawierający:
 - przedmiot ustaleń planu,
 - zakres rysunku planu,
 - definicje ważniejszych pojęć użytych w treści uchwały,
- Rozdział II – Ustalenie ogólne planu, zawierający:
 - symbole i opis podstawowego przeznaczenia terenów wyznaczonych liniami rozgraniczającymi
 - opis zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego,
 - opis zasad kształtowania przestrzeni publicznych,
 - opis zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,
 - opis zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego,
 - opis zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu,
 - opis granic i sposobów zagospodarowania terenów i obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych,
 - opis zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości,
 - opis szczegółowych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu,
 - opis zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji,
 - opis zasad tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów,
 - opis zadań dla realizacji celów publicznych,
- Rozdział 3 – Ustalenia szczegółowe planu, zawierający:
 - karty ustaleń szczegółowych dla wyznaczonych terenów oznaczonych poszczególnymi symbolami,
- Rozdział 4 – Postanowienia końcowe.

W granicach obszaru objętego niniejszą prognozą wyznaczono następujące jednostki funkcjonalno – przestrzenne przeznaczone pod:

- 2) tereny zabudowy mieszkaniowej:
 - d) MN – jednorodzinnej,
 - e) MW – wielorodzinnej,
 - f) MWU – wielorodzinnej z usługami,
- 2) tereny zabudowy usługowej:
 - e) U – teren usług
 - f) UO – usługi oświaty i wychowania,
 - g) UZ – usługi zdrowia,
 - h) UKr – teren kultu religijnego,
- 3) tereny zieleni:
 - e) ZP –urządzonej,

- f) ZI – izolacyjnej,
 - g) ZNN –nieurządzonej,
 - h) WS – tereny wód powierzchniowych,
- 4) tereny infrastruktury technicznej:
- f) IT – telekomunikacji i elektroenergetyki,
 - g) E – elektroenergetyki,
 - h) G – gazownictwa,
 - i) W – wodociągów,
 - j) K – kanalizacji,
- 5) tereny komunikacji:
- g) KDG – dróg publicznych klasy głównej,
 - h) KDZ – dróg publicznych klasy zbiorczej,
 - i) KDD – dróg publicznych klasy dojazdowej,
 - j) KDPP – ciągów pieszych,
 - k) KDW – dróg wewnętrznych,
 - l) KS – obsługi komunikacji samochodowej,
- 6) TZk – tereny zamknięte – kolejowe.

W granicach wydzielonych terenów elementarnych określono przeznaczenie podstawowe i/lub dopuszczalne terenu, które zdefiniowane następująco:

- przeznaczenie podstawowe – oznacza takie przeznaczenie funkcjonalne, które jest przeważające na danym terenie, zarówno w zakresie wykorzystania powierzchni jak i kubatury,
- przeznaczenie dopuszczalne – oznacza przeznaczenie różne niż podstawowe, które może współistnieć z funkcją podstawową w sposób nie powodujący konfliktów lub występuje zamiennie, o ile ustalenia szczegółowe nie stanowią inaczej,

W granicach obszaru objętego projektem planu w celu ochrony wartości przyrodniczo – krajobrazowych wprowadzono ważne zasady zagospodarowania polegające m.in. na:

- Określeniu sposobów zagospodarowania i ochrony terenów zieleni i wód powierzchniowych, oznaczonych w rysunku planu symbolami ZP, ZNN, ZI oraz WS, a w szczególności zakazu zabudowy tych terenów obiektami budowlanymi z wyłączeniem wymienionych wyjątków.
- Ustaleniu zasad lokalizacji reklam.
- Zakazie stosowania ogrodzeń pełnych na styku zabudowy z przestrzenią publiczną, z terenami zieleni ZP, ZI, ZNN oraz w granicach tych terenów.
- Zakazie lokalizowania tymczasowych obiektów budowlanych, w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, za wyjątkiem zaplecza budowy oraz zakazie tymczasowego zagospodarowania i urządzania terenów.
- Nakazie, aby wszelkie elementy kształtujące przestrzeń publiczną, w tym nawierzchnie, obiekty małej architektury i inne elementy wyposażenia należy wykonać z materiałów o wysokim standardzie jakościowym i technologicznym, mających stanowić o atrakcyjności i reprezentacyjnym charakterze tych przestrzeni.
- Zakazie lokalizacji elementów instalacji i urządzeń technicznych mogących pogorszyć estetyczny wygląd elewacji budynków. W przypadku, kiedy umieszczenie tego typu urządzeń jest konieczne dopuszczenie ich realizacji pod warunkiem zastosowania np. ażurowych osłon architektonicznych, których nie wlicza się do wysokości zabudowy, w przypadku umieszczenia ich na dachu budynku.
- Określeniu zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.
- Nakazie odprowadzania ścieków bytowych do sieci kanalizacji sanitarnej z terenów przeznaczonych do zainwestowania zabudową przeznaczoną na pobyt ludzi. Ścieki z usług gastronomicznych, stacji paliw przed odprowadzeniem do miejskiej kanalizacji sanitarnej, należy poddać podczyszczeniu w separatorze tłuszczu.
- Nakazie odprowadzenia wód opadowych i roztopowych z istniejących i projektowanych powierzchni szczelnych powierzchni ulic i parkingów do

sieci kanalizacji deszczowej, po podczyszczeniu w piaskownikach i separatorach substancji ropopochodnych, z uwzględnieniem miejscowej retencji.

- Nakazie zagospodarowania wód opadowych i roztopowych z pozostałych powierzchni szczelnych i utwardzonych (dachy, tarasy, ciągi piesze, itp) w granicach nieruchomości. Należy ograniczyć stosowanie powierzchni szczelnych, poprzez użycie materiałów i technologii ograniczających odpływ wody deszczowej w celu zapobiegania zmniejszeniu naturalnej retencji w zlewni. W przypadku braku takiej możliwości dopuszcza się odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej z uwzględnieniem miejscowej retencji.
- Nakazie zaopatrzenia w wodę istniejącej i projektowanej zabudowy z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę do celów przeciwpożarowych.
- Zakazie stosowania, w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, innych rozwiązań, również czasowo, niż przewidziane planem.
- Ustaleniu dopuszczalnych poziomów hałasu odpowiednio do obowiązujących rozporządzeń wykonawczych do ustawy prawo ochrony środowiska:
 - dla terenów UO – jak dla terenów przeznaczonych pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz tereny domów opieki społecznej;
 - dla terenów MN – jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,
 - dla terenów MW, MWU – jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej oraz zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej z usługami,
 - dla terenów WS, ZP – jak dla terenów rekreacyjno-wypoczynkowych.
- Nakazie zachowania w maksymalnym stopniu wartościowej, istniejącej zieleni wysokiej; dopuszczeniu przesadzania lub wycinkę istniejącego drzewostanu wyłącznie w uzasadnionych przypadkach; teren wokół drzew należy zagospodarować w sposób zapewniający naturalną vegetację; przy nowych nasadzeniach należy zachować gatunki charakterystyczne dla terenu.
- Nakazie zachowania zieleni wysokiej porastającej przybrzeżny pas jezior, z wyjątkiem zieleni kolidującej z funkcjonowaniem i zagospodarowaniem terenów turystycznych i rekreacyjnych.
- Nakazie ochrony w stanie naturalnym, jako szczególnie ważnej dla środowiska przyrodniczego, strefy litoralne jezior porośnięte roślinnością szuwarową oraz skarpy nadjeziorne wraz z zielenią, która pełni funkcję glebochronną oraz wspomagającą stateczność zbocza, z wyłączeniem linii brzegowej przy obiektach turystycznych i rekreacyjnych.
- Nakazie zaopatrzenia w energię elektryczną z sieci energetycznej.
- Nakazie zaopatrzenia w gaz ziemny z sieci gazowej niskiego lub średniego ciśnienia.
- Nakazie zaopatrzenia w ciepło w pierwszej kolejności w oparciu o zasilanie z miejskiego systemu ciepłowniczego; dopuszczeniu rozwiązań indywidualnych pod warunkiem stosowania do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się niskimi wskaźnikami emisji substancji szkodliwych do powietrza oraz stosowania do ich spalania urządzeń charakteryzujących się wysokim stopniem sprawności, a także rozwiązania wykorzystujące energię elektryczną lub odnawialne źródła energii.
- Zakazie wykonywania prac ziemnych, które mogą skutkować przemieszczaniem się mas ziemnych do wód jeziora.
- Nakazie ochrony skarp na terenach 71KDG i 107ZI, predestynowane do zagospodarowania trwałą zielenią zadarniającą.

- Zakazie prowadzenia działalności związanej z przetwarzaniem odpadów, w tym składowisk odpadów; procesy odzysku lub unieszkodliwiania odpadów innych niż komunalne może odbywać się jedynie na zasadach określonych w przepisach o odpadach.
- Wyznaczeniu nieprzekraczalnych linii zabudowy na rysunku projektu planu, zgodnie z którymi należy realizować nowe budynki oraz rozbudowy budynków istniejących.
- Nakazie zabezpieczenia minimalnej liczby miejsc postojowych zlokalizowanych w granicach terenu, w tym w wielostanowiskowych garażach lub parkingach otwartych i wbudowanych w zabudowę zgodnie ze wskaźnikami dla poszczególnych funkcji.
- Nakazie zabezpieczenia miejsc postojowych dla rowerów, w ilości minimum 10% liczby projektowanych miejsc postojowych dla samochodów, w tym zadaszone, z wyłączeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej.
- Wprowadzeniu zapisów, że w granicach obszaru objętego projektem planu występuje pas technologiczny elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV, dla którego obowiązują następujące ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu:
 - zakaz tworzenia hałd i nasypów,
 - zakaz nasadzeń zieleni wysokiej bezpośrednio pod istniejącą linią elektroenergetyczną wysokiego napięcia 110 kV i w odległości 8 m od rzutu poziomego skrajnego przewodu linii elektroenergetycznych wysokich napięć zgodnie z przepisami odrębnymi.
- Wprowadzeniu zapisu, że teren objęty projektem planu położony jest w zasięgu występowania jednego z głównych, wstępnie rozpoznanych zbiorników wód podziemnych w Polsce, oznaczonego jako GZWP nr 213 „Olsztyn”, w zasięgu którego stosuje się przepisy Prawa wodnego.

W ustaleniach dotyczących zasad obsługi w zakresie komunikacji określono, że powiązanie terenu objętego opracowaniem z zewnętrznym układem komunikacyjnym odbywa się ulicą Bałtycką poprzez istniejący układ dróg.

W planie ustala się realizację ścieżek rowerowych na terenach wyznaczonych ulic, placów, terenów zieleni oraz ciągów pieszych skoordynowanych z systemem dróg rowerowych, określonym w Programie budowy dróg rowerowych w Olsztynie lub jego aktualizacji.

W granicach terenu objętego projektem planu wyznaczono tereny przestrzeni publicznych tj.: pasy drogowe dróg publicznych KDG, KDZ, KDD, dróg wewnętrznych KDW i przejść pieszych KDPp; tereny zieleni ZP, ZI, ZNN oraz tereny wód WS.

Na obszarze objętym projektem planu do zadań dla realizacji celów publicznych zaliczono:

- 7) Budowę i utrzymanie pomieszczeń szkół publicznych, przedszkola, domu opieki społecznej, obiektów sportowych.
- 8) Opiekę nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.
- 9) Budowę i utrzymanie dróg publicznych na terenach KDG, KDZ, KDD, dróg rowerowych,
- 10) Urządzenie publicznie dostępnych ciągów pieszych, placów, parków, bulwarów.
- 11) Utrzymanie linii kolejowej,
- 12) Budowę zewnętrznych sieci i urządzeń technicznego uzbrojenia terenu w zakresie zaopatrzenia w wodę i energię oraz odprowadzania ścieków i wód opadowych, o których mowa w §13 projektu planu.

W punkcie 1.4 prognozy dokonano analizy odniesienia projektu planu miejscowego do dokumentów opracowywanych na poziomie wojewódzkim, powiatowym i gminnym oraz w punkcie 8 prognozy do dokumentów opracowywanych na szczeblu międzynarodowym, wspólnotowym i krajowym.

Określając wpływ oddziaływania projektu planu na środowisko wykorzystano następujące metody prognozowania:

- badania terenowe,

- analizy dostępnych materiałów kartograficznych,
- analizy literatury i dostępnych materiałów źródłowych,
- analizy dokumentacji fotograficznych.

Przy opisie elementów środowiska występujących na obszarze objętym projektem planu wykorzystano *Opracowanie ekofizjograficzne do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nad jeziorem Długim w Olsztynie* sporządzone przez Panią mgr Łucję Krupińską w czerwcu/lipcu 2015 r.

Określając wpływ ustaleń realizacji projektu planu na stan środowiska i zdrowie ludzi posłużono się metodą macierzy interakcji. Przyjęta macierz jest wykresem siatki, w której dla poszczególnych terenów o różnej funkcji lub różnym sposobie zagospodarowania utworzono tabele, w których w wierszach wpisano wskaźniki charakteryzujące i opisujące środowisko; w kolumnach zaś wpisano potencjalne skutki realizacji ustaleń projektu planu w podziale na:

- pozytywne – realizacja ustaleń planu ma pozytywny wpływ na analizowany element środowiska,
- obojętne – realizacja ustaleń planu nie wpływa w sposób zauważalny na analizowany element środowiska,
- negatywne – realizacja ustaleń planu ma negatywny wpływ na analizowany element środowiska,
- trudne do określenia – realizacja ustaleń planu może spowodować zarówno pozytywne, jak i negatywne oddziaływania na analizowany element środowiska; brak możliwości jednoznacznego określenia spodziewanego oddziaływania ustaleń projektu planu na analizowanym element środowiska (ocena uzależniona jest od wyboru szczegółowych rozwiązań lub innych niemożliwych na obecnym etapie prognozowania uwarunkowań).

Występowanie wzajemnego oddziaływania pomiędzy składnikami przeciwstawnych osi zaznaczono symbolami w odpowiedniej komórce: (+) – wpływ występuje i (-) – brak wpływu. W wyniku przeprowadzonych analiz pod każdą tabelą umieszczono komentarz wyjaśniający przewidywane oddziaływania i skutki wpływu ustaleń projektu planu miejscowego na poszczególne komponenty środowiska.

Punktem wyjściowy do prognozowania zmian w środowisku w wyniku realizacji zapisów ustaleń projektu planu jest przedstawienie w punkcie 5 prognozy istniejącego stanu środowiska. Obszar objęty projektem planu obejmuje teren w zachodniej części miasta o powierzchni około 96,3 ha, położony pomiędzy linią kolejową Olsztyn-Elbląg od strony południowo-zachodniej, granicą Lasu Miejskiego od północy, a od strony wschodniej obejmujący Jezioro Długie. Obszar objęty projektem planu jest w znacznej mierze przekształcony antropogenicznie – głównie występuje zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, lokalnie wielorodzinna oraz zabudowa usługowa, w tym: usług oświaty, usług sakralnych, usług handlowych, stacja benzynowa, a także ciągi komunikacyjne. Główny ciąg komunikacyjny stanowi ulica Bałtycka, do której podłączona jest sieć dróg dojazdowych. W granicach przedmiotowego terenu znajduje się jezioro Długie znajdujące się w części wschodnia terenu oraz jezioro Czarne wraz z otaczającymi je terenami zieleni urządzonej (skwer) położone w części zachodniej terenu. Na przedmiotowym terenie wyróżnić można zielen samodzielną taką jak: zagajniki leśne, fragment kompleksu leśnego Lasu Miejskiego, skwery z zielenią urządzonej (w tym przy jeziorze Czarnym), zielen towarzyszącą zabudowie oraz zielen występującą wzdłuż ciągów komunikacyjnych.

Projekt planu przewiduje wprowadzenie funkcji, które stanowią kontynuację już istniejących funkcji w granicach przedmiotowego terenu oraz w bezpośrednim sąsiedztwie, dlatego też nie przewiduje się znaczącego oddziaływania na środowisko w wyniku realizacji ustaleń projektu planu.

Analizowany projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie zawiera rozwiązań stanowiących kompensację przyrodniczą, gdyż realizacja zapisów projektu planu może jedynie wpłynąć na zasoby przyrodnicze (elementy środowiska przyrodniczego), a nie wpłynie znacząco negatywnie na obszar Natura 2000.

Zgodnie z art. 51 ust. 2 pkt. 3 b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie przedstawia się wówczas, gdy

wynika to z potrzeby ochrony obszaru Natura 2000 i jego integralności. Z analizy dokumentów i materiałów wynika, że kierunki zagospodarowania przestrzennego określone w projekcie planu miejscowego, nie będą oddziaływały znacząco negatywnie na obszar Natura 2000, dlatego też nie przedstawia się w tym zakresie rozwiązań alternatywnych.

Zgodnie z art. 55 ust. 3 pkt. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz w celu uniknięcia powielania monitorowania w myśl zasady Dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko wpływ ustaleń projektu planu na środowisko przyrodnicze w zakresie: jakości poszczególnych elementów przyrodniczych, dotrzymywaniu standardów jakości środowiska, obszarach występowania przekroczeń, występujących zmianach jakości elementów przyrodniczych i przyczynach tych zmian proponuje się prowadzić monitoring w ramach systemu Państwowego Monitoringu Środowiska. Monitoring stanu środowiska powinien być koordynowany przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska, a sieć pomiarowa stanu środowiska powinna być prowadzona głównie przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska oraz Inspekcji Sanitarnej.

Z uwagi na skalę opracowania oraz oddalenie od granic kraju w wyniku realizacji ustaleń projektu planu nie prognozuje się możliwości wystąpienia transgranicznych oddziaływań na środowisko.

W trakcie realizacji przyszłych założeń inwestycyjnych na terenie objętym projektem zmiany planu należy pamiętać, aby:

- Plac budowy należy zabezpieczyć w taki sposób, aby zwierzęta nie wchodziły na teren objęty pracami i aby zminimalizować możliwość ich uwięzienia.
- W czasie prowadzenia prac budowlanych należy prowadzić właściwą gospodarkę odpadami tj.: zapewnić odpowiednią ilość pojemników na odpady, prowadzić segregację odpadów, z wyszczególnieniem odpadów niebezpiecznych.
- Przy prowadzeniu robót ziemnych należy pamiętać o ochronie próchnicznej warstwy gleby. Warstwa próchnicza przed wykonaniem wykopów, powinna być wcześniej zdjęta i okresowo złożona w zaplanowanym miejscu, a po zakończeniu prac ziemnych i budowlanych rozesłana na powierzchnie objęte wcześniej pracami ziemnymi.
- Prace budowlane powinny być prowadzone zgodnie z założeniami dobrych praktyk tj.: właściwa organizacja i lokalizacja zaplecza technicznego budowy, stosowanie technik i technologii minimalizujących uciążliwości środowiskowe (stosowanie maszyn i urządzeń sprawnych technicznie i spełniające obowiązujące standardy), przestrzeganie przepisów BHP i przeciwpożarowych, uporządkowanie i zrekultywowanie zajętego terenu po zakończeniu prac budowlanych itp.
- Z uwagi na występowanie w granicach terenu zadrzewień i zakrzewień stanowiących miejsca bytowania ptaków wskazanym jest, aby wycinka drzew i krzewów kolidujących z przyszłą zabudową prowadzona była poza sezonem lęgowym. Odpowiednim terminem na prowadzenie takich prac jest okres od 1 września do końca lutego. Ponadto należy pamiętać, że w stosunku do gatunków zwierząt objętych ochroną gatunkową zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. z 2016 r. poz. 2183) oraz ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 poz. 142). Czynności zabronione w stosunku do chronionych gatunków zwierząt określone w art. 52 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody oraz par. 6 rozp. MŚ (tj. umyślne zabijanie; umyślne okaleczanie lub chwywanie; umyślne niszczenie ich jaj, postaci młodocianych lub form rozwojowych; niszczenie siedlisk lub ostoi, będących ich obszarem rozrodu, wychowu młodych, odpoczynku, migracji lub żerowania, niszczenie, usuwanie lub uszkodzenie gniazd, mrowisk, nor, legowisk, żeremi, tam, tarlisk, zimowisk lub innych schronień) mogą zostać podjęte wyłącznie po uzyskaniu stosowanej decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie wydanej na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 (pod warunkiem spełnienia przesłanek określonych w

art. 56 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody) na wykonanie czynności podlegających zakazom, w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą i częściową.

- Drzewa pozostające w obrębie prowadzonych prac budowlanych, a nie przeznaczone do wycinki należy zabezpieczyć tak, aby chronić je przed uszkodzeniem.
- Najodpowiedniejszym okresem do prowadzenia prac budowlanych wokół drzew jest czas od października do kwietnia. W przypadku prowadzenia prac od kwietnia do października, należy zabezpieczyć korzenie przed wyschnięciem.
- W przypadku odkrycia przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, że jest on zabytkiem należy wstrzymać wszelkie prace i powiadomić odpowiednie służby, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
- Ochrona wód gruntowych i gleby powinna być realizowana poprzez zastosowanie właściwych zabezpieczeń technicznych.

Przy właściwej realizacji ustaleń projektu planu nie przewiduje się jego znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko oraz powstawania w przyszłości sytuacji problemowych. Przewidywane przekształcenia w strukturze przyrodniczej i funkcjonalno-przestrzennej sprowadzają się do koniecznych, niezbędnych regulacji w celu zachowania i ochrony najbardziej cennych komponentów środowiska. Należy zaznaczyć, że realizacja analizowanego projektu planu wprowadza szereg uregulowań w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego i zdrowia ludzi. Ponadto należy pamiętać, że omawiany teren obejmujący w przewadze tereny zainwestowane i zabudowane położone w granicach miasta Olsztyna, w sąsiedztwie terenów już zainwestowanych i zabudowanych.

Paweł Jabłoński
ul. Nasienna 19
10-816 Olsztyn
tel. 695-202-134

O Ś W I A D C Z E N I E

Oświadczam, że spełniam wymagania o których mowa w art. 74a ust. 2 ustawy z dnia z dnia 03 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 z późn. zm.).

Jednocześnie oświadczam, że jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Specjalista w zakresie
ochrony środowiska
Paweł Jabłoński
mgr inż. *Paweł Jabłoński*

.....
(podpis)

Monika Jabłońska
ul. Nasienna 19
10-816 Olsztyn
tel. 609-789-098

O Ś W I A D C Z E N I E

Oświadczam, że spełniam wymagania o których mowa w art. 74a ust. 2 ustawy z dnia z dnia 03 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 późn. zm.).

Jednocześnie oświadczam, że jestem świadoma odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Specjalista w zakresie
ochrony środowiska
Monika Jabłońska
mgr inż. Monika Jabłońska

.....
(podpis)